103E JAARGANG NUMMER 5 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MEI 2003

Liahona

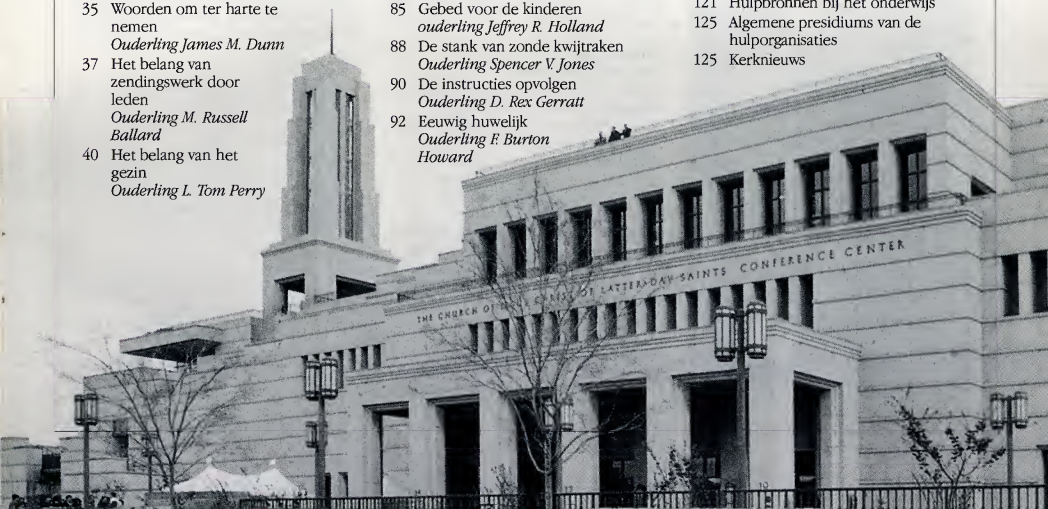

Del Parson, *Zwijg, wees stil*

'En [de Heiland], wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil.' (Marcus 4:39.)

103E JAARGANG NUMMER 5 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MEI 2003

Liahona

Beknopt overzicht van de 173ste algemene aprilconferentie

ZATERDAGMORGEN, 5 APRIL 2003, ALGEMENE BIJEENKOMST
Presidium: president Gordon B. Hinckley. Leiding: president James E. Faust. Openingsgebed: ouderling J. Kent Jolley. Slotgebed: ouderling Gerald N. Lund. Muziek van het Mormoons Tabernakelkoor; Craig Jessop en Mack Wilberg, dirigenten; John Longhurst, organist: 'High on the Mountain Top', *Hymns,* nr. 5; 'Where Love Is', *Children's Songbook,* p. 138–39; 'Praise to the Man', *Hymns,* nr. 27; 'Our Prayer to Thee', tekst van ouderling Russell M. Nelson, muziek van Joseph Parry; 'Now Let Us Rejoice', *Hymns,* nr. 3; 'Come unto Him', *Hymns,* nr. 114; 'Arise, O God, and Shine', *Hymns,* nr. 265.

ZATERDAGMIDDAG, 5 APRIL 2003, ALGEMENE BIJEENKOMST
Presidium: president Gordon B. Hinckley. Leiding: president Thomas S. Monson. Openingsgebed: ouderling Donald L. Staheli. Slotgebed: ouderling Duane B. Gerrard. Muziek van een gemengd BYU-koor; Ronald Staheli en Rosalind Hall, dirigenten; Bonnie Goodliffe, organiste: If You Could Hie to Kolob', *Hymns* (1948), nr. 257; 'I Stand All Amazed', *Hymns,* nr. 193; 'Guide Us, O Thou Great Jehovah', *Hymns,* nr. 83; 'Abide with Me; 'Tis Eventide', *Hymns,* nr. 165.

ZATERDAGAVOND, 5 APRIL 2003, PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST
Presidium: president Gordon B. Hinckley. Leiding: president Thomas S. Monson. Openingsgebed: ouderling Lynn G. Robbins. Slotgebed: ouderling Spencer J. Condie. Muziek van een Melchizedekse-priesterschapskoor uit ringen in Bluffdale, Riverton, en Herriman (Utah); Thomas Waldron, dirigent; Richard Elliott, organist: 'Hark, All Ye Nations!' *Hymns,* nr. 264; 'Put Your Shoulder to the Wheel', *Hymns,* nr. 252; 'Sweet Is the Work', *Hymns,* nr. 147; 'More Holiness Give Me', *Hymns,* nr. 131.

ZONDAGMORGEN, 6 APRIL 2003, ALGEMENE BIJEENKOMST
Presidium: president Gordon B. Hinckley. Leiding: president Thomas S. Monson. Openingsgebed: ouderling William R. Walker. Slotgebed: ouderling Dale E. Miller. Muziek van het Mormoons Tabernakelkoor; Craig Jessop, dirigent; Clay Christiansen en Richard Elliott, organisten: 'What Was Witnessed in the Heavens?' *Hymns,* nr. 11; 'Joseph Smith's First Prayer', *Hymns,* nr. 26; 'He Sent His Son', *Children's Songbook,* 34–35; 'How Firm a Foundation', *Hymns,* nr. 85; 'Come, Rejoice', *Hymns,* nr. 9; 'The Morning Breaks', *Hymns,* nr. 1; 'He, Watching Over Israel', Felix Mendelssohn, uit *Elia*.

ZONDAGMIDDAG, 6 APRIL 2003, ALGEMENE BIJEENKOMST
Presidium: president Gordon B. Hinckley. Leiding: president James E. Faust. Openingsgebed: ouderling Charles Didier. Slotgebed: ouderling John H. Groberg. Muziek van het Mormoons Tabernakelkoor; Craig Jessop en Mack Wilberg, dirigenten; Linda Margetts en Bonnie Goodliffe, organisten: 'They, the Builders of the Nation', *Hymns,* nr. 36; 'The Lord Is My Shepherd', *Hymns,* nr. 108; 'We Thank Thee, O God, for a Prophet', *Hymns,* nr. 19; 'Come, Ye Children of the Lord', *Hymns,* nr. 58; 'God Bless Our Prophet Dear', *Hymns,* nr. 24.

ZATERDAGAVOND, 29 MAART 2003, ALGEMENE JONGEVROUWENBIJEENKOMST
Presidium: president Gordon B. Hinckley. Leiding: Susan W. Tanner. Openingsgebed: Sue J. Groesbeck. Slotgebed: Sarah Uda. Muziek van een jongevrouwenkoor uit ringen in Holladay en Salt Lake City (Utah); Cathy Jolley, dirigente; Linda Margetts, organiste: 'Press Forward, Saints', *Hymns,* nr. 81; 'He Sent His Son', *Children's Songbook* 34–35; 'Come Unto Him', *Hymns,* nr. 114; 'Carry On', *Hymns,* nr. 255.

ZATERDAGMIDDAG, 8 FEBRUARI 2003, SPECIALE SATELLIETUITZENDING VOOR KINDEREN
Presidium: president Gordon B. Hinckley. Leiding: Coleen K. Menlove. Openingsgebed: Vicki F. Matsumori. Slotgebed: Anne Hawkins. Muziek van een jeugdwerkkoor van ringen in Granger, Jordan en West Valley (Utah); Kathryn Spencer, dirigente; Bonnie Goodliffe, organiste: 'The Church of Jesus Christ', *Children's Songbook,* 77; 'I'll Follow Him in Faith', *Liahona*, Feb. 2003, F16; medley of Primary songs ('I Will Follow God's Plan', *Children's Songbook,* 164–65; 'I'm Trying to Be like Jesus', *Children's Songbook,* 78–79; 'Holding Hands around the World', *Liahona,* Oct. 2003, F12–13); 'I Am a Child of God', *Children's Songbook,* 2–3; 'I Feel My Savior's Love', *Children's Songbook,* 74–75.

OPNAMEN CONFERENTIE VERKRIJGBAAR
Bij de distributiecentra zijn in verschillende talen opnamen van de conferentiebijeenkomsten verkrijgbaar, in het algemeen binnen twee maanden na de conferentie.

CONFERENTIETOESPRAKEN OP INTERNET
De conferentietoespraken vindt u op de officiële website van de kerk: **www.lds.org.**

HUISONDERWIJS EN HUISBEZOEK
Kies als huisonderwijs- of huisbezoekboodschap een toespraak die het best aansluit op de behoeften van het gezin dat u bezoekt.

OP DE OMSLAG
Voor: foto Welden C. Andersen
Achter: foto Tamra H. Ratieta.

FOTO'S CONFERENTIE
De foto's van de conferentie zijn genomen door Craig Dimond, Jed A. Clark, Welden C. Andersen, John Luke, Robert Casey, Derek Israelsen, Kelly Larsen, Tamra H. Ratieta, Matthew Reier en Christina Smith.

Mei 2003 103e jaargang Nummer 5
LIAHONA 23985-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Abonnementenadministratie:
Klantenservice distributiecentrum Frankfurt
Tel. 00800 32324357
Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:
EUR 15,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan:
Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar: cur-liahona-imag@ldschurch.org

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albaans, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Haïtiaans, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samaraans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

For Readers in the United States and Canada:
May 2003 Vol. 103 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

SPREKERS IN ALFABETISCHE VOLGORDE

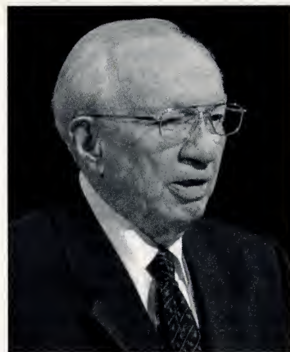
REGISTER OP ONDERWERP

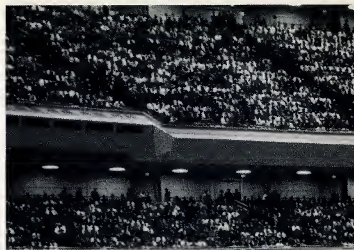
ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST
5 april 2003

De toestand van de kerk

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Het evangelie van Jezus Christus is de weg naar vrede. Voor zover wij het volgen en ernaar leven, worden wij gezegend en zijn wij voorspoedig.

Geliefde broeders en zusters, wat is het een wonder dat we tot u kunnen spreken, overal in de wereld. Wij spreken hier in het Conferentiecentrum in Salt Lake City. Wij spreken in onze moedertaal. Maar vele duizenden van u zijn bijeen in kerkgebouwen in vele landen, en u hoort ons in 56 talen.

Wij zijn weer bijeen in een grote wereldconferentie van de kerk, overeenkomstig de wil en opdracht van de Heer.

Op dit moment is de wereld in beroering. Er is oorlog en strijd. Er is veel onrust. De leden van de kerkelijke familie zijn burgers van vele landen. Wij staan aan twee kanten van een groot conflict. Daar wil ik het morgenochtend over hebben.

Maar ondanks alle moeilijkheden waarmee we worden geconfronteerd, doet het mij genoegen te melden dat het werk van de kerk voortgaat. Wij blijven over de hele wereld groeien. Ons zendingswerk gaat zonder ernstige hinder door. Er blijven bekeerlingen bij de kerk komen en ons aantal neemt voortdurend toe. De noodzaak om al die pasgedoopte bekeerlingen goed te integreren, is net zo groot. Wij roepen elk lid van de kerk op om nieuwe bekeerlingen de hand te reiken, uw armen om hen heen te slaan en ze het gevoel te geven dat ze thuis zijn. Zegen hen met uw vriendschap. Moedig ze aan met uw geloof. Zorg ervoor dat we niemand kwijtraken. Iedere man, vrouw of kind die de doop verdient, verdient een veilige, vriendelijke situatie om te groeien in de kerk en haar vele activiteiten.

De presentie in de avondmaalsdienst stijgt geleidelijk. Het kan echter nog beter, en ik spoor u aan om daar voortdurend mee bezig te zijn. Toch ken ik geen enkele andere kerk die procentueel zo'n hoge opkomst heeft.

Ik ben erg dankbaar voor de kracht van de jeugd in de kerk. Helaas vallen sommigen uit de boot. Maar het is een wonder om de kracht van onze jeugd te zien te midden van alle voortdurende, smerige verleidingen. De vuiligheid en obsceniteit van pornografie, de verleiding om drugs te gebruiken, de prikkelende uitnodiging om alle normen voor seksueel gedrag te laten vallen, dat zijn enkele van de verleidingen waarmee zij voortdurend geconfronteerd worden. Maar ondanks de verlokkingen van de wereld waarin zij leven, blijven zij het geloof van hun vaders en het evangelie waar zij van

Het Conferentiecentrum is geheel bezet tijdens een bijeenkomst van de 173ste algemene aprilconferentie.

houden trouw. Ik kan onze fijne jonge mensen niet genoeg loven.

Het geloof in het betalen van tiende en andere gaven neemt toe ondanks de minder goede economische omstandigheden. Wij zijn in staat om door te gaan met de bouw van kerkgebouwen en tempels, met ons enorme onderwijsprogramma, met de vele activiteiten die afhankelijk zijn van de tiende-inkomsten van de kerk. Ik beloof u dat wij de kerk niet in de schulden zullen steken. Wij zullen het programma strikt afstemmen op de tiende-inkomsten en die heilige middelen gebruiken voor de doeleinden die de Heer ons heeft gegeven.

Ik wijs u op iets dat veel aandacht heeft gekregen in de plaatselijke pers. Namelijk onze beslissing om het winkelcentrum recht tegenover de zuidelijke ingang van Temple Square te kopen.

Wij vinden dat wij een grote verantwoordelijkheid hebben om de omgeving van de Salt Lake-tempel te beschermen. De kerk bezit het merendeel van de grond waarop dit winkelcentrum staat. De eigenaars van het gebouw hebben aangegeven dat ze het willen verkopen. Het gebouw heeft een uitgebreide en dure renovatie nodig. Wij vonden dat het dringend nodig was om dit gebied nieuw leven in te blazen. Maar ik wil de hele kerk verzekeren dat het tiendegeld niet voor deze aankoop is of wordt gebruikt. Noch zal het worden gebruikt voor de commerciële uitbating ervan.

President Gordon B. Hinckley (midden), praat met zijn raadgevers, president Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium (links), en president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst.

Het geld hiervoor is en wordt gehaald uit commerciële instellingen die de kerk bezit. Die middelen, aangevuld met opbrengsten uit investeringsfondsen, maken dit mogelijk.

Het doet mij genoegen u te melden dat wij doorgaan met de bouw van kerken. Wij bouwen ongeveer vierhonderd kerken per jaar om plaats te bieden aan het toenemende ledental van de kerk. Dat is opmerkelijk en geweldig, en we zijn er zeer dankbaar voor. We blijven ook over de hele wereld tempels bouwen en het doet ons genoegen te melden dat het tempelwerk toeneemt. Dat is een uiterst belangrijk werk voor de levenden en de doden, en een fundamenteel onderdeel van het evangelie van Jezus Christus.

Het doet ons genoegen dat wij een toename zien in de gezinsparaatheid van onze leden. Dit programma, wat wij al meer dan zestig jaar voorstaan, levert een grote bijdrage aan de veiligheid en het welzijn van de heiligen der laatste dagen. Elk gezin heeft de verantwoordelijkheid om zo goed mogelijk in de eigen behoeften te voorzien. Wij moedigen onze leden nogmaals aan om onnodige schulden te vermijden, bescheidenheid te betrachten bij het aangaan van financiële verplichtingen, en wat geld opzij te zetten voor noodgevallen. Wij waarschuwen onze leden voor methodes om snel rijk te worden en voor andere systemen, die bijna altijd zijn opgezet om de goedgelovigen in de val te laten lopen.

Ik verbaas mij voortdurend over de enorme omvang van het vrijwilligerswerk dat onze leden doen. Ik ben ervan overtuigd dat vrijwilligerswerk de manier is waarop de Heer wil dat wij zijn werk doen. Wijken, ringen, quorums en hulporganisaties worden alle draaiende gehouden door vrijwilligers. Ook ons uitgebreide zendingsprogramma is afhankelijk van vrijwilligerswerk.

Daarnaast hebben we een groot aantal oudere leden die vrijwilliger-zendeling zijn. Ruim 18 duizend mensen besteden hun tijd geheel of gedeeltelijk aan dit werk. Wij danken hen voor hun toegewijde dienstbetoon.

Het is nu twee jaar geleden dat we begonnen zijn met het permanent studiefonds. Het doet mij genoegen te melden dat dit programma voortgaat en inmiddels een stevige basis heeft. Zo´n achtduizend jonge mannen en vrouwen krijgen nu onderricht om hun vaardigheden en beroepskansen te vergroten. Met de twee jaar onderwijs die ze nu hebben, verdienen ze al zo'n vier en half keer zoveel. Dat is een wonder!

En zo kan ik doorgaan. Ik kan volstaan met te zeggen dat de kerk in goede staat verkeert. Ik vind dat de aangelegenheden van de kerk verstandig worden afgehandeld. Onze leden groeien in geloof, in liefde voor de Heer, en in gehoorzaamheid aan zijn leringen.

Dit is een moeilijke tijd. Het gaat niet zo goed met de economie. Er is strijd in de wereld. Maar de Almachtige houdt zich aan zijn belofte om hen te zegenen die in geloof en rechtschapenheid voor Hem leven.

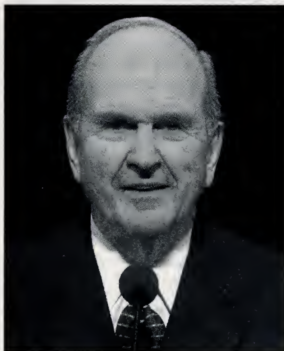
Het evangelie van Jezus Christus is de weg naar vrede. Voor zover wij het volgen en ernaar leven, worden wij gezegend en zijn wij voorspoedig. Wat is het toch fijn om bij dit heerlijke werk betrokken te zijn. Laten we ons verheugen in die prachtige kans die we hebben. Laten we opgewekt ons werk doen.

Mogen de overvloedigste zegeningen van de hemel over u worden uitgestort, geliefde medeleden. Moge het geloof in uw hart groeien. Moge er liefde en vrede zijn in uw gezin. Moge er voedsel op uw tafel zijn en kleding aan uw lijf. Moge de hemel glimlachend op u neerkijken en uw hart verwarmen, en troost geven in deze tijden van beproeving. Dat is mijn gebed vanmorgen, aan het begin van deze grote conferentie. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

De vredige kracht van het gebed

OUDERLING RUSSELL M. NELSON
van het Quorum der Twaalf Apostelen

We behoren in overeenstemming met de wil van onze hemelse Vader te bidden. Hij wil ons testen, Hij wil ons sterken en Hij wil dat we zoveel mogelijk bereiken.

In deze tijd van computers, telefoons en buzzers communiceren mensen meer met elkaar dan ooit tevoren. Toch ontbreekt het hen vaak aan goede communicatie. Toen ik onlangs een bezoek aflegde in een verzorgingstehuis sprak ik met een vrouw over haar kinderen. Ze zei dat ze drie zoons had, van wie er twee haar geregeld kwamen opzoeken.

'En uw derde zoon?' vroeg ik.

'Ik weet niet waar hij is', antwoordde ze in tranen. 'Ik heb al jaren niets van hem gehoord. Ik weet niet eens hoeveel kleinkinderen ik heb.'

Waarom we bidden

Als die moeder al graag van haar zoons wil horen, is het niet moeilijk te begrijpen waarom een liefdevolle Vader in de hemel van zijn kinderen wil horen.[1] Door gebed kunnen we God onze liefde tonen. En Hij heeft het zo gemakkelijk gemaakt. We kunnen altijd tot Hem bidden. Er is geen speciaal apparaat voor nodig. We hoeven zelfs geen batterijen op te laden of een maandelijks onderhoudscontract te hebben.

Sommige mensen bidden alleen als ze in de problemen zitten. Anderen bidden helemaal niet. In de Schrift staat deze vaststelling: 'Gij gedenkt de Here, uw God, niet in de dingen, waarmede Hij u heeft gezegend, maar gij gedenkt altijd uw rijkdommen, echter niet om de Here (...) er voor te danken.'[2]

Profeten hebben ons gezegd dat we nederig en vaak moeten bidden.[3]

Hoe we bidden

Jezus leerde ons hoe.[4] We bidden tot onze hemelse Vader[5] in de naam van Jezus Christus[6] door de macht van de Heilige Geest.[7] Dit is de 'ware orde van gebed',[8] in tegenstelling tot de 'omhaal van woorden'[9] of opzeggingen 'om zich aan de mensen te vertonen'.[10]

Jezus heeft geopenbaard dat we tot een wijze Vader bidden die weet wat onze behoeften zijn, voordat we er om bidden.[11]

Mormon leerde zijn zoon, Moroni, dat we met 'met alle kracht van [ons] hart'[12] moeten bidden. Nephi maakte het volgende kenbaar: 'Des daags bid ik onophoudelijk voor [mijn volk], en des nachts is mijn peluw nat van tranen (...); en ik roep mijn God in geloof aan, en ik weet, dat Hij mijn geroep zal horen.'[13]

Vasten kan de vredige kracht van het gebed versterken als een bepaalde behoefte dat wenselijk maakt.[14]

Men kan zelfs in stilte bidden. Men kan een gebed *denken*, vooral als woorden een belemmering zouden zijn.[15] Vaak knielen we in gebed, we kunnen ook staan of zitten.[16] De aangenomen lichaamshouding is minder belangrijk dan de onderwerping aan God.

We beëindigen ons gebed 'in de naam van Jezus Christus. Amen.'[17] Aan het gebed van iemand anders, voegen we duidelijk hoorbaar ons 'amen' toe, wat wil zeggen: 'Dat is ook mijn gebed.'[18]

Wanneer we bidden

Wanneer behoren wij te bidden? De Heer heeft gezegd: 'Zoekt ijverig, bidt *altijd*, en weest gelovig, en alle dingen zullen voor uw welzijn samenwerken.'[19]

En Alma heeft gezegd: 'Raadpleeg de Here in *alles* wat gij doet, en Hij zal u ten goede leiden; ja, wanneer gij u des nachts nederlegt, leg u dan neder in des Heren hoede, opdat Hij in uw slaap over u moge waken; en wanneer gij des morgens opstaat, laat uw hart dan vol dankbaarheid tot God zijn.'[20]

We bidden alleen, geregeld in gezinsverband, vóór de maaltijd, en bij dagelijkse bezigheden. Eenvoudig samengevat: we zijn een biddend volk.

Ervaring met gebed

Velen van ons hebben de vredige kracht van het gebed ervaren. Een van mijn ervaringen betreft een ringpatriarch uit het zuiden van Utah. Hij kwam ruim veertig jaar geleden naar mijn praktijk, toen de hartchirurgie nog in de kinderschoenen stond. Deze zachtmoedige man leed erg onder een hartkwaal. Hij smeekte mij om hulp. Hij ging ervan uit dat hij een beschadigde hartklep had, maar dat het defect te verhelpen was.

Uit onderzoek bleek dat hij *twee* defecte kleppen had. Hoewel de ene operatief behandeld kon worden, kon dat bij de tweede niet. Daarom werd besloten *niet* te opereren. Dit nieuws was een diepe teleurstelling voor hem.

Bij daaropvolgende bezoeken veranderde er niets aan de diagnose. Uiteindelijk kwam hij in wanhoop naar mij toe en sprak geëmotioneerd: 'Dr. Nelson, ik heb om hulp gebeden en word toch weer naar u toegeleid. De Heer openbaart mij niet *hoe* die tweede klep behandeld moet worden, maar Hij kan het wel aan ú openbaren. Uw verstand is daarop voorbereid. Als u mij opereert, zal de Heer u bekendmaken wat u moet doen. Wilt u alstublieft de operatie verrichten die *ik* nodig heb, en bidden om de hulp die *u* nodig hebt?'[21]

Zijn grote geloof maakte diepe indruk op mij. Ik kon hem onmogelijk weer teleurstellen. Na een gezamenlijk vurig gebed, besloot ik het te proberen. In mijn voorbereiding op die beslissende dag, bad ik onophoudelijk, maar toch wist ik nog steeds niet wat ik moest doen aan zijn lekkende drieslippige klep. Zelfs toen de operatie aanving[22] vroeg mijn assistent: 'Wat gaat u daar aan doen?'

Ik zei: 'Ik weet het niet.'

We begonnen aan de operatie. Na de vernauwing van de eerste klep[23] te hebben verholpen, legden we de tweede klep bloot. We zagen dat die intact was, maar zo zeer verwijd dat hij onvoldoende functioneerde. Bij nader onderzoek van deze klep drong zich onmiskenbaar een gedachte aan mij op: *Verklein de omtrek van de klepring.* Ik zei tegen mijn assistent wat ik dacht. 'Het klepweefsel zal voldoen *als* we de ring weer tot zijn normale omvang kunnen terugbrengen.'

Maar hoe? We konden geen riem aanbrengen, zoals je doet als je broek te wijd is. We konden niets vastgespen, zoals je een zadel bij een paard vastgespt. Toen kreeg ik een duidelijk beeld voor ogen, ik zag hoe er hechtingen konden worden aangebracht — een plooi hier en een vouw daar — om ons doel te bereiken. Ik herinner me dat mentale plaatje nu nog — compleet met stippellijnen waar de hechtdraden moesten komen. De ingreep gebeurde zoals ik die in gedachten voor me zag. We testten de klep en zagen dat het lek aanzienlijk gedicht was. Mijn assistent zei dat het een wonder was.

Daarop zei ik dat het een antwoord op gebed was.

De patiënt herstelde voorspoedig en zijn opluchting deed me goed.

Niet alleen was hij er zeer mee geholpen, maar ook opende het de weg voor andere mensen met soortgelijke problemen. Mij komt geen eer toe. Die komt toe aan die getrouwe patriarch en aan God, die onze gebeden verhoorde. Die getrouwe man leefde nog vele jaren en is inmiddels zijn eeuwige heerlijkheid ingegaan.

Raad aan de Heer vragen

We moeten niet denken dat we in gebed raad kunnen geven, maar we behoren raad aan de Heer te vragen[24] en naar zijn raad te luisteren.[25] Joseph Smiths eerste gebed luidde de herstelling van het evangelie in.[26] In 1833 ontving hij het woord van wijsheid na de Heer om raad te hebben gevraagd.[27] De openbaring over het priesterschap, in 1978 door president Spencer W. Kimball ontvangen, kwam na indringende vragen.[28] En de inspiratie inzake de bouw van kleine tempels kwam nadat president Gordon B. Hinckley zich daarover gebogen had.[29]

Gebeden verhoord

Niet al onze gebeden worden verhoord zoals we willen. Af en toe is het antwoord nee. Dat hoeft ons niet te verbazen. Liefdevolle ouders zeggen ook niet altijd ja op elk verzoek van hun kinderen.[30]

Onlangs op een familieavond, hadden onze kleinkinderen het erg naar hun zin. Een van mijn kleinzoons, zes jaar oud, was helemaal niet blij toen zijn vader zei dat het tijd was om naar huis te gaan. Wat deed deze fantastische knaap toen? Hij kwam naar mij toe en vroeg: 'Opa, ik wil graag uw toestemming om mijn vader ongehoorzaam te zijn.'

Ik zei: 'Die krijg je niet, jongen. Een van de lessen die je moet leren is dat gehoorzaamheid aan geluk voorafgaat.[31] Ga met je ouders naar huis. Dan zul je gelukkig zijn.' Hoewel hij teleurgesteld was, gehoorzaamde hij braaf.

We behoren in overeenstemming met de wil van onze hemelse Vader te bidden.[32] Hij wil ons testen, Hij wil ons sterken en Hij wil dat we zoveel mogelijk bereiken. Toen de profeet Joseph Smith in de gevangenis te Liberty zat, smeekte hij om bevrijding. Het antwoord op zijn gebeden was een verklaring: 'Dit alles [zal] u ondervinding geven, en [zal] voor uw welzijn wezen.'[33]

Lied over gebed

Ik kreeg het idee mijn boodschap over gebed te besluiten met een gebed — in de vorm van een lofzang. De Heer heeft gezegd: 'Het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij'.[34] De muziek komt uit de zangbundel *Hymns*[35], waar ik een nieuwe tekst bij geschreven heb. Dankzij Craig Jessop, Mack Wilberg en andere goede vrienden in het Tabernakelkoor zullen we nu luisteren naar dat lied over gebed. Broeder Jessop, ga u gang: [het Tabernakel koor zingt 'Our Prayer to Thee'].

In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

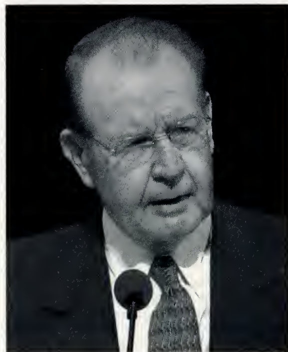
NOTEN

1. Veel teksten verwijzen naar mensen die traag waren om de Here te gedenken (zie Mosiah 9:3; 13:29; Helaman 12:5).
2. Helaman 13:22.
3. Zie Jeremia 29:11–13; Joël 2:32; Filippenzen 4:6; 1 Nephi 15:8–11; Alma 37:37 voor voorbeelden.
4. Toen Hij de verzoening tot stand bracht, bleef Hij in gebed contact houden met zijn Vader, zowel in Getsemane (zie Lucas 22:39–44) als aan het kruis van Golgota (zie Lucas 23:33–34, 46).
5. Zie Matteüs 6:9; Bijbelvertaling naar Joseph Smith, Matteüs 6:10; Lucas 11:2; 3 Nephi 13:9.
6. Zie Jakob 4:4–5; 3 Nephi 20:31; 27:9; Mozes 5:8.
7. Zie Moroni 6:9; 10:4–5.
8. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith*, (1985), p. 380.
9. Matteüs 6:7.
10. Matteüs 6:5.
11. Zie Matteüs 6:8.
12. Moroni 7:48.
13. 2 Nephi 33:3; zie ook Jakob 3:1; Alma 31:38; LV 37:2.
14. Zie Matteüs 17:21; Marcus 9:29; 1 Korintiërs 7:5; Mosiah 27:22–23; Alma 5:46; 3 Nephi 27:1; LV 88:76.
15. In een van onze lofzangen staat 'Wat is 't gebed? D'oprechte wens, / door ons tot God gericht / (...) 't opwaarts blikken van het oog / tot God, die bij kan staan' (lofzang 100).
16. Zo dat gepast is voor de gelegenheid.
17. Zie Dallin H. Oaks, 'De taal van het gebed', *De Ster*, juli 1993, p. 15–17, voor meer nuttige wenken.
18. Zie *Van Dale, Groot woordenboek der Nederlandse taal*, 13e herziene uitgave (1999), p. 187: '[1]amen (...) <Hebr. āmēn (waarlijk, zeker) **1** (oorspr.) dat is zo, dat zij zo, zeker 2 (thans) slotwoord van gebeden, preken. (...) [2]amen (...) (uitdr.) *amen (op iets) zeggen* (ontleend aan Deut. 27:15–16, waar het volk twaalfmaal de formule uitsprak), ermee instemmen, erin toestemmen.
19. LV 90:24; cursivering toegevoegd.
20. Alma 37:37; cursivering toegevoegd. Zie ook Mosiah 26:39; Alma 26:22. Zie 1 Tessalonicenzen 5:17, waar Paulus in wezen hetzelfde zegt.
21. Hoewel ik hem niet woordelijk citeer, is dit wel een accurate weergave van zijn verklaring.
22. Deze operatie is op 24 mei 1960 verricht.
23. Hij had stenose (vernauwing) van zijn mitralisklep, veroorzaakt door een eerdere aanval van acute gewrichtsreuma.
24. De Heer heeft gezegd: 'Indien gij zult bidden, zult gij openbaring op openbaring ontvangen en kennis op kennis' (LV 42:61). Zie afdeling 9 van de Leer en Verbonden voor een voorbeeld. De Heer legt hier uit 'dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is. 'Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben' (vss. 8–9). Zie ook Jakob 4:10.
25. Zie Exodus 15:26; Deuteronomium 13:17–18; 1 Samuël 15:22; Jeremia 26:4–6; Omni 1:13; LV 41:1; 133:16.
26. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:15–20.
27. Zie LV 89.
28. Zie Officiële Verklaring nr. 2.
29. Zie *Church News*, 1 augustus 1998, p. 3, 12; 13 maart 1999, p. 9; 4 maart 2000, p. 7; 24 juni 2000, p. 9.
30. Zelfs de Zoon van God had een dergelijke ervaring: 'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!' (Lucas 22:42.) De Vader en de Zoon wisten wat er moest gebeuren.
31. Zie Abraham 3:25, wat gehoorzaamheid aan goddelijke wetten betreft. Zie Efeziërs 6:1; Kolossenzen 3:20, wat gehoorzaamheid aan wijze raad van liefdevolle ouders betreft.
32. Zie Helaman 10:4–5.
33. LV 122:7.
34. LV 25:12.
35. *Hymns*, nr. 337; muziek gecomponeerd door Joseph Parry; melodie: SWANSEA.

Vergevensgezindheid verandert verbittering in liefde

OUDERLING DAVID E. SORENSEN
van het Presidium der Zeventig

Vergeving houdt in dat problemen uit het verleden onze toekomst niet meer bepalen. Dan kunnen we ons met de liefde van God in het hart op de toekomst voorbereiden.

Wat heeft de Heer een gaven van de Geest aan ouderling Nelson gegeven. Zijn talenten zijn niet alleen de kerk tot zegen, maar de hele wereld.

Ik wil het vandaag hebben over vergevensgezindheid.

Ik ben opgegroeid in een agrarisch dorpje waar water het levenssap van de gemeenschap was. Ik kan me nog herinneren dat de inwoners zich voortdurend zorgen maakten en in gebed gingen over regen, irrigatierechten en water in het algemeen. Soms plagen mijn kinderen me; ze zeggen dat ze niemand kennen die zich zo druk heeft gemaakt over regen als ik. Dan leg ik uit dat ze wel gelijk hebben, maar dat regen daar meer was dan een onderwerp om je druk over te maken. De regen was essentieel om te overleven.

Door de extreme weersomstandigheden gedroegen de mensen zich niet altijd even netjes. Af en toe maakten de buren ruzie als ze vonden dat iemand te veel water uit het irrigatiekanaal had gehaald. Zo begon de ruzie tussen twee mannen die bij ons in de buurt woonden. Ik zal ze Chris en Piet noemen. Ze kregen ruzie over het water in het irrigatiekanaal dat ze allebei gebruikten. Het begon vrij onschuldig, maar in de loop der jaren groeide de onenigheid uit tot afkeer, ruzie en zelfs bedreigingen.

Op een ochtend in juli vonden beide mannen dat ze te weinig water hadden. Ze gingen allebei naar het kanaal om te kijken wat er aan de hand was. Ze waren er van overtuigd dat de ander het water gestolen had. Ze kwamen tegelijkertijd bij het hek aan. Ze begonnen ruzie te maken en te vechten. Piet was een grote, sterke kerel. Chris was klein, pezig en krachtig. In het heetst van de strijd gebruikten de mannen de schop die ze bij zich hadden als wapen. Piet sloeg Chris met de schop op zijn oog, waardoor hij aan die kant blind werd.

Maanden en jaren gingen voorbij, maar Chris kon het niet vergeten, laat staan vergeven. Hij bleef kwaad over het verlies van zijn oog, en zijn haatgevoelens werden steeds sterker. Chris liep op een dag zijn schuur in, haalde zijn geweer van het rek, stapte op zijn paard en reed naar het hek bij het kanaal. Hij damde het kanaal van Piet af en wist dat hij zou komen kijken wat er aan de hand was. Toen verborg Chris zich in de bosjes en wachtte. Toen Piet verscheen, schoot Chris hem dood. Hij stapte weer op zijn paard, reed naar huis en belde de politie om te zeggen dat hij Piet had doodgeschoten.

Mijn vader werd gevraagd om deel van de jury uit te maken toen Chris voor moord moest terechtstaan. Hij verklaarde zich onbevoegd vanwege zijn jarenlange vriendschap met de beide mannen en hun gezin. Chris werd veroordeeld en kreeg levenslang.

Vele jaren later vroeg de vrouw van Chris aan mijn vader of hij een verzoekschrift aan de gouverneur wilde ondertekenen om haar man vrij te laten, die na al die jaren in de gevangenis erg ziek was geworden. Mijn vader ondertekende het verzoekschrift. Een paar dagen later kwamen twee volwassen zoons van Piet aan de deur. Ze waren boos en ontsteld. Ze zeiden dat veel mensen het verzoekschrift hadden ondertekend omdat mijn vader dat had gedaan. Ze vroegen of mijn vader zijn naam wilde verwijderen. Hij

zei nee. Hij vond dat Chris al genoeg geleden had. Chris had al die jaren in de gevangenis gezeten voor die afschuwelijke moord. Hij wilde dat Chris op fatsoenlijke wijze begraven zou worden, bij zijn familieleden.

De zoons van Piet waren woedend en zeiden: 'Als hij wordt vrijgelaten zullen we hem en zijn gezin kwaad doen.'

Chris werd uiteindelijk vrijgelaten om thuis bij zijn familieleden te sterven. Gelukkig vond er geen geweld meer plaats tussen de twee families. Mijn vader heeft vaak getreurd om Chris en Piet, twee buren die als kind vriendschap hadden gesloten, die zich door hun woede hadden laten meeslepen en hun leven hadden vernietigd. Het is verschrikkelijk dat de situatie op dat moment door woede uit de hand liep — waardoor uiteindelijk een van de mannen werd vermoord — en alleen omdat twee mannen een geschil hadden over een beetje water en elkaar niet konden vergeven.

De Heiland heeft gezegd: 'Wees vriendelijk jegens uw tegenpartij, tijdig, terwijl gij nog met hem onderweg zijt',[1] waarmee Hij ons gebiedt om onze meningsverschillen snel op te lossen, zodat ze niet uit de hand lopen en tot lichamelijk of geestelijke geweld leiden.

Dit beginsel is vooral thuis van toepassing. Het eigenlijke probleem is dan misschien niet het water, maar door de telestiale aard van de aarde hebben wij allemaal wel — reële of veronderstelde — redenen om ergens aanstoot aan te nemen. Hoe reageren we? Nemen we er aanstoot aan? Hebben we iets aan te merken? Laten we ons door een gevoelsuitbarsting leiden?

President Brigham Young heeft aanstoot nemen ooit vergeleken met een slangenbeet krijgen. Hij zei: 'We kunnen op twee manieren reageren als we door een ratelslang gebeten worden. We kunnen boos, angstig en wraakzuchtig het beest achtervolgen en doden. Of we kunnen het vergif zo snel mogelijk uit ons lichaam verwijderen. Als we het laatste doen, blijven we waarschijnlijk leven, maar als we het eerste doen, leven we waarschijnlijk niet lang genoeg om de wraakactie te volbrengen.'[2]

Ik wil wel graag opmerken dat we thuis goed moeten oppassen dat we geen geestelijke of emotionele slangenbeten veroorzaken! In de hedendaagse cultuur worden deugden als vergevensgezindheid en vriendelijkheid gebagatelliseerd, terwijl spot, boosheid en harde kritiek worden aangemoedigd. Als we niet voorzichtig zijn, kunnen we thuis aan dergelijke gewoonten ten prooi vallen. Dan gaan we kritiek leveren op onze huwelijkspartner, kinderen en familieleden. Laten we de mensen die we het meest liefhebben niet door zelfzuchtige kritiek pijn doen. Als we thuis kleine meningsverschillen en kleinzielige kritiek ongehinderd toelaten, kan dat onze relatie vergiftigen en tot vervreemding, mishandeling en echtscheiding leiden. Maar net als bij het verwijderen van het vergif van de

slang moeten we 'zo snel mogelijk' meningsverschillen oplossen, spot verdrijven, kritiek vermijden en afkeer en woede verwijderen. We mogen zulke gevaarlijke gevoelsuitbarstingen geen ruimte geven — niet één keer.

Laten we het droevige verhaal van Piet en Chris eens met Jozef uit Egypte vergelijken. Zijn broers waren jaloers en hadden een hekel aan hem. Ze wilden hem doden, maar verkochten hem uiteindelijk als slaaf. Jozef kwam in Egypte terecht en streed jarenlang om vanuit slavernij hogerop te komen. In die moeilijke jaren had Jozef zijn broers kunnen vervloeken en naar wraak dorsten. Misschien had hij zijn eigen leed kunnen verzachten door zijn wraak te beramen. Maar dat deed hij niet.

Na verloop van tijd werd Jozef heerser over heel Egypte, onderkoning van Farao. Tijdens een verschrikkelijke hongersnood kwamen zijn broers naar Egypte om voedsel te halen. Zij herkenden Jozef niet en knielden voor hem neer vanwege zijn hoge positie. Op dat moment had Jozef zeker de kans om wraak te nemen. Hij had zijn broers in de gevangenis kunnen werpen of ter dood kunnen veroordelen. Maar in plaats daarvan gaf hij blijk van vergevensgezindheid. Hij zei: 'Ik ben uw broeder Jozef, die gij naar Egypte verkocht hebt. Maar weest nu niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt, want om u in het leven te behouden heeft God mij voor u uit gezonden (...) om voor u een groot aantal geredden in het leven te behouden. Dus zijt gij het niet, die mij hierheen gezonden hebt, maar God.'[3]

Omdat Jozef bereid was te vergeven, werd zijn verbittering in liefde omgezet.

Ik wil graag duidelijk maken dat vergeving van zonden niet hetzelfde is als het gedogen van kwaad. In de Bijbelvertaling van Joseph Smith heeft de Heer gezegd dat wij rechtvaardig moeten oordelen.[4] De Heiland verwacht van ons dat wij het kwaad in alle vormen verzaken en bestrijden. En hoewel we onze naasten die ons leed berokkenen moeten vergeven, moeten we er ook aan werken om herhaling van dat leed te voorkomen. Een vrouw die mishandeld wordt, neemt geen wraak, maar kan wel stappen ondernemen om verdere mishandeling te voorkomen. Een zakenman die oneerlijk behandeld wordt, mag de oneerlijke persoon niet haten, maar kan wel de nodige stappen nemen om de zaak recht te zetten. Vergevensgezindheid houdt niet in dat wij het kwaad accepteren of gedogen. Er wordt niet van ons verwacht dat wij het kwaad in de wereld en in ons leven negeren. Maar als we tegen zonde strijden, mogen we ons niet door haat of woede laten leiden.

De Heiland heeft gezegd: 'Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven; want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.'[5]

Dat wil niet zeggen dat vergeving gemakkelijk is. Als iemand ons of een van onze dierbaren pijn heeft gedaan, kan die pijn bijna onverdraaglijk zijn. Dan kunnen we het gevoel krijgen dat de pijn of het onrecht het belangrijkste in de wereld is, en dat we geen andere keus hebben dan wraak nemen. Maar Christus, de Vredevorst, leert ons een betere methode. Iemand vergeven die ons iets heeft aangedaan, kan heel moeilijk zijn. Maar als we dat toch doen, hebben we betere toekomstkansen. Dan wordt ons leven niet meer door het wangedrag van anderen bepaald. Als we anderen vergeven, zijn we vrij om te kiezen hoe we willen leven. Vergeving houdt in dat problemen uit het verleden onze toekomst niet meer bepalen. Dan kunnen we ons met de liefde van God in het hart op de toekomst voorbereiden.

Mogen de zaden van wrok waar mijn buren door werden geplaagd, nooit wortel schieten bij ons thuis. Mogen wij onze hemelse Vader vragen ons te helpen bij het overwinnen van dwaze trots, afkeer en kleinzieligheid. Mogen wij met zijn hulp vergeven en liefhebben, zodat we in harmonie leven met onze Heiland, anderen en onszelf. 'Gelijk ook de Here u vergeven heeft, doet ook gij evenzo.'[6] In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

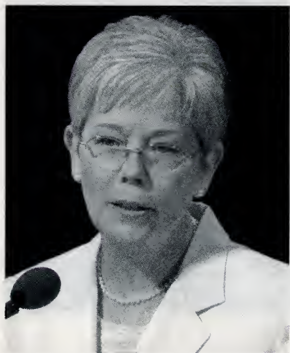
NOTEN

1. Matteüs 5:25.
2. Aangehaald in Marion D. Hanks, 'Forgiveness: The Ultimate Form of Love', *Ensign*, januari 1974, p. 21.
3. Genesis 45:4–5, 7–8.
4. Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 7:1.
5. LV 64:9.
6. Kolossenzen 3:13.

De zegen van levend water

KATHLEEN H. HUGHES
Eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

Levend water geneest. Het voedt en versterkt. Het geeft vrede en vreugde.

In het begin van zijn bediening reisde Christus eens van Jeruzalem naar de plaats waar Hij zijn jeugd had doorgebracht: Nazaret, in Galilea. Hij kwam door Samaria en omdat Hij moe was van de reis, nam Hij een rustpauze bij de aloude put van Jakob. Terwijl Jezus op zijn discipelen zat te wachten, die in een dorp daar vlakbij eten haalden, kwam er een Samaritaanse vrouw bij de put. U kent het verhaal. Toen Jezus haar wat te drinken vroeg, was ze verbaasd dat een Jood haar zo'n verzoek deed. Eeuwenlang al beschouwden de Joden en de Samaritanen elkaar als de vijand. Maar Christus zei tegen haar dat zij, als ze begreep wie tegen haar sprak, *Hem* om water zou vragen — levend water, water dat haar dorst voor altijd zou lessen. Ze begreep het uiteraard niet, en dus legde Hij het uit:

'Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen; maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven' (Johannes 4:13–14).

De Samaritaanse vrouw vond nooit meer drinken nodig hebben een aantrekkelijke gedachte. Zware waterkruiken van de put naar huis dragen, was arbeid die ze beslist niet zou missen. Maar toen Christus tot haar getuigde dat Hij de Messias was, en toen de Geest haar bevestigde dat dit waar was, drong het tot haar door dat Jezus van grotere waarheden sprak. Ze liet het water uit de put staan en ging haastig anderen zoeken die misschien ook wilden komen luisteren. Ik betwijfel echter of zij, ten minste toen, geheel begreep — en of wij geheel begrijpen — wat het inhoudt als er een fontein van levend water in ons is.

Levend water geneest. Het voedt en versterkt. Het geeft vrede en vreugde.

Een vrouw die ik ken, worstelde met boosheid jegens iemand die haar en haar gezin had gekwetst. Hoewel ze tegen haar kinderen zei dat ze niet bitter of haatdragend moesten zijn, worstelde ze zelf met die gevoelens. Pas toen ze haar hemelse Vader er wekenlang om gesmeekt had, voelde ze een verandering. Ze zei: 'Op een goede dag in een tijd waarin ik bijna voortdurend bad, kwam de genezing. Er ging een fysieke sensatie door mijn lichaam. Vervolgens kreeg ik een gevoel van veiligheid en vrede. Ik wist dat alles goed zou komen met mijn gezin en mij, wat er ook gebeurde. De boosheid ging weg en mijn verlangen naar vergelding ook.'

Het levende water is het evangelie van Jezus Christus; haar boodschapper is de Heilige Geest. Mijn vriendin wist wat het goede was. Ze had haar gezin de juiste raad gegeven. Maar pas toen ze zelf nederig genoeg werd om van het water te drinken — om de Heilige Geest te voelen — kon ze genezen.

Het afgelopen jaar heb ik met veel vrouwen gesproken — en met hun priesterschapsleiders — en ik heb daarbij vaak gehoord van de genezende kracht van Christus. Er is zoveel lijden in dit sterfelijk leven, zoveel oorzaken van pijn. Ik ken mensen die hun geliefden het gevaar tegemoet hebben zien gaan en die dagelijks bidden voor hun veiligheid in de oorlog. Ik spreek met ouders die bezorgd zijn om hun kinderen, zich bewust van de verleidingen waaraan zij blootstaan. Ik heb dierbare vrienden die lijden onder de verwoestende gevolgen van chemotherapie. Ik ken alleenstaande ouders die door hun partner in de steek gelaten zijn en hun kinderen alleen grootbrengen. Ik heb zelf te maken gehad met de ondermijnende invloed van depressiviteit. Maar ik heb uit eigen ervaring geleerd, en dat hoor ik ook van anderen, dat we nooit aan ons lot worden overgelaten. We worden niet in de steek gelaten. Er is een fontein van goedheid, van kracht en vertrouwen in ons, en als we met een gevoel van geloof luisteren, worden we opgebeurd. We worden genezen. Niet

alleen overleven we, maar we houden van het leven. We lachen, we genieten; we gaan met geloof voorwaarts.

Het levende water voedt ook. Ik getuig tot u dat Christus, zoals Hij heeft beloofd, tot allen komt die zwaar belast zijn; Hij geeft ons rust. (Zie Matteüs 11:28.) Hij ondersteunt ons als wij moe zijn. Een stromende bron verfrist voortdurend — als we ervan drinken. Trots kan het effect ervan tenietdoen, evenals achteloosheid. Maar zij die met volle teugen van het water drinken, worden niet alleen zelf geheeld, maar worden voor anderen een fontein, omdat dan de ene geest de andere voedt.

Vorig jaar overleed een vriendin van ons. Lucile was 89 jaar en ze was al meer dan twintig jaar weduwe. Ze was niet rijk, ze was niet beroemd en het grootste deel van de wereld wist niet dat ze was heengegaan. Maar haar familie wist het wel. Haar buren wisten het ook. En de leden van de wijk wisten het. Voor allen die haar liefde gevoeld hadden, had de wereld aan waarde ingeboet. In de jaren dat zij weduwe was, had Lucile ernstige moeilijkheden doorstaan, waaronder de dood van een geliefde kleinzoon en ouderdomskwalen. Maar Lucile voedde iedereen die ze kende met haar geest, met haar zelfgebakken lekkers, haar quilts en gehaakte dekens, haar humor en gewilligheid. En ze werkte graag in de tempel. Op een lentedag in 1981 schreef ze in haar dagboek: 'Vanochtend liep ik om half vier naar de tempel. Ik keek naar de vlag die zachtjes in de wind wapperde en naar de mooie lucht, en ik bedacht dat ik blij was dat ik daar was. Ik had medelijden met alle mensen die sliepen en daardoor het ontwaken van een prachtige dag misliepen.'

Wij denken er om half vier 's ochtends meestal niet aan dat de wereld ontwaakt, we draaien ons om die tijd nog eens heerlijk om in bed en hebben geen medelijden met onszelf. Maar wat een houding! Slechts een

innerlijke stroom van goedheid kan daar een verklaring voor zijn. Was haar geest al zo zuiver toen ze vijftien was, vijfentwintig of misschien vijfenvijftig? Dat weet ik niet. De meesten van ons zullen wel hun hele leven naar de Heilige Geest moeten luisteren voordat we de stem van God zo goed kennen, en voordat we zoveel vertrouwen in het levende water hebben dat we het de hele dag kunnen proeven — vooral een dag die om half vier begint. Ik geloof echter dat het levende water Lucile heeft gesterkt in die lange jaren waarin ze in zelfmedelijden had kunnen verzinken en haar leven, haar geest, voorzag iedereen die ze kende van voedsel.

Het levende water kan nog vrede en vreugde verschaffen als de bron in ons lijkt te zijn opgedroogd. Onlangs hoorde ik dat een vrouw een zoon had die emotioneel ziek was en onverwacht overleed. Het gezin was er kapot van. De moeder kon zich niet voorstellen dat ze zich ooit nog gelukkig zou voelen. Maar een jonge vrouw, een van haar voormalige lauwermeisjes die nu een jonge ZHV-zuster en haar huisbezoekster was, was haar tot zegen. Deze zuster zei: 'U heeft mij geholpen; nu help ik u — en samen slaan we ons er doorheen.' Er kwam weer vrede in haar leven, ja, zelfs vreugde.

De volledige verfijning van onze geest vergt misschien een heel leven — en langer — maar het levende water staat ons allen ter beschikking, ook de jongeren. Het inspireert mij als

jonge vrouwen in de kerk, die vanaf hun kinderjaren geestelijke training hebben ontvangen, in de ZHV komen en dan onmiddellijk de ervarener vrouwen daar versterken. En het verblijdt mij enorm als diezelfde jonge vrouwen beseffen hoeveel zij kunnen leren van vrouwen die ouder zijn dan zij. Vrede komt tot ons van de Heer, maar wij kunnen elkaar die vrede helpen voelen door elkaar in onze lasten en ons geluk te laten delen.

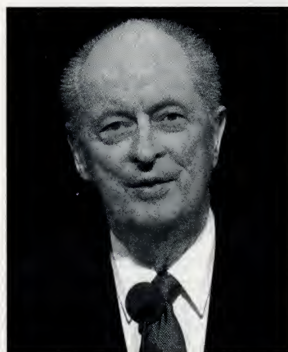
De belofte van Christus is eenvoudig en edel: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Johannes 14:27). Broeders en zusters, overal om ons heen is beroering. Het gaat slecht met de economie; gezinnen hebben het moeilijk; we leven in, zoals president Hinckley het noemde, 'een gevaarlijke tijd'. ('De tijd waarin wij leven', *Liahona*, januari 2002, p. 83.) Maar het levende water biedt ons nog steeds vrede en vreugde. Als we rechtschapen leven, als we alles hebben gedaan wat we kunnen, is vertrouwen een van de gaven die we ontvangen. De Heer zegt ons: '(…) wees stil, en weet, dat Ik God ben' (LV 101:16). Te midden van chaos, moeten wij pal staan. We moeten, evenals de vroege heiligen, naar de Geest luisteren die ons zegt dat 'alles wel' is ('Komt, heil'gen, komt', lofzang 15). Er is reden voor bezorgdheid, maar er is meer reden voor innerlijke vrede.

De Samaritaanse vrouw keek naar het gezicht van Christus, luisterde naar zijn stem en herkende Hem in een tijd waarin de meesten alles wat Hij leerde, afwezen. Wij kennen Hem ook, of liever gezegd: dat is mogelijk, als we toelaten dat zijn genezende kracht, zijn voedende kracht, zijn vrede en vreugde door ons heen stromen als 'een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven'. Dat wij dat zullen doen, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

In tijden van beproeving geeft geloof vrede en vreugde

OUDERLING ROBERT D. HALES
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Hoe duister de omstandigheden in de wereld van vandaag ook mogen lijken, met wat voor stormen we (…) ook geconfronteerd worden, wij kunnen nu die vreugde hebben.

Toen Jezus de menigte had onderwezen, zette Hij met zijn discipelen koers naar de oostelijke oever van het Meer van Galilea. Het was avond en de Heiland lag bij de achtersteven lekker te slapen op een kussen. Na een tijdje stak er 'een zware stormwind op en de golven sloegen in het schip.' Doodsbang maakten de discipelen Hem wakker: 'Meester, trekt Gij U er niets van aan, dat wij vergaan?'[1] Zijn antwoord was typerend rustig: 'Waarom zijt gij zo bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?'[2] 'En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil.'[3]

Hij die de aarde had geschapen, beval de elementen opnieuw.[4] Verbaasd vroegen zijn discipelen: 'Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?'[5]

Wij leven in roerige tijden. Er is een grote storm van kwaad op de aarde gekomen. De winden van het kwaad brullen om ons heen; de golven van de oorlog slaan tegen ons schip. Zoals Paulus aan Timoteüs heeft geschreven: 'Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, (…) die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben.'[6]

Het is waar dat er zich onheilspellende wolken om ons samentrekken, maar de woorden van de Heiland hebben niet alleen de apostelen in de boot gemoedsrust gegeven, maar geven ons die ook: 'Doch wanneer gij hoort van oorlogen en geruchten van oorlogen, weest dan niet verontrust. Dat moet geschieden, maar het einde is nog niet.'[7] 'Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen.'[8]

Tot Elia zei Jehova: 'Treed naar buiten en ga op de berg staan voor het aangezicht des Heren.' Elia gehoorzaamde, en na een storm en aardbevingen en vuur, hoorde hij een stille zachte stem als het 'suizen van een zachte koelte'. Aan Elia, die zich in een grot had verstopt, vroeg de Heer: 'Wat doet gij hier, Elia?' En Elia antwoordde: 'De Israëlieten hebben uw verbond verlaten, uw altaren omvergehaald en uw profeten met het zwaard gedood, zodat ik alleen ben overgebleven, en zij trachten mij het leven te benemen.' Maar de Heer had belangrijk werk te doen voor Elia en zei 'tot hem: Keer op uw schreden terug.'[9] En Elia ging terug.

Ook wij moeten uit onze veilige grot komen, want wij hebben belangrijk werk te doen. De Heer zal ons door de stille, zachte stem van zijn Geest beschermen, helpen en leiden.

Bedenk dat Hij de broeder van Jared leerde hoe hij schepen moest bouwen waarmee zijn familie veilig de grote oceanen kon oversteken: schepen die ze tegen wind en golven beschermden, en ze naar het beloofde land brachten.

Die schepen hadden een ongebruikelijk ontwerp, maar waren uiterst veilig: 'En toen zij in de zee waren begraven, was er geen water, dat hen kon schaden (...) en er was geen zeemonster dat hen kon breken, evenmin een walvis, die hen kon deren.'[10]

Die schepen hadden echter geen licht. Dat baarde de broeder van Jared zorgen. Hij wilde niet dat zijn familie de reis in het donker zou afleggen; daarom wachtte hij niet tot hem iets geboden werd, maar legde zijn zorg voor aan de Heer. 'En de Here zeide tot de broeder van Jared: Wat wilt gij, dat Ik zal doen, opdat gij licht in uw vaartuigen zult hebben?'[11]

Om antwoord te kunnen geven op die vraag, moest de broeder van Jared hard werken. Hij klom de berg Shelem op en 'smolt uit een rots zestien kleine stenen'.[12] Vervolgens vroeg hij de Heer om die stenen aan te raken zodat ze licht zouden geven.

Wij moeten als ouders en als leiders bedenken: 'het is niet goed, dat [de Heer] in alles moet gebieden.'[13] Net als de broeder van Jared moeten wij goed nadenken over de behoeften van onze gezinsleden, een plan maken om daarin te voorzien, en ons plan in gebed aan de Heer voorleggen. Dat vereist geloof en inzet van ons, maar Hij zal ons helpen als we Hem om hulp vragen en zijn wil doen.

Na deze ervaring met de Heer bleef de broeder van Jared zich ijverig op de komende reis voorbereiden.[14] Ook wij moeten naar de leringen van onze profeten luisteren. De profeten hebben ons telkens weer gezegd dat we ons leven op orde moeten brengen — dat we schulden moeten vermijden, voedsel en andere levensbenodigdheden opslaan, tiende betalen, voor een goede opleiding zorgen, en de geboden naleven. Hebben wij die belangrijke instructies gehoorzaamd?

Als wij naar de ogen van onze kinderen en kleinkinderen kijken, dan zien we de twijfel en angst van deze tijd. Waar deze dierbaren ook heengaan, ze horen overal van werkloosheid, armoede, oorlog, onzedelijkheid en misdaad. Ze vragen zich af: hoe kunnen we met die problemen omgaan?

Om antwoorden te vinden, kijken ze naar ons op en luisteren naar onze woorden. Horen ze ons vol geloof en hoop spreken, ondanks de beproevingen van deze tijd?

Ze moeten ons zien doorgaan met samen bidden en de Schriften bestuderen, gezinsavond en gezinsraad houden, trouw onze kerkroeping vervullen, geregeld naar de tempel gaan, en onze verbonden gehoorzamen. Als ze onze standvastigheid in het onderhouden van de geboden zien, zal hun angst verdwijnen en zal hun vertrouwen in de Heer toenemen.

Als wij in beproeving geloof tonen, verzekeren we hen ervan dat de razernij van de tegenstander niet noodlottig is. Jezus bad voor ons tot zijn Vader: 'Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze.'[15] Dat gebed wordt op de tijd van de Heer verhoord, afhankelijk van ons geloof.

Intussen hebben onze aardse moeilijkheden een doel. Denk eens aan de profeet Joseph Smith: zijn hele leven heeft hij tegenspoed gehad — ziekte, ongelukken, armoede, onbegrip, valse

beschuldigingen en zelfs vervolging. Men kan in de verleiding komen om te vragen: 'Waarom heeft de Heer zijn profeet niet beschermd tegen dergelijke hindernissen, hem onbeperkte geldmiddelen gegeven, en zijn aanklagers de mond gesnoerd?' Het antwoord luidt: ieder van ons moet bepaalde ervaringen krijgen om net als onze Heiland te worden. In de school van het sterfelijk leven zijn pijn en beproeving vaak onze leraar, maar zijn de lessen er om ons te zuiveren, te zegenen en te sterken, niet om ons te vernietigen. De Heer heeft tegen de getrouwe Joseph gezegd:

'Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn.'[16]

'Indien gij in de afgrond wordt geworpen, indien de ziedende baren tegen u samenspannen, indien hevige winden uw vijanden worden, indien de hemelen zich verduisteren en alle elementen zich verenigen om de weg te versperren (...), weet dan, mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen.'[17]

Ondanks vele beproevingen in het leven van de profeet Joseph, bracht hij veel tot stand voor de herstelling van het evangelie in deze laatste dagen. Joseph begreep, en leerde ons, dat de Heer hem niet ten onder liet gaan als hij met een moeilijkheid worstelde. Ook beproevingen van ons geloof zijn onschatbare kansen om te ontdekken hoezeer de Meester om ons welzijn geeft en ons wil helpen om tot het einde toe te volharden.

In onze tijd steunt de Heer ons door de verordeningen van zijn heilige tempel. De profeet Joseph heeft tegen de heiligen in Nauvoo gezegd: 'Broeders, u hebt een begiftiging nodig, zodat u voorbereid en in staat zult zijn om alles te overwinnen.'[18] Hij had gelijk! Gezegend met de tempelverbonden en begiftigd met macht, konden de heiligen der laatste dagen beproeving doorstaan met geloof. Aan het eind van haar reis heeft pioniersvrouw Sarah Rich geschreven: 'Als we niet in die tempel begiftigd waren met geloof en kennis, (...) was onze reis net een sprong in het duister geweest.'[19]

Ik ben diep onder de indruk van de omvang van de beproevingen van de Heiland. Ook al was Hij de Eniggeborene van de Vader, sluwe mensen hebben vanaf het begin geprobeerd Hem het leven te benemen. Hij werd gedurende zijn hele bediening, waar hij ook heenging, achtervolgd door een storm van geruchten, leugens en vervolging.

Ik ben vooral onder de indruk als ik denk aan de week vóór zijn dood: aan de opperpriesters die probeerden zijn gezag in twijfel te trekken, probeerden Hem in de val te lokken, en twee keer samenzwoeren om Hem ter dood te brengen. In Getsemane leed Hij, terwijl zijn discipelen sliepen, voor de zonden van de hele mensheid, en bloedde Hij uit elke porie. Hij werd verraden, gearresteerd, ondervraagd, geslagen, bespuwd en gegeseld. Na een ondervraging door de priesters werd Hij bespot door Herodes en uiteindelijk voor Pilatus gebracht, die Hem voor een boze menigte liet zetten. Hij werd gegeseld, gekroond met een doornenkroon, en gedwongen om zijn kruis naar Golgota te dragen. Men sloeg nagels in zijn handen en voeten. Hij werd tussen twee dieven in gehangen. Soldaten dobbelden om zijn aardse bezittingen, en men gaf Hem azijn om zijn dorst te lessen. Na zes uur[20] beval Hij zijn geest in handen van zijn Vader, gaf de geest en stierf.

Als we de laatste week van het leven van de Heiland vanuit aards perspectief bekijken, kan onze eerste indruk er een zijn van lijden en vernietiging. We zien misschien alleen maar de moeder van de Heiland die met anderen bij het kruis staat te wenen, bange soldaten, de aarde die in grote beroering is, rotsen die breken, de voorhang van de tempel die doormidden scheurt, en duisternis die het land drie uur lang bedekt. In de Nieuwe Wereld ontvouwen zich soortgelijke taferelen van stormen en vernietiging. Kortom, we zien de hevige storm woeden.

Maar kijk nog eens goed — dit keer met het gelovige oog.

Bedenk dat Jezus in de laatste, martelende weken van zijn leven de mensen om zich heen heeft onderwezen, opgebeurd, gezegend en gesterkt, en zijn getuigenis heeft gegeven. Hij heeft Lazarus uit de dood opgewekt, leringen omtrent zijn Vader gegeven, in de tempel orde op zaken gesteld, enkele gelijkenissen gegeven, de weduwe haar penningske zien geven, zijn discipelen verteld wat de tekens van zijn wederkomst zijn, het huis van Simon de melaatse bezocht, het avondmaal ingesteld, de voeten van de apostelen gewassen, en zijn discipelen geleerd om elkaar lief te hebben. Hij heeft getuigd van zijn goddelijke aard als de Zoon van God, en verteld over de Trooster — de Heilige Geest. In zijn grote hogepriesterlijk gebed heeft Hij tot zijn Vader gebeden voor zijn apostelen en voor allen die hun woorden geloven dat 'zij ten volle [zijn] blijdschap in zichzelf [mochten] hebben'.[21]

Op zijn moeilijkste moment verflauwde het licht van de gemoedsrust en de vreugde niet. Het werd helderder! Na zijn dood verscheen Hij aan Maria Magdalena. Wat een vreugde moet het zijn geweest toen het nieuws die ochtend werd verbreid: 'Hij is opgewekt!'[22] Hij bezocht de vrouwen op de weg; Cleopas en een discipel die op weg naar Emmaüs waren; de apostelen en discipelen in de bovenzaal; Tomas, die eerder had getwijfeld; en anderen. En weer was er vreugde in de verzoening en de opstanding.[23]

Maar dat was niet alles. President Joseph F. Smith — profeet, ziener en openbaarder — heeft het bezoek van de Heiland aan de geestenwereld gezien:

'En op één plaats was de ontelbare schare geesten der rechtvaardigen verzameld. Zij waren getrouw geweest in het getuigenis van Jezus toen zij in de sterfelijkheid verbleven.

'Zij allen hadden het sterfelijk leven verlaten, met de vaste hoop op een glorierijke opstanding (...)

'[en] waren vervuld van vreugde en blijdschap, en [verheugden] zich met elkaar [...], omdat de dag van hun bevrijding nabij was.'

'Zij waren verzameld in afwachting van de komst van de Zoon Gods naar de geestenwereld, om hun bevrijding van de banden des doods te verklaren.'

Die getrouwe geesten wisten dat 'hun ingeslapen lichaam, reeds lang tot stof vergaan, zou hersteld worden in zijn volmaakte vorm, been tot been, en daarop de pezen en het vlees. De geest en het lichaam zouden herenigd worden, om nimmermeer gescheiden te worden, opdat zij een *volheid* van vreugde mochten ontvangen.'

En 'terwijl deze grote menigte wachtte en met elkaar sprak en zich verheugde op het uur van hun bevrijding van de ketenen des doods, verscheen de Zoon Gods en riep voor de gevangenen die getrouw waren geweest, de vrijheid uit.'[24]

Broeders en zusters, hoe duister de omstandigheden in de wereld van vandaag ook mogen lijken, met wat voor stormen we zelf thuis ook geconfronteerd worden, wij kunnen nu die vreugde hebben. Soms begrijpen we de dood, ziekte, verstandelijke en lichamelijke handicaps, tragische gebeurtenissen, oorlogen en andere conflicten niet. Sommige zijn een noodzakelijk deel van onze aardse proeftijd. Andere beproevingen horen, zoals Henoch voorzien heeft, bij de voorbereiding op de wederkomst van de Heiland, als 'de hemelen verduisterd worden, en [...] een sluier der duisternis de aarde [zal] bedekken; en de hemelen zullen beven, alsook de aarde; er zullen grote verdrukkingen onder de kinderen der mensen zijn', heeft de Heer gezegd, 'maar mijn volk zal ik bewaren.' En toen Henoch dit zag, 'ontving [hij] een volheid van vreugde'[25].

Vandaag, in deze tijd waarin wij de geboorte en opstanding van de Heiland gedenken, getuig ik vooral met vreugde dat Hij in de wereld is gekomen, voor onze zonden heeft geleden, en zal wederkeren. Ons geloof in Hem en onze gehoorzaamheid aan zijn geboden geven ons 'onverzwakte hoop'[26] en verdrijven de duisternis en mistroostigheid van de wanhoop in deze moeilijke tijden. Hij die de macht had om de elementen van de aarde tot rust te brengen, heeft de macht om onze ziel tot rust te brengen en ons een schuilplaats voor de storm te bieden: 'Zwijg, wees stil.'[27]

Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Marcus 4:37–38.
2. Matteüs 8:26.
3. Marcus 4:39.
4. Zie James Talmage, *Jesus the Christ*, p. 309.
5. Marcus 4:41.
6. 2 Timoteüs 3:1–2, 5.
7. Marcus 13:7.
8. LV 38:30.
9. Zie 1 Koningen 19:11–15.
10. Ether 6:7, 10.
11. Ether 2:23.
12. Ether 3:1.
13. LV 58:26.
14. Zie Ether 6:4.
15. Johannes 17:15.
16. LV 121:7.
17. LV 122:7.
18. *History of the Church*, deel 2, p. 309.
19. Sarah DeArmon Pea Rich, 'Autobiography, 1885–1893', in de archieven van de afdeling kerk- en familiegeschiedenis, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, p. 66.
20. Zie *Jesus the Christ*, p. 660.
21. Johannes 17:13.
22. Matteüs 28:6.
23. Zie 'Nieuwtestamentische tijden in een oogopslag: de laatste week van de Heiland', *Liahona*, april 2003, p. 26–29.
24. LV 138:12, 14–18; cursivering toegevoegd.
25. Mozes 7:61, 67.
26. 2 Nephi 31:20.
27. Marcus 4:39.

Op zoek naar de schat

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Leer van het verleden, bereid u voor op de toekomst, leef in het heden.

In mijn jeugdjaren genoot ik van het boek *Schateiland* van Robert Louis Stevenson. Ook keek ik naar avonturenfilms waarin verschillende figuren ieder een stuk van een versleten kaart in hun bezit hadden, die, aan elkaar gelegd, naar de plek leidde waar de schat begraven lag.

Ik weet nog dat ik doordeweeks elke middag naar een radioprogramma luisterde. Het programma heette *Jack Armstrong, the All-American Boy.* Het begon met een jingle: 'Hebt u Wheaties al geproefd, het beste wat er voor uw ontbijt te koop is?' Daarna kwam er een mysterieuze stem uit de radio met de boodschap: 'We voegen ons nu bij Jack en Betty, die de mythische, geheime ingang van de olifantenbegraafplaats naderen, waar de schat begraven ligt. Maar wacht; op het pad voor hen ligt het gevaar op de loer.'

Niemand kreeg me bij dat programma weg. Het was alsof ik hoogstpersoonlijk de leiding had over de zoektocht naar de verborgen schat van kostbaar ivoor.

In een andere tijd, onder andere omstandigheden, heeft de Heiland van de wereld over schatten gesproken. In zijn bergrede verklaarde Hij:

'Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen;

'Maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot, noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen;

'want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn'[1]

De beloofde schat bestond niet uit ivoor of goud of zilver. Noch bestond hij uit hectaren land of een portefeuille in aandelen en obligaties. De Meester sprak over rijkdommen die voor ieder bereikbaar zijn — namelijk onuitsprekelijke vreugde hier en eeuwig geluk hierna.

Vandaag zal ik u drie stukken van uw schatkaart geven, waarmee u uw eeuwig geluk kunt vinden. Namelijk:

1. Leer van het verleden.
2. Bereid u voor op de toekomst.
3. Leef in het heden.

Laten we elk stuk van de kaart bekijken.

Ten eerste, leer van het verleden.

Ieder van ons heeft erfgoed — hetzij van de pioniers, latere bekeerlingen of anderen die ons leven vorm hebben gegeven. Dit erfgoed voorziet ons van een fundament dat bestaat uit offers en geloof. We hebben de aangename plicht om op een dergelijke hechte en solide basis voort te bouwen.

In een verhaal van Karen Nolen, gepubliceerd in de *New Era* in 1974, wordt verteld over Benjamin Landart, die in 1888 15 jaar was en een voortreffelijk violist. Soms vond Benjamin het maar niks dat hij met zijn moeder en zeven broers en zusters op een boerderij in het noorden van Utah woonde, omdat hij niet zoveel kon spelen als hij wel zou willen. Zo nu en dan borg zijn moeder de viool weg totdat hij zijn karweitjes op de boerderij gedaan had, zozeer was Benjamin in de verleiding om door te spelen.

In het najaar van 1892 kreeg Benjamin de uitnodiging om naar Salt Lake City te reizen voor een auditie bij het territoriale orkest. Er ging een droom in vervulling. Na weken van oefenen en bidden, reisde hij in maart 1893 naar Salt Lake City voor de auditie waar hij zo lang naar had uitgekeken. Toen de dirigent, de heer Dean, Benjamin hoorde spelen, zei hij dat Benjamin de beste violist was die hij ten westen van Denver had horen spelen. Benjamin moest zich in de herfst in Denver voor de repetities melden. Hij ging genoeg verdienen om in zijn onderhoud te voorzien, en hij kon ook nog wat naar huis sturen.

Een week na dit goede nieuws werd Benjamin evenwel bij zijn bisschop naar binnen geroepen. Die vroeg hem of hij zijn baan bij het orkest een paar jaar kon opschuiven. Hij zei tegen Benjamin dat hij de Heer

President Gordon B. Hinckley begroet ouderling Henry B. Eyring, van het Quorum der Twaalf Apostelen (links), terwijl president Thomas S. Monson (uiterst rechts) twee andere quorumleden, de ouderlingen Jeffrey R. Holland en Richard G. Scott, begroet.

nog iets verschuldigd was, voordat hij geld kon gaan verdienen. Toen vroeg hij Benjamin of hij een zending wilde vervullen.

Dat was even slikken voor Benjamin, want hij wilde dolgraag in het territoriale orkest spelen, maar hij wist ook wat hem te doen stond. Hij beloofde de bisschop dat hij de oproep zou accepteren als hij het geld voor zijn zending bij elkaar kon krijgen.

Toen Benjamin zijn moeder over zijn zending vertelde, was ze in de wolken. Ze zei hem dat zijn vader graag op zending was gegaan, maar overleden was voordat hij de kans had gekregen. Toen ze echter de financiering van de zending bespraken, betrok haar gezicht. Benjamin zei haar dat ze niet nog meer van hun land moest verkopen. Ze keek hem toen een ogenblik indringend aan en zei toen: 'Ben, er is een manier om het geld bij elkaar te krijgen. We [hebben] hier iets in huis waarmee we je zending makkelijk kunnen bekostigen. Je zult je viool moeten verkopen.'

Tien dagen later, op 23 maart 1893, schreef Benjamin in zijn dagboek: 'Ik werd vanmorgen wakker en nam mijn viool uit zijn kist. De hele dag heb ik mijn lievelingsstukken gespeeld. Tegen de avond toen het ging schemeren en ik niet langer kon spelen, legde ik het instrument terug in zijn kist. Dat was het dan. Morgen ga ik [op zending].'

45 jaar later, op 23 juni 1938, zou Benjamin in zijn dagboek schrijven: 'De belangrijkste beslissing die ik ooit heb genomen, was afstand te doen van iets waar ik mijn hart aan verpand had, voor de God die voor mij nog meer betekende. Hij heeft mij ruimschoots bedacht.'[2]

Leer van het verleden.

Ten tweede, bereid u voor op de toekomst.

We leven in een veranderende wereld. De technologie is in bijna elk aspect van ons leven doorgedrongen. We moeten met die ontwikkelingen leren leven — zelfs die desastreuze veranderingen — in een wereld waarvan onze voorvaders nooit gedroomd hebben.

Denk aan de belofte van de Heer: 'Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen'[3] Angst is dodelijk voor vooruitgang.

Het is noodzakelijk dat we ons voorbereiden en plannen, zodat we geen tijd verspillen. Zonder een gesteld doel kan er ook geen echt succes behaald worden. Een van de beste definities van succes die ik ooit gehoord heb, luidt ongeveer zo: succes is de voortschrijdende verwezenlijking van een zinvol ideaal. Iemand heeft eens gezegd dat je je hele leven het veld over kunt rennen zonder ooit een doelpunt te maken, als je niet weet wat je doel is.

Jaren geleden was er een romantische, fantasierijke ballade met de woorden: 'Meer dan verlangen hoef je niet te doen. Waarom zou je aan arbeid je tijd verdoen?'[4] Ik wil hier en nu verklaren dat verlangens geen vervanging zijn van een grondige voorbereiding op de wisselvalligheden van het leven. Voorbereiding vergt veel werk, maar is absoluut noodzakelijk voor onze vooruitgang.

Onze reis in de toekomst gaat niet over een glad geasfalteerde snelweg die zich uitstrekt van hier tot de eeuwigheid. Integendeel, er zijn splitsingen en bochten in de weg, om nog maar te zwijgen van de onverwachte hobbels. We moeten dagelijks bidden tot een liefdevolle hemelse Vader, die wil dat we slagen in het leven.

Bereid u voor op de toekomst.

Ten derde, leef in het heden.

Soms staan we toe dat we ons vandaag te veel bezighouden met morgen. Mijmeren over het verleden en uitkijken naar de toekomst kan troost bieden, maar kan ons leven in het

heden niet vervangen. Onze kansen liggen in het nu, en die moeten we aangrijpen.

Meredith Willson legde in *The Music Man* professor Harrold Hill deze waarschuwing in de mond: 'Als je je blind staart op de toekomst, zal je verleden uitermate leeg zijn.'

Er is geen morgen om op terug te kijken als we vandaag niet iets doen, en om vandaag ten volle te leven, moeten we doen wat het belangrijkste is. Laten we niet uitstellen wat het zwaarst weegt.

Onlangs las ik over een man die de la van de toilettafel van zijn kort daarvoor overleden vrouw opendeed en daar een kledingstuk vond dat ze negen jaar eerder tijdens een bezoek aan het oosten van de Verenigde Staten had gekocht. Ze had het niet gedragen, maar bewaarde het voor een speciale gelegenheid. En nu zou die gelegenheid zich nooit meer voordoen.

Toen hij dit aan een vriendin toevertrouwde, zei de echtgenoot: 'Bewaar iets niet louter voor een speciale gelegenheid. Elke dag van ons leven is een speciale gelegenheid.'

Die vriendin zou later zeggen dat die woorden haar leven veranderden. Ze bleef niet meer uitstellen wat voor haar het belangrijkst was. Ze zei: 'Nu breng ik meer tijd met mijn gezin door. Ik gebruik elke dag mijn kristallen glaswerk. Als ik daar zin in heb, ga ik in nieuwe kleding naar de supermarkt. De woorden "op zekere dag" of "eens" gebruik ik nog maar zelden. Nu neem ik de tijd om mijn familie en goede vrienden te bellen. Ik heb contact gezocht met oude vrienden om meningsverschillen bij te leggen. Ik zeg mijn familie hoeveel ik van ze houd. Ik probeer niets op de lange baan te schuiven dat ze plezier kan brengen. En elke morgen houd ik mezelf voor dat dit een bijzondere dag wordt. Elke dag, elk uur, elke minuut, is bijzonder.'

Een treffend voorbeeld van deze

filosofie vloeide jaren geleden uit de pen van Arthur Gordon in een Amerikaans tijdschrift. Hij schreef:

'Toen ik dertien was en mijn broertje tien, had vader beloofd ons mee naar het circus te nemen. Maar tijdens de middagmaaltijd kwam er een telefoontje dat hij voor dringende zaken naar kantoor moest komen. We zagen het circus al aan onze neus voorbijgaan. Toen hoorden we hem [in de telefoon] zeggen: "Nee, ik kan niet komen. Het zal moeten wachten."

'Toen hij terug aan tafel kwam, glimlachte moeder. "Weet je, het circus komt heus nog wel een keer", [zei ze].

'"Dat weet ik," zei vader, "maar de kinderjaren niet."'[5]

Ouderling Monte J. Brough van het Eerste Quorum der Zeventig had het eens over een zomer in zijn kinderjaren, toen hij en zijn jongere broer, Max, in een boom in de achtertuin van zijn ouderlijk huis een boomhut wilden bouwen. Ze maakten plannen voor het mooiste dat ze ooit zouden bouwen. Ze verzamelden de bouwmaterialen uit alle hoeken van de buurt en gebruikten die op een plek in de boom waar twee takken de ideale locatie voor de hut vormden. Het was een heel karwei en ze werkten hard aan de voltooiing van hun project. De gedachte aan de voltooide boomhut motiveerde hen enorm.

Ze werkten er de hele zomer aan, en eindelijk wisten ze de hut in de herfst, net voor het nieuwe schooljaar begon, af te krijgen. Ouderling Brough zei dat hij nooit de gevoelens van vreugde en voldoening zal vergeten die hem overspoelden toen zij hun eigendom in bezit namen. Ze gingen in de boomhut zitten, keken een paar minuten rond, klommen weer omlaag — en zijn nooit meer teruggekeerd. Het voltooide project, hoe mooi het ook was, kon hun aandacht nog niet één dag vasthouden. Met andere woorden, de werkzaamheden — plannen, verzamelen, bouwen en werken — en niet de voltooiing van het project, zorgden voor de blijvende voldoening en blijdschap die ze ervoeren.

Laten we genieten van het leven en, zoals ouderling Brough en zijn broer Max, vreugde vinden in de reis.

De oude spreuk: 'Stel niet uit tot morgen wat u vandaag kunt doen' is dubbel zo belangrijk als het aankomt op het uiten van onze liefde en genegenheid — in woord en in daad — aan onze familieleden en vrienden. De auteur Harriet Beecher Stowe heeft geschreven: 'De bitterste tranen aan het graf worden geschreid over ongesproken woorden en ongedane zaken.'[6]

Een dichter heeft het verdriet over verspeelde kansen als volgt verwoord. Ik lees een fragment voor:

Om de hoek woont een vriend van mij
In deze grote stad zonder eind;
Maar de dagen en de weken snellen voorbij
En voor ik 't weet is een jaar op z'n eind.
En ik zie het gezicht van m'n oude vriend nooit meer;
Want we zijn in het leven altijd zo druk in de weer. (...)

Maar morgen naakt — en morgen gaat,
Wat de afstand tussen ons steeds groter maakt.

Om de hoek — toch mijlen ver (...)
'Een telegram voor u, meneer.'
'Jim is vandaag gestorven.'

En dan krijgen we, en uiteindelijk hebben we het verdiend:
Om de hoek, een verdwenen vriend.[7]

Iets meer dan een jaar geleden besloot ik niet langer een bezoek aan een goede vriend uit te stellen, die ik in geen jaren had gezien. Ik was al heel lang van plan om hem op te zoeken, maar was er niet toe gekomen.

Bob Biggers en ik zagen elkaar voor het eerst toen we ons beiden tegen het einde van de Tweede Wereldoorlog in het opleidingscentrum van de Amerikaanse marine in San Diego (Californië) bevonden. We konden het gelijk goed met elkaar vinden. Hij kwam me vlak voor zijn huwelijk in Salt Lake City opzoeken; en we zijn elkaar geregeld blijven schrijven nadat ik in 1946 was afgezwaaid. Mijn vrouw, Frances, en ik stuurden hem en zijn vrouw, Grace, altijd een kerstkaart.

Eindelijk dan, in het begin van januari 2002, plande ik een bezoek aan een ringconferentie in te Whittier (Californië), waar de familie Bigger woont. Ik belde mijn vriend Bob op, nu tachtig jaar oud, en we spraken af dat mijn vrouw en ik bij hem en Grace langs zouden komen, om nog eens over die goede oude tijd te praten.

Het werd een fijn bezoek. Ik had wat foto's meegenomen die 55 jaar geleden toen we bij de marine waren, waren genomen. We wezen mannen aan die we herkenden en wisselden gegevens uit over hun verblijfplaats, voor zover we die wisten. Hoewel hij niet tot onze kerk behoort, herinnerde Bob zich dat hij met mij een avondmaalsdienst had bezocht toen we in San Diego gelegerd waren.

Toen Frances en ik afscheid namen van Bob en Grace was ik blij dat ik er eindelijk toe was gekomen om een oude vriend op te zoeken, aan wie ik al die jaren zulke goede herinneringen had overgehouden.

Op een goede dag is het leven voorbij. Laten we nooit iets belangrijks uitstellen.

Leef in het heden.

Uw schatkaart is nu compleet: **leer van het verleden, bereid u voor op de toekomst, leef in het heden.**

Ik besluit zoals ik ben begonnen. Met de woorden van onze Heer en Heiland:

'Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen;

'Maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot, noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen;

'want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn'[8]

Broeders en zusters, uit het diepst van mijn ziel geef ik u mijn getuigenis: God is onze Vader; zijn Zoon is onze Heiland en Verlosser; we worden geleid door een profeet, president Gordon B. Hinckley.

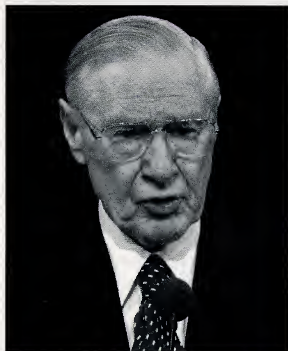
In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Matteüs 6:19–21.
2. Zie 'Benjamin: Son of the Right Hand', *New Era,* mei 1974, 34–37.
3. LV 38:30.
4. 'Wishing Will Make It So', tekst van B. G. DeSylva.
5. *A Touch of Wonder* (1974), p. 77–78.
6. Gorton Carruth en Eugene Ehrlich, samenstellers, *The Harper Book of American Quotations* (1988), p. 173.
7. Charles Hanson Towne, 'Around the Corner', *Poems That Live Forever,* samengesteld door Hazel Felleman (1965), p. 128.
8. Matteüs 6:19–21.

De steunverlening aan functionarissen van de kerk

PRESIDENT JAMES E. FAUST
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij verzocht de algemene autoriteiten, de gebiedszeventigen en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties ter steunverlening voor te stellen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie er niet mee instemt, maakt dat kenbaar.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen; Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen; en de volgende broeders als lid van dat quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, en Henry B. Eyring.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens.

Vanwege zijn benoeming tot president van de Brigham Young University, stellen wij u voor ouderling Cecil O. Samuelson jr. te ontheffen als lid van het presidium van de Quorums der Zeventig en als algemeen zondagsschoolpresident.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor J. Devn Cornish te ontheffen als een van de gebiedszeventigen omdat hij als zendingspresident is geroepen. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor ouderling Merrill J. Bateman steun te verlenen als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig en als algemeen zondagsschoolpresident, terwijl John H. Groberg en Val R. Christensen aanblijven als raadgever.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor ouderling Bruce D. Porter steun te verlenen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en de ouderlingen Mervyn B. Arnold, Shirley D. Christensen, Clate W. Mask jr., William W. Parmley en W. Douglas Shumway als nieuwe lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de volgende broeders steun te verlenen als gebiedszeventigen: D. Fraser Bullock, Luis G. Chaverri, Ronaldo da Costa, Stanley G. Ellis, Randy D. Funk, José A. García, Robert H. Garff, Julio G. Gaviola, Francisco I. Gímenez, Carlos A. Godoy, S. Horacio Guzmán, Yu Chen Ho, Beaver T. Ho Ching, Robert Koch,

De mannen in het koor steunen kerkfunctionarissen tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie.

G. Steven Laney, Barry Lee, Miguel A. Lee, Kuen Ling, Lamont W. Moon, Alexander A. Odume, Adesina J. Olukanni, Fernando D. Ortega, Antonio R. Oyola, Adilson de Paula Parrella, Luigi S. Peloni, Rafael E. Pino, Gelson Pizzirani, Gerold Roth, A. Kim Smith, W. Blake Sonne, Ronald A. Stone, Subandriyo, Jeffrey C. Swinton, Donald P. Tenney, José L. Torres, Pita R. Vamanrav, Perry M. Webb.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Dank u.

Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigen en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, te steunen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie er niet mee instemt, maakt dit kenbaar.

Naar het zich laat aanzien, is de steunverlening unaniem bevestigend geweest.

Dank u, broeders en zusters, voor uw geloof en gebeden.

We verzoeken de pasgeroepen leden van het Tweede Quorum der Zeventig op het podium plaats te nemen. ■

Verslag van de afdeling verificatie van de kerk

VOORGELEZEN DOOR WESLEY L. JONES

Directeur afdeling verificatie van de kerk

Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Geachte broeders: De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft een afdeling verificatie die onafhankelijk van alle andere afdelingen en ondernemingen functioneert. De directeur van de afdeling verificatie rapporteert rechtstreeks en geregeld aan het Eerste Presidium. Het personeel van de afdeling verificatie bestaat uit bevoegde accountants, interne verificateurs, verificateurs van informatiesystemen en andere bekwame en gekwalificeerde vakmensen.

Daartoe gemachtigd door het Eerste Presidium, is de afdeling verificatie van de kerk bevoegd tot het verifiëren van de administratie van alle afdelingen en ondernemingen van de kerk. De afdeling verificatie heeft toegang tot alle verslagen, personeelsleden, eigendommen en systemen om de bijdragen, uitgaven en middelen te

kunnen verifiëren. De verificaties worden op basis van professionele normen verricht. De risicofactoren bepalen de selectie en uitvoering van verificaties.

De raad van tiendebesteding is verantwoordelijk voor de uitgaven van de kerk, ook in 2002. Deze raad bestaat uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschap, zoals door openbaring voorgeschreven. Onder toezicht van deze raad worden de bijdragen en uitgaven beheerd door de afdelingen begroting en financiën. De administratie van de ontvangen bijdragen en begrote uitgaven is geverifieerd en gerapporteerd.

Gebaseerd op onze verificaties is de afdeling verificatie van de kerk van mening dat alle ontvangen bijdragen en uitgegeven gelden in alle ter zake doende opzichten in het jaar 2002 zijn beheerd in overeenstemming met de goedgekeurde begrotingsrichtlijnen en de gevestigde beleidslijnen en werkwijzen van de kerk.

De financiële transacties van de met de kerk gelieerde organisaties, die gescheiden van de kerk opereren, zijn in het jaar 2002 niet door de afdeling verificatie geverifieerd. We doelen op organisaties als Deseret Management Corporation en haar dochterondernemingen, de kerkelijke instellingen voor hoger onderwijs van de kerk, met inbegrip van Brigham Young University. Onafhankelijke accountantskantoren hebben de financiële verslagen en corresponderende activiteiten van die organisaties geverifieerd. Niettemin heeft de afdeling verificatie vastgesteld dat de desbetreffende rapporten van deze verificaties zijn doorgenomen met het verificatiecomité van elke organisatie.

Hoogachtend,
AFDELING VERIFICATIE
Wesley L. Jones
Directeur ■

Statistisch Rapport 2002

VOORGELEZEN DOOR F. MICHAEL WATSON

Secretaris van het Eerste Presidium

Broeders en zusters, op aanwijzing van het Eerste Presidium is het volgende rapport opgesteld over de groei en de status van de kerk per 31 december 2002.

Aantal units

Zendingsgebieden....335
Ringen....2,602
Districten....641
Wijken en gemeenten....26,143

Ledental

Totaal aantal leden....11,721,548
Ingeschreven kinderen gedoopt....81,132
Bekeerlingen gedoopt....283,138

Zendelingen

Aantal voltijdzendelingen....61,638

Tempels

Tempels in 2002 ingewijd....7
(Snowflake [Arizona], Lubbock [Texas], Monterrey [Mexico], Campinas [Brazilië], Asuncion [Paraguay], Nauvoo [Illinois], Den Haag [Nederland].)
Tempels in 2002 opnieuw ingewijd....2
(Freiberg [Duitsland] en Monticello [Utah])
Tempels in bedrijf....114

Vooraanstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

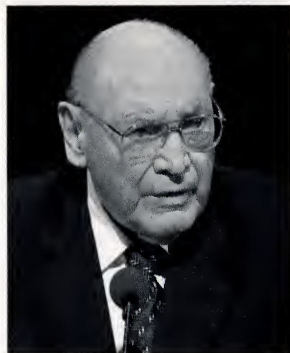
Minnie Preece Burton, weduwe van ouderling Theodore M. Burton, voormalig assistent van de Twaalf, en lid van de Zeventig. *Melba Parker Hill*, weduwe van ouderling George R. Hill III, voormalig lid van de Zeventig. *Bonnie Lee Adamson Caldwell*, echtgenote van ouderling C. Max Caldwell, voormalig lid van de Zeventig. *Gertrude Ryberg Garff*, voormalig raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium. Walter *Joshua Eldredge jr.*, voormalig algemeen jongemannenpresident. *Mayola Miltenberger*, voormalig penningmeesteres van het algemeen ZHV-presidium en algemeen ZHV-bestuur. ■

De onuitsprekelijke gave

OUDERLING JOSEPH B. WIRTHLIN
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als [wij ons] openstellen voor de louterende invloed van die onuitsprekelijke gaven van de Heilige Geest, kan zich een heerlijke, nieuwe, geestelijke dimensie openen.

Het is mij een voorrecht om hier vandaag te zijn. Ik luister graag naar het woord van de Heer, gesproken door onze leiders, die geleid worden door de goddelijke gave van de Heilige Geest. Vandaag wil ik iets over die heerlijke gave zeggen.

Heeft u er wel eens over nagedacht hoeveel licht en energie onze zon produceert? Die hoeveelheid is bijna niet te vatten. En toch zijn warmte en licht gaven die we zomaar van God krijgen. Dat is weer een bewijs van de goedheid van onze hemelse Vader.[1]

Het licht van de zon doorklieft de ruimte en baadt onze planeet, die rond de zon draait, in warmte en licht. Zonder de zon is er op deze planeet geen leven. Het zou hier altijd dor, koud en donker zijn.

Zoals de zon deze aarde leven en licht schenkt, wordt onze geest gevoed door geestelijk licht. Dat noemen we het licht van Christus. In de Schriften staat dat het 'ieder mens verlicht'.[2] Daarom kan de hele mensheid de zegeningen ervan ondervinden. Het licht van Christus is de goddelijke invloed waardoor iedere man, vrouw en ieder kind goed van kwaad kan onderscheiden. Het stimuleert iedereen om het goede te kiezen, te zoeken naar eeuwige waarheid en de waarheden die we in het voorsterfelijk leven wel kenden, maar hier vergeten zijn.

We moeten het licht van Christus niet verwarren met de Heilige Geest, want het licht van Christus is geen persoon. De invloed gaat vooraf aan en bereidt ons voor op het ontvangen van de Heilige Geest. Het licht van Christus maakt dat de oprechte ziel 'naar de stem (...) luistert'[3] om het ware evangelie en de ware kerk te vinden, en daardoor de Heilige Geest te ontvangen.

De Heilige Geest is een persoon van Geest, een afzonderlijk lid van de Godheid.[4] Hij getuigt van de macht van God, de goddelijke aard van Christus, en de waarheid van het herstelde evangelie. Door de eeuwen heen en in alle landen hebben velen ijverig getracht met de hemelen te communiceren en het licht van het ware evangelie te verkrijgen. Zij hebben gevoeld hoe de Heilige Geest de waarheid van het evangelie bevestigde.

De profeet Joseph Smith heeft verklaard: 'Er is een verschil tussen de Heilige Geest en de gave van de Heilige Geest. Cornelius ontving de Heilige Geest voordat hij gedoopt was. Door de macht Gods werd hij overtuigd van de waarheid van het evangelie, maar pas na zijn doop kon hij de gave van de Heilige Geest ontvangen. Als hij die (...) verordening niet had ontvangen, zou de Heilige Geest, die hem van de waarheid van God had overtuigd, hem verlaten hebben.'[5]

De gave van de Heilige Geest, het recht om de Heilige Geest voortdurend als metgezel te hebben, verkrijgen we alleen op voorwaarde van geloof in Christus, bekering, doop door onderdompeling en oplegging der handen van daartoe bevoegde dragers van het Melchizedeks priesterschap. Het is een zeer kostbare gave, alleen voor leden van de kerk van de Heer die het waardig zijn.

In de Leer en Verbonden wordt de gave van de Heilige Geest door de Heer de onuitsprekelijke gave genoemd.[6] Het is de bron van getuigenis en geestelijke gaven. Ons verstand wordt erdoor verlicht, onze ziel met vreugde vervuld.[7] Hij onderwijst ons in alle dingen en brengt ons vergeten kennis in herinnering.[8] De Heilige Geest zal ons ook 'alles tonen wat [wij moeten] doen.'[9]

President James E. Faust heeft hieraan toegevoegd dat de gave van de Heilige Geest 'de voornaamste bron van gemoedsrust is in onze labiele wereld.'[10]

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Wat een grote zegen is het om de invloed van een lid van de Godheid te ondervinden.'[11] Denk eens in wat het betekent: de mogelijkheid en het

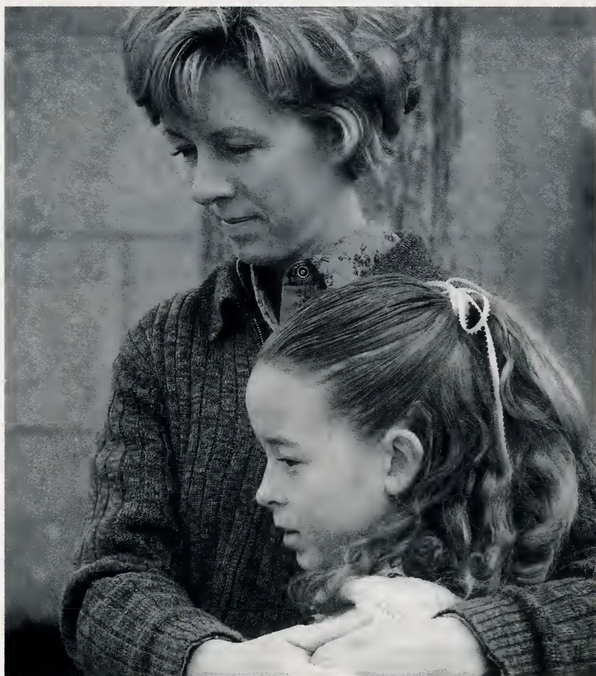
recht om aanwijzingen van een lid van de Godheid te ontvangen, te communiceren met oneindige wijsheid, eindeloze kennis en onbegrensde macht!

Net als met alle gaven het geval is, moeten we deze gave ontvangen en aanvaarden. Toen priesterschapsdragers hun handen op uw hoofd legden om u te bevestigen als lid van de kerk, hoorde u de woorden: 'Ontvang de Heilige Geest.' Dat betekende niet dat daarmee de Heilige Geest zonder meer, blijvend uw metgezel werd. In de Schriften worden we gewaarschuwd dat de Geest van de Heer 'niet altijd met de mens [zal] twisten.'[12] Bij onze bevestiging krijgen we het *recht* op het gezelschap van de Heilige Geest, maar het is een recht dat we voortdurend moeten verdienen door gehoorzaamheid en naleving van de normen. We kunnen deze gave niet als vanzelfsprekend beschouwen.

De Heilige Geest waarschuwt ons voor gevaar en inspireert ons om mensen in nood te helpen. President Thomas S. Monson gaf ons de raad: 'Wij letten op. Wij wachten af. Wij wachten op die stille, zachte stem. Wanneer zij spreekt, zullen wijze mensen gehoorzamen. Navolging van de influisteringen van de Geest stellen we niet uit.'[13]

Ik heb eens een tocht gemaakt door een uitgestrekte grot. De gids deed even de lichten uit om te laten zien hoe het is om je in totale duisternis te bevinden. Het was een verbazingwekkende ervaring. Ik kon mijn hand, die ik twee centimeter van mijn gezicht hield, niet zien. Het was in zekere zin beangstigend. Ik was opgelucht toen de lichten weer aangingen.

Zoals het licht de duisternis verdrijft en stoffelijke zaken zichtbaar maakt, zo verdrijft de Heilige Geest de ons omringende, geestelijke duisternis en maakt geestelijke zaken die eens verborgen waren, duidelijk zichtbaar. De apostel Paulus heeft gezegd: 'Een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.'[14]

Ik vrees dat sommige leden van de kerk van de Heer 'ver onder het vereiste niveau leven' om aanspraak te kunnen maken op de gave van de Heilige Geest.[15] Sommigen worden afgeleid door de zaken in de wereld die de invloed van de Heilige Geest hinderen en waardoor ze zijn influisteringen niet herkennen. We leven in een rumoerige, drukke wereld. Denk eraan dat druk bezig zijn niet per se inhoudt dat we geestelijk bezig zijn. Als we niet voorzichtig zijn, kunnen die wereldse zaken de zaken van de Geest verdrijven.

Sommigen zijn geestelijk dood en ongevoelig omdat zij ervoor gekozen hebben om te zondigen. Anderen blijven gewoon hangen in geestelijke zelfgenoegzaamheid, zonder het verlangen om boven zichzelf uit te stijgen en te communiceren met de Oneindige.

Als zij zich openstelden voor de louterende invloed van die onuitsprekelijke gaven van de Heilige Geest, zou zich een heerlijke, nieuwe, geestelijke dimensie openen. Hun ogen zouden zien wat ze zich nauwelijks kunnen voorstellen. Zelf zouden ze van de Geest uitgelezen, waardevolle dingen te weten komen die de ziel en het verstand verruimen en het hart vervullen van onuitsprekelijke vreugde.

President Brigham Young sprak over een heilige ervaring toen de profeet Joseph Smith aan president Young verscheen om een boodschap voor de heiligen door te geven. Het is een boodschap die de heiligen nu meer dan ooit nodig hebben: 'Zeg [vooral] tegen de mensen (...) dat ze geest van de Heer bij zich houden', zei Joseph, 'en Hij zal hen ten goede leiden. Wees

behoedzaam en negeer de stille, zachte stem niet; zij zal u zeggen wat u moet doen en waar u heen moet; dat zal de vruchten van het koninkrijk voortbrengen. Zeg tegen de broeders dat ze hun hart open moeten stellen, zodat ze in staat zullen zijn om de Heilige Geest te ontvangen.'[16]

Broeders en zusters, negeren wij de stille, zachte stem? Doen wij dingen die de Heilige Geest grieven? Laten we invloeden toe in ons huis die de Geest verdrijven? Het soort amusement dat we in ons huis toelaten heeft zeker invloed op de macht van de Heilige Geest. Veel amusement van de wereld is grievend voor de Heilige Geest. Natuurlijk moeten we geen films of tv-programma's vol geweld, vulgaire taal en onzedelijkheid bekijken.

Ik vraag u om uzelf nederig en in gebed af te vragen: 'Heb ik de Geest bij me?' Ben ik gelukkig? Doe ik ook maar iets wat de Geest grieft en de Heilige Geest ervan weerhoudt om voortdurend mijn metgezel te zijn? Wees zo moedig om u zo nodig te bekeren en weer te genieten van het gezelschap van de Heilige Geest.

Voelen wij de invloed van de Heilige Geest bij ons thuis? Doen we als gezin ook maar iets wat de Geest grieft? Kunnen we nog meer doen om ons huis voor de Heilige Geest open te stellen?

Christus moet meer centraal staan in ons gezin. We behoren meer tijd in de tempel door te brengen en minder ons plezier na te jagen. We behoren het geluidsniveau bij ons thuis te verminderen zodat het lawaai van de wereld de stille, zachte stem van de Heilige Geest niet overschreeuwt. Als ouders moet het een van onze belangrijkste doelen zijn om de macht en de invloed van de Heilige Geest in ons gezin te voelen. We moeten bidden en de Schriften bestuderen. We kunnen de lofzangen van de herstelling zingen om de Heilige Geest bij ons binnen te laten. Ook regelmatig gezinsavond houden helpt.

In deze hachelijke tijd hebben we die onuitsprekelijke gave nodig. President Boyd K. Packer brengt ons in herinnering: 'Wij hoeven niet bang te zijn voor de toekomst. We hebben alle reden om blij te zijn en weinig reden om bang te zijn. Als wij de aanwijzingen van de Geest volgen, zullen we veilig zijn, wat de toekomst ook mag brengen. Ons zal getoond worden wat we moeten doen.'[17]

De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat de heiligen de gave van de Heilige Geest van alle andere geesten kunnen onderscheiden, want 'Hij zal gemoedsrust en vreugde in hun ziel fluisteren; Hij zal kwaadaardigheid, haat en twist uit hun hart bannen. Dan zullen zij slechts het verlangen hebben om goed te doen, om rechtschapenheid voort te brengen en het koninkrijk Gods op te bouwen.'[18]

Een vriend heeft me eens verteld hoe hij de gave van de Heilige Geest leerde onderkennen en begrijpen. Hij bad vaak en verlangde naar de waarheid van het evangelie.

Hoewel hij blij was met zijn geloof, had hij nooit de zekerheid ontvangen waarnaar hij hunkerde. Hij had zich erbij neergelegd dat hij iemand was die in dit leven afhankelijk was van het geloof van anderen.

Op een ochtend, toen hij nadacht over de Schriften, voelde hij iets van top tot teen door zijn lichaam stromen. 'Ik werd helemaal vervuld van intense liefde en pure vreugde', legde hij uit. 'Ik kan de intensiteit van wat ik toen voelde alleen maar beschrijven door te zeggen dat ik zo'n intense vreugde ervoer dat er in mij geen ruimte was voor enig ander gevoel.'

Hoewel hij die uitstorting van de Heilige Geest voelde, vroeg hij zich toch af of hij zich verbeeldde wat er gebeurde. 'Hoe meer ik me dat afvroeg,' zei hij, 'des te intenser werden de gevoelens, totdat ik alleen maar in tranen kon zeggen: "Het is genoeg."'

Mijn vader heeft als jongen iets dergelijks meegemaakt bij zijn doop. Hij vertelde: 'Toen de bisschop zijn handen op mijn hoofd legde en zei: "Ontvang de Heilige Geest", kreeg ik een bijzonder gevoel — iets wat ik nog nooit had meegemaakt en waardoor ik me gelukkig voelde. Het was een gevoel dat mijn ziel vervulde.'

Vanaf dat moment heeft hij altijd geweten dat Jezus Christus leeft en zijn kerk leidt door een levende profeet.'[19]

Er zijn veel mensen die de influisteringen van de Heilige Geest voelen tijdens hun studie van het Boek van Mormon of als ze luisteren naar het getuigenis van zendelingen en vrienden. Tot hen zeg ik als een apostel van de Heer Jezus Christus: het evangelie is weer in zijn volheid op aarde hersteld! Joseph Smith was een waar profeet die het Boek van Mormon vertaald heeft door de gave en de macht van God. Ik vraag iedereen dringend om het Boek van Mormon te lezen en de belofte ervan te toetsen: 'En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met

een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid ervan aan u bekendmaken.'[20]

Aan wie geen lid is van de kerk vraag ik dringend met alle tederheid van mijn hart — bied niet langer weerstand aan de waarheid. Maak plaats in uw hart voor dat hemelse licht. Heb geloof, bekeer u en laat u dopen in de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden, en ook u zult die onuitsprekelijke gave van de Heilige Geest ontvangen.

Onze hemelse Vader leeft! Jezus is de Christus! Door middel van de profeet Joseph Smith is het evangelie van Jezus Christus in zijn volheid hersteld. President Gordon B. Hinckley is de profeet, ziener en openbaarder in onze tijd. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

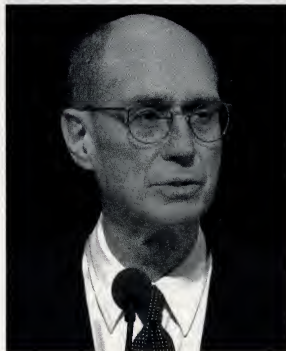
NOTEN

1. Deskundigen van het National Aeronautics and Space Administration (NASA) schatten dat '[de zon] per dag in totaal 383 duizend triljoen kilowatt uitstraalt, wat gelijk staat aan de energie van een explosie van honderd miljard ton TNT per seconde.' (NASA Office of Space Science, "Solar System Exploration," Internet, http://solarsystem.nasa.gov/features/planets/sun/sun.html.)
2. Johannes 1:9; zie ook Moroni 7:16; LV 84:46.
3. LV 84:46.
4. Zie LV 130:22.
5. *History of the Church,* deel 4, p. 555.
6. LV 121:26.
7. Zie LV 11:31.
8. Zie Johannes 14:26.
9. 2 Nephi 32:5.
10. 'The Gift of the Holy Ghost—A Sure Compass', *Ensign,* mei 1989, p. 32.
11. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 259.
12. Genesis 6:3; zie ook 2 Nephi 26:11; LV 1:33; Mozes 8:17.
13. *Live the Good Life* (1988), p. 59.
14. 1 Korintiërs 2:14.
15. Zie Brigham Young, *Discourses of Brigham Young,* samenstelling: John A. Widtsoe (1954), p. 32.
16. *Manuscript History of Brigham Young 1846–1847,* bezorgd door Elden J. Watson (1971), p. 529.
17. 'Tongen als van vuur die zich verdeelden', *Liahona,* juli 2000, p. 9.
18. *Manuscript History of Brigham Young,* p. 529.
19. Joseph L. Wirthlin, Conference Report, april 1956, p. 12.
20. Moroni 10:4.

Een kind en een discipel

OUDERLING HENRY B. EYRING
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Heer vertrouwt zijn ware discipelen. De Heer stuurt voorbereide mensen naar zijn voorbereide dienstknechten.

Ieder van ons die het doopverbond heeft gesloten, heeft beloofd om anderen het evangelie aan te bieden.[1] Soms lijkt de angst om verworpen te worden of ergernis op te wekken een onneembare hindernis. Toch nemen sommige leden die hindernis met het grootste gemak. Ik heb ze op mijn reizen goed geobserveerd. Ik kan sommigen zo voor me zien.

Op veel plaatsen in de wereld is zaterdag marktdag. Op het platteland van Ghana, Ecuador en de Filipijnen brengen talloze mensen hun oogst- en nijverheidsproducten naar de stad om ze te verkopen. Ze praten met mensen die ze onderweg tegenkomen. En met de kooplieden naast hen, terwijl ze op klanten wachten. Veel gesprekken gaan over de worsteling om het bestaan, over uitstijgen boven de armoede, en soms over gevaar.

Onder die mensen op de weg en de markt bevinden zich heiligen der laatste dagen. Veel van de gesprekken die ze hebben met mensen die ze tegenkomen, zijn hetzelfde als je elders in de wereld hoort. 'Waar komt u vandaan?' 'Is dat uw zoon?' 'Hoeveel kinderen hebt u?' Maar de heiligen der laatste dagen zijn anders. Dat is te zien in hun ogen en te horen in hun woorden. Ze luisteren aandachtig, met de gelaatsuitdrukking van iemand die echt geeft om de antwoorden op de vragen en om de persoon.

Als het gesprek langer dan een paar minuten duurt, komt het op zaken die voor hen allebei erg belangrijk zijn. Dan bespreken ze wat volgens hen gelukkig maakt en wat verdrietig maakt. En dan gaat het gesprek over de hoop voor dit leven en de hoop op het leven hierna. De heilige der laatste dagen spreekt een innerlijke overtuiging uit. Het gebeurt niet altijd, maar soms vraagt de ander aan de heilige der laatste dagen: 'Hoe kom je aan zo'n innerlijke rust?' 'Hoe kom je aan de zekerheid van die dingen die je zegt te weten?'

En dan komt er een rustig antwoord. Misschien wel over de

verschijning van onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, aan de jonge Joseph Smith. Of over de bediening van liefde van de herrezen Heiland, zoals beschreven in het Boek van Mormon, onder gewone mensen die geloof in Hem hadden en die Hem net zo liefhadden als wij.

Als u zo'n gesprek zou horen, zo'n gesprek op de markt of op straat over geestelijke zaken, zoudt u zich kunnen afvragen: 'Hoe kan ík dat doen? Hoe kan ik andere mensen, die nog niet voelen wat ik voel, iets vertellen over mijn geloof?' Dat is een vraag voor alle leden van deze kerk. Diezelfde vraag houdt elke bisschop en elke gemeentepresident in de kerk bezig, want zij hebben nu de leiding over het plaatselijke zendingswerk. Het antwoord op die vraag is te vinden in de oogst van het werk.

Ik heb enkele opmerkelijk getrouwe en doeltreffende getuigen van de Heiland en zijn kerk bestudeerd. Hun verhalen zijn inspirerend. Een nederig man was geroepen als president van een uiterst kleine gemeente. Er waren zó weinig leden dat hij niet inzag hoe de gemeente kon functioneren. Hij ging het bos in om te bidden. Hij vroeg God wat hij moest doen. Hij kreeg antwoord. Samen met de andere leden begon hij vrienden mee naar de kerk te nemen. In een jaar tijd lieten honderden mensen zich dopen en werden ze medeburgers in de kerk van de Heer.

Ik ken een man die bijna wekelijks voor zijn werk op reis is. Bijna dagelijks zijn ergens in de wereld zendelingen iemand aan het lesgeven die hij ontmoet heeft. Er is nog een andere man die zich niet laat afschrikken door het aantal mensen dat hij moet spreken tot hij iemand vindt die de zendelingenlessen wil volgen. Hij kijkt niet naar de prijs van die moeite, maar alleen hoe gelukkig de mensen zijn die een ander leven krijgen.

Er is geen gemeenschappelijke deler in wat zij doen. Er is geen gemeenschappelijke methode. Sommigen hebben altijd een boek-van-mormon bij zich om weg te geven. Anderen stellen zich tot doel om voor een bepaalde datum iemand te vinden die de zendelingen kunnen onderwijzen. Weer anderen hebben vragen bedacht om iemand anders te laten vertellen wat hij in het leven het belangrijkste vindt. Ze hebben allen gebeden om erachter te komen wat ze moeten doen. Ze lijken allen een ander antwoord te krijgen dat speciaal bij hen past en bij de mensen die ze tegenkomen.

Maar in één opzicht zijn ze allemaal hetzelfde. Ze hebben namelijk eenzelfde inzicht in wie zij zijn. Zij kunnen doen waartoe zij geïnspireerd worden, omdat zij weten wie zij zijn. Als wij willen doen wat we behoren te doen, moeten we in ten minste twee opzichten worden zoals zij. Ten eerste voelen zij dat zij een kind van een liefhebbende hemelse Vader zijn en dat Hij van ze houdt. Daarom wenden zij zich makkelijk en vaak tot Hem in gebed. Zij verwachten dat ze persoonlijk leiding van Hem krijgen. Zij gehoorzamen Hem zachtmoedig en ootmoedig, als kinderen van een volmaakte Ouder. Hij is hen nabij.

Ten tweede zijn zij dankbare discipelen van de herrezen Jezus Christus. Zij weten dat de verzoening echt heeft plaatsgevonden en dat die voor iedereen nodig was. Zij hebben zich gereinigd gevoeld toen ze zich lieten dopen door iemand die daartoe het gezag bezat, en hebben zelf de Heilige Geest ontvangen. En door de gemoedsrust die zij gevoeld hebben, zijn zij als de zonen van Mosiah, zij willen 'gaarne, dat de zaligheid aan alle schepselen zou worden verkondigd, want zij konden niet gedogen, dat de ziel van enig mens verloren zou gaan; ja, zelfs de gedachte al, dat

een enkele ziel eindeloze foltering zou moeten verduren, deed hen sidderen en beven.'[2]

Zij die makkelijk en vaak over het herstelde evangelie spreken, stellen de betekenis ervan zeer op prijs. Ze denken vaak aan die grote zegen. En door de herinnering aan de gave die ze hebben gekregen, willen ze graag dat anderen die ook krijgen. Ze hebben de liefde van de Heiland gevoeld. Voor hen zijn deze woorden een dagelijkse, uurlijkse realiteit:

'Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit want de vrees houdt verband met straf en wie vreest, is niet volmaakt in de liefde.

Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.'[3]

Maar zelfs de ware discipel die deze liefde eenmaal heeft gevoeld, voelt zich wel eens onzeker. De apostel Johannes was daar echter duidelijk over: de vrees verdwijnt als we *volmaakt* zijn geworden in de liefde. We kunnen bidden om die gave van volmaakte liefde. We kunnen vol vertrouwen bidden dat we de liefde van de Heiland voor ons kunnen voelen, en voor allen die wij tegenkomen. Hij heeft ons en hen voldoende liefgehad om de prijs voor al onze zonden te betalen. Het is al heel wat om dat te geloven. Maar het is nog veel beter om een dusdanige verandering van hart te ondergaan dat we dat elk moment voelen. Het gebod om te bidden dat we de liefde van de Heiland zullen voelen, houdt tevens een belofte in. Luister:

'Daarom, mijn geliefde broederen, indien gij geen naastenliefde hebt, zijt gij niets, want naastenliefde vergaat nimmer. Houdt daarom vast aan de naastenliefde, die het voornaamste van alles is, want alle dingen moeten vergaan —

'Maar naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn.

'Daarom, mijn geliefde broederen, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden, en wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is, opdat wij deze hoop mogen hebben, en mogen worden gereinigd, gelijk Hij rein is.'[4]

De Heer vertrouwt zijn ware discipelen. De Heer stuurt voorbereide mensen naar zijn voorbereide dienstknechten. Net als ik, hebt u wel eens ontmoetingen gehad waarvan u zeker wist dat ze niet toevallig waren.

Ik heb een vriend die elke dag bidt dat hij iemand zal ontmoeten die klaar is om het evangelie te ontvangen. Hij heeft altijd een boek-van-mormon bij zich. De avond voordat hij op een korte reis zou gaan, besloot hij geen boek mee te nemen, maar een uitnodigingskaartje. 's Morgens kreeg hij echter de ingeving: 'Neem een boek-van-mormon mee.' Hij deed er een in zijn tas.

In het vliegtuig zat hij naast een vrouw die hij kende, en hij vroeg zich af: 'Is dit de juiste persoon?' Ze zat op de terugreis weer naast hem. Hij dacht: hoe begin ik over het evangelie?

Maar zij zei tegen hem: 'Jullie betalen toch tiende aan je kerk?' Hij bevestigde dat. Zij zei dat ze geacht werd tiende te betalen aan haar kerk, maar dat ze dat niet deed. En toen zei zij: 'Hoe zit dat nou eigenlijk met dat Boek van Mormon?' Hij legde uit dat het Schriftuur is, een getuigenis van Jezus Christus. Ze leek geïnteresseerd. Dus deed hij een greep in zijn tas en zei: 'Ik had het gevoel dat ik dit boek mee moest nemen. Ik denk dat het voor jou bestemd is.'

Ze begon erin te lezen. Toen ze afscheid namen, zei ze: 'We moeten hier eens wat meer over praten.' Wat mijn vriend niet kon weten, maar God wel, was dat zij op zoek was naar een kerk. God wist dat ze mijn vriend had geobserveerd en zich had afgevraagd waarom zijn kerk hem zo gelukkig maakte. God wist dat ze hem naar het Boek van Mormon zou vragen en Hij wist dat ze bereid zou zijn om de zendelingenlessen te volgen. Ze was voorbereid. En mijn vriend ook. En u en ik kunnen dat ook zijn.

In uw gelaat en uw ogen zijn uw goede levenswijze en verlangens af te lezen. U bent enthousiast over de kerk van de Heer en over zijn werk, en dat is te zien. U bent vierentwintig uur per dag, in alle omstandigheden, zijn discipel. U hoeft geen moed bijeen te rapen om eindelijk zover te komen dat u iemand aanspreekt, om vervolgens weer in uw schulp te kruipen. Het feit dat de meeste mensen niet geïnteresseerd zijn in het herstelde evangelie heeft weinig invloed op wat u doet en zegt. Vertellen wat u gelooft gaat als vanzelf.

Mijn vader was zo. Hij was wetenschapper. Hij hield lezingen in landen over de hele wereld. Ik las eens een toespraak die hij tijdens een groot wetenschappelijk congres had gehouden. Daarin sprak hij niet alleen over zijn wetenschap, maar ook over de schepping en de Schepper. Ik wist dat maar weinig van zijn toehoorders daarin geloofden. Ik zei vol verbazing en verwondering tegen hem: 'Pa, je hebt je getuigenis gegeven.' Hij keek me verbaasd aan en zei: 'Echt waar?'

Hij wist niet eens dat hij zo moedig was geweest. Hij had gewoon de waarheid gezegd zoals hij die kende. En toen hij zijn getuigenis gaf, wisten zelfs zij die het verwierpen dat hij het niet met opzet zei, maar omdat het heel gewoon voor hem was. Hij was wie hij was, waar hij ook was.

Dat is een kenmerk van allen die stoutmoedig en doeltreffend het evangelie verkondigen. Zij zien zichzelf als kinderen van een liefhebbende, levende Vader in de hemel. En zij zien zichzelf als discipelen van

Jezus Christus. Zij hebben geen discipline nodig om te bidden. Dat gaat vanzelf. Het is geen extra moeite om aan de Heiland te denken. Zijn liefde voor hen en hun liefde voor Hem is er altijd. Zo zijn zij en daarom zien zij zichzelf en de mensen om hen heen zo.

Voor ons mag het lijken of dat een grote verandering vereist, maar wij kunnen erop vertrouwen dat het zal gebeuren. De verandering in individuele leden vindt in alle landen en in de hele kerk plaats. Dit is de bijzondere tijd die de profeten sinds de schepping voorzien hebben. Het herstelde evangelie zal in alle landen verkondigd worden. De Heiland heeft deze woorden aan de profeet Joseph Smith gegeven:

'Ik [heb] mijn engel uitgezonden door het midden des hemels, en hij had het eeuwige evangelie, en hij is aan enkelen verschenen en heeft het aan de mens overgedragen, en hij zal verschijnen aan velen, die op de aarde wonen.

'En dit evangelie zal aan alle natiën, geslachten, talen en volken worden gepredikt.'[5]

Wat voor beroering er ook ontstaat, wij kunnen zeker weten dat God bepaalde grenzen stelt, zodat Hij zijn beloften kan vervullen. Hij, en niet alleen de mens, heeft de uiteindelijke macht over landen en gebeurtenissen, en is in staat om ervoor te zorgen dat zijn doeleinden worden bereikt. Onder alle volken en in alle landen zullen er mensen zijn die de absolute zekerheid hebben dat zij kinderen van God zijn, die gezuiverde discipelen van de herrezen Christus in zijn kerk zijn geworden.

Enkele jaren geleden sprak ik tot zendelingen in het opleidingscentrum in Japan. Ik beloofde ze toen dat er een grote dag zou komen voor dat land. Ik zei dat veel meer leden enthousiast over hun getuigenis van het herstelde evangelie zouden vertellen aan mensen die zij tegenkwamen. Ik dacht toen dat de leden de moed om dat te doen zouden putten uit toenemende bewondering die hun landgenoten voor de kerk zouden krijgen. Maar ik weet nu dat het grote wonder, een grote verandering, in de leden zal plaatsvinden, en niet in de wereld om hen heen.

Zij, en leden elders op de aarde, zullen liefhebben, luisteren, spreken en getuigen wegens hun hart dat een verandering heeft ondergaan. Bisschoppen en gemeentepresidenten zullen het goede voorbeeld geven. De oogst aan zielen wordt groot, en hij is veilig in de handen van de Heer.[6]

Om deel uit te maken van dat wonder, moet u niet wachten tot u zich dichter bij uw hemelse Vader voelt, of tot u er zeker van bent dat u gezuiverd bent door de verzoening van Jezus Christus. Bid om de kans mensen tegen te komen die aanvoelen dat ze iets beters in hun leven kunnen krijgen. Bid om te weten wat u moet doen om ze te helpen. Uw gebeden zullen verhoord worden. U zult kennis maken met mensen die de Heer heeft voorbereid. U zult merken dat u dingen voelt en zegt die u niet zelf bedacht hebt. En dan zult u na verloop van tijd merken dat u dichter tot uw hemelse Vader komt en de reiniging en vergeving voelt die de Heiland zijn getrouwe getuigen belooft. En u zult zijn goedkeuring voelen en weten dat u hebt gedaan wat Hij van u verwacht, omdat Hij u liefheeft en vertrouwt.

Ik ben dankbaar dat ik in deze tijd mag leven. Ik ben dankbaar dat ik weet dat u en ik kinderen zijn van een verheerlijkte hemelse Vader, die van ons houdt. Ik getuig dat Jezus de Christus is, dat Hij mijn Heiland is en de uwe, en de Heiland van alle mensen die u ooit zult tegenkomen. De Vader en de Zoon zijn aan de profeet Joseph Smith verschenen. De sleutels van het priesterschap zijn hersteld en de laatste, grote vergadering is begonnen. Ik weet dat het waar is.

In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie LV 88:81, Mosiah 18:9.
2. Mosiah 28:3.
3. 1 Johannes 4:18–19.
4. Moroni 7:46–48.
5. LV 133:36–37.
6. Zie LV 50:41–42.

Zoekt en gij zult vinden

OUDERLING CRAIG C. CHRISTENSEN
van de Zeventig

Als wij ons geloof oefenen en onze kracht gebruiken om dichter bij Christus te komen, gaan we vollediger begrijpen wie Hij werkelijk is.

Geliefde broeders en zusters, ik bid dat ik door de Geest van de Heer geleid zal worden nu ik over mijn gevoelens spreek en mijn getuigenis geef.

Een van de meest onweerstaanbare uitnodigingen en beloften van de Heiland is in deze eenvoudige zinsnede te vinden: 'Zoekt en gij zult vinden.'[1]

Hoewel de zoekprocedure gebeden en smeekbeden omvat, is die veel uitgebreider. Ze is meer een zoektocht dan een eenmalige gebeurtenis. Ik vergelijk het met een lange trektocht. Hoewel wij weten wat onze uiteindelijke bestemming is, leren we het meest van de ervaringen die we onderweg opdoen.

Als wij naar goddelijke zaken zoeken, moeten we ons voor Hem vernederen en onthouden dat we ze door zijn genade ontvangen. Wij moeten er met onze gedachten en gebeden, ons geloof en onze verlangens, zelfs met de kracht van ons hart naar streven om rechtstreeks van onze hemelse Vader licht en begrip te ontvangen.

De manier om antwoord van God te ontvangen is eenvoudig uit te leggen, maar veel persoonlijker als die wordt toegepast. We worden aangemoedigd om eerst met een oprecht hart over onze verlangens na te denken.[2] Dit proces van overdenking is verhelderend en inspirerend. Dan worden we aangemoedigd om onze gedachten en verlangens in nederig gebed aan onze hemelse Vader kenbaar te maken. Wij krijgen de belofte dat als we Hem in de naam van Christus aanroepen, naar waarheid zoeken en met een oprecht hart, met een eerlijke bedoeling en met geloof in Christus vragen, Hij ons door middel van de macht van de Heilige Geest de waarheid zal openbaren, want het is 'door de kracht des Heiligen Geestes' dat we 'de waarheid van alle dingen weten.'[3]

En waar moeten we naar streven?

In de Schriften staat dat we 'ernstig naar de beste gaven' moeten streven[4], dat we naar wijsheid en wetenschap moeten streven en elk noodzakelijk voorwerp moeten vervaardigen.[5] We worden aangemoedigd om onszelf in de dienst van onze naasten te verliezen[6], en te streven naar wat deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is.[7]

Tegelijkertijd worden we gewaarschuwd om niet naar de onreine zaken van de wereld te streven.[8] President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Er is zoveel kwaad, zoveel verleidelijk kwaad in de wereld. Ga het uit de weg, broeders en zusters. Vermijd het. Het is een gevaarlijke ziekte. Het is een vergif dat u zal vernietigen. Ga het uit de weg.'[9] In het boek Amos staat: 'Zoekt het goede en niet het kwade, opdat gij leeft en aldus de Here, de God der heerscharen, met u zij.'[10]

Allereerst en bovenal zoeken we het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid.[11] We zoeken naar de enige ware God en Jezus Christus die Hij gezonden heeft.[12]

In iedere persoonlijke uitnodiging om te zoeken en te vinden, zegt de Heiland: 'Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden.'[13]

En wat wil het zeggen Hem te vinden?

Als wij ons geloof oefenen en onze kracht gebruiken om dichter bij Christus te komen, gaan we vollediger begrijpen wie Hij werkelijk is. Als wij ijverig naar Hem zoeken, krijgen we een krachtig getuigenis van zijn onvergelijkelijke liefde, zijn volmaakte leven en voorbeeld, en de zegeningen van zijn grote zoenoffer. Als wij dichter bij Hem komen, zullen we Hem werkelijk vinden en Hem herkennen als de Schepper van de aarde, de Verlosser van de mensheid, de Eniggeborene van de Vader, de Koning der koningen en de Vredevorst.

Hoe verder we zoeken, hoe meer we zijn rol gaan waarderen als de

grote Jehova van het Oude Testament en de heilige Messias van het Nieuwe Testament. Dan gaan we zijn boodschap van eeuwig heil en verhoging beter begrijpen. Dan gaan we merken dat Hij ons blijft aanmoedigen om bij Hem te komen en Hem te volgen, dat zijn leringen betrouwbaar zijn en tegenwoordig even toepasbaar als in alle voorgaande bedelingen. Dan gaan we met meer waardering begrijpen wat er in Getsemane en op Golgota gebeurde. Hoewel Hij ten onrechte werd veroordeeld, gaf Hij vrijwillig zijn leven, en in vervulling van zijn eigen profetische woorden herrees Hij op de derde dag. Deze waardevolle gave houdt onsterfelijkheid voor iedereen en eeuwig leven voor de gehoorzamen en getrouwen in.

Naarmate wij gaan beseffen dat zijn boodschap voor iedereen en overal geldt, aanvaarden we enthousiast het schriftuurlijke verslag van zijn bezoek aan de vroegere bewoners van Amerika. We verheugen ons in het Boek van Mormon als een getuige — een testament — van zijn Messiaanse zending als Heiland en Verlosser van de wereld. Wij erkennen dat iemand dichter bij Hem kan komen door het Boek van Mormon te onderzoeken en erover te bidden dan door het bestuderen van enig ander boek.[14]

Als wij Hem proberen te vinden, ontvangen we een getuigenis van het bezoek dat Hij met zijn Vader aan de jonge profeet Joseph Smith bracht, waarmee de langverwachte bedeling 'van de volheid der tijden'[15] werd ingeluid.

Als wij Hem zoeken, erkennen we dat Hij zijn kerk op aarde heeft hersteld, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dat Hij zijn kerk de macht en het gezag heeft gegeven om de noodzakelijke verordeningen te verrichten waarmee wij in staat worden gesteld bij Hem terug te keren.

Als wij Hem zoeken, merken we dat Hij zijn kerk door middel van zijn huidige profeet, president Gordon B. Hinckley, blijft leiden, dat de organisatie van zijn kerk is gebaseerd op het fundament van apostelen en profeten, en dat Christus zelf de hoeksteen is.[16]

Als wij Hem ijverig zoeken, voelen we zijn liefde en begrijpen we de antwoorden op onze gebeden beter. Wij erkennen dat wij door zijn Geest 'wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten'[17], en dat wij een groter verlangen krijgen om volgens zijn geboden en instructies te leven.

Als wij Hem zoeken, merken we dat Hij het Licht en het Leven der wereld is.[18] Als wij Hem zoeken, broeders en zusters, zullen we Hem vinden en de innerlijke vrede ontvangen die Hij ons heeft beloofd. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Matteüs 7:7–8; 3 Nephi 14:7.
2. Zie LV 9:7–8; Moroni 10:3.
3. Moroni 10:4–5.
4. LV 46:8.
5. LV 109:7–8.
6. Zie Lucas 17:33.
7. Geloofsartikelen 1:13.
8. Zie 3 Nephi 20:41; Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 6:38.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 709.
10. Amos 5:14.
11. Matteüs 6:33.
12. Johannes 17:3.
13. LV 88:63.
14. Zie Joseph Smith, *Teachings of the Prophet Joseph Smith,* samengesteld door Joseph Fielding Smith (1976), p. 194.
15. Efeziërs 1:10.
16. Efeziërs 2:20.
17. LV 89:19.
18. Mosiah 16:9.

Woorden om ter harte te nemen

OUDERLING JAMES M. DUNN
van de Zeventig

Als we ons goed door het leven heen slaan en ons op ware doelen in het leven concentreren, worden we hier en in het hiernamaals gezegend.

Aan woorden geen gebrek in de wereld. Veel woorden zijn scherp, beschuldigend en sarcastisch. Gezamenlijk zijn ze lawaaierig en rumoerig. We luisteren er niet naar en we staan er zeker niet bij stil. Maar af en toe horen we, als het ware dwars door het kabaal heen, liefdevolle woorden, zoals tijdens deze conferentie — woorden om ter harte te nemen.

President Thomas S. Monson heeft tijdens de algemene aprilconferentie van 1988 gezegd:

'Onschatbaar is deze geïnspireerde gedachte:

"God is een Vader,
De mens is een broer.
Het leven is een zending
En geen carrière."'
(Citaat van Stephen L Richards in 'An Invitation to Exaltation', *Ensign*, mei 1988, p. 54.)

Dat zijn woorden om ter harte te nemen.

God is onze hemelse Vader. Wij zijn zijn geestkinderen. Als we weten wat onze relatie met God inhoudt, zullen we beter begrijpen waar we vandaan komen en wat voor eeuwige mogelijkheden we hebben. Als we Hem kennen, weten we hoe we Hem moeten benaderen en hoe we moeten leven om Hem te behagen. Ons verblijf op aarde is een onderdeel van Gods plan, wat inhoudt dat wij ons door geloof laten leiden, ervaring opdoen en door gehoorzaamheid en de macht van de verzoening aan de vereisten voldoen om bij Hem terugkeren.

Er is veel verscheidenheid in de wereld: verschillende landen, culturen, rassen en talen. In zekere mate moeten we geloven dat God het zo bedoeld heeft. Ondanks deze verschillen zijn we volgens het evangelie allemaal kinderen van dezelfde hemelse Vader. De mensheid is één familie, en daarom zijn we allemaal broers en zussen.

Als broers en zussen moeten we beseffen dat onze hemelse Vader al zijn kinderen even lief heeft, net als een goede aardse vader. Voorkomendheid, vriendelijkheid, edelmoedigheid en vergevensgezindheid zijn allemaal goede eigenschappen van gezinsleden. Stel u de teleurstelling van een volmaakte, liefdevolle Vader eens voor die ziet dat zijn kinderen elkaar slecht behandelen.

Het leven is kort. 'Gij zijt een damp, die voor een korte tijd verschijnt en daarna verdwijnt' (Jakobus 4:14). In de kostbare tijd van het sterfelijk leven moeten we veel tot stand brengen. Het een is belangrijker dan het andere, en we moeten verstandige beslissingen nemen. Bepaalde zaken zijn klaarblijkelijk verkeerd. Andere zaken zijn goed. Maar sommige zaken zijn essentieel als we aan de verwachtingen van de Vader willen voldoen en onze proeftijd goed willen volbrengen.

De verwachtingen van de Vader gaan veel verder dan het bedenken van een manier om geld te verdienen en van het aardse leven te genieten, hoewel de Heer heeft gezegd: 'En het behaagt God, dat Hij de mens dit alles heeft gegeven; want het werd geschapen met het oogmerk om met oordeel te worden gebruikt, niet overmatig' (LV 59:20).

Als we ons goed door het leven heen slaan en ons op ware doelen in het leven concentreren, worden we hier en in het hiernamaals gezegend. Als we de geboden onderhouden, de heilige verbonden naleven en 'ijverig voor een goede zaak' werkzaam zijn (LV 58:27), kunnen we de vreugde ontvangen die het doel van het aardse leven is (zie 2 Nephi 2:25).

De Heer heeft ook het volgende gezegd:'Maar weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld' (LV 59:23).

Onze aardse zending heeft dus eigenlijk niet zoveel met onze aardse

De leden van het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen, de Zeventigen, de Presiderende Bisschap en de algemene presidiums van de hulporganisaties op de rostra van het Conferentiecentrum.

carrière te maken. Maar des te meer met de voorbereiding op onze onsterfelijke toekomst.

Ik getuig dat we door een godvruchtig leven bij de Vader kunnen terugkeren, die ons het aardse leven heeft gegeven en ons in de eeuwigheid zal verwelkomen.

Veel kinderen van God leven alsof er geen oordeelsdag in het verschiet ligt. Zij richten zich alleen op comfort, winst en genot. Over zulke mensen heeft Nephi gezegd: 'Ja, en er zullen velen zijn, die zullen zeggen: Eet, drinkt en weest vrolijk, want morgen sterven wij en het zal wél met ons zijn' (2 Nephi 28:7). Veel mensen verergeren hun misrekening en zeggen: 'Vreest nochtans God — Hij zal het bedrijven van een weinig zonde wel rechtvaardigen; liegt dus een weinig, maakt misbruik van iemands woorden, graaft een kuil voor uw naaste; daar steekt geen kwaad in; doet al deze dingen, want morgen sterven wij. En indien het zo zij, dat wij schuldig zijn, zal God ons met weinige slagen slaan, en ten slotte zullen wij zalig worden in het koninkrijk Gods' (2 Nephi 28:8).

Als gevolg van die onjuiste denkwijze is de wereld vol onsmakelijke en wellustige vermakelijkheden. We zien jongemannen die niet willen trouwen; jongevrouwen die zo dom zijn dat zij door wellustige relaties hun deugdzaamheid op het spel zetten; echtparen die geen kinderen willen, of een enkel kind als statussymbool, omdat een gezin niet past bij hun vrijetijdsbesteding en hun avontuurlijke en financiële plannen.

Toch zijn er over de hele wereld miljoenen getrouwe broeders en zusters die proberen te leven 'bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat' (LV 84:44). Zij plannen en leiden hun leven volgens het geopenbaarde woord van onze hemelse Vader. Ze werken hard, studeren hard en bidden hard. Zij kunnen serieus zijn en plezier hebben. Zij nemen het woord ter harte en zij gehoorzamen het woord. Zij begrijpen wat de wet van offerande inhoudt en kennen de zegeningen die daaruit voortvloeien. Deze getrouwe mensen helpen en respecteren anderen. Zij hebben kleine kinderen en ouderen lief en zorgen voor hen. Zij hebben goede manieren en hoge normen en zijn een goed voorbeeld thuis, in hun buurt en in de samenleving. God heeft hen lief en zegent hen. Zij leven zijn woorden na, en zijn woorden 'zijn zeker, en zullen niet falen' (LV 64:31).

Inspirerende woorden. Ze zijn meestal eenvoudig en duidelijk. Ze zijn een herinnering voor ons. Ze houden ons op de goede weg. Ze leiden ons terug naar onze hemelse Vader en zijn rust.

Mogen wij dit onthouden:

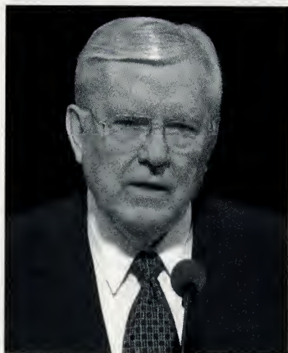
God is een Vader,
De mens is een broer.
Het leven is een zending
En geen carrière.

In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Het belang van zendingswerk door leden

OUDERLING M. RUSSELL BALLARD
van het Quorum der Twaalf Apostelen

We kunnen de kinderen van onze hemelse Vader vinden die de boodschap van de herstelling enthousiast ontvangen als we ons daarop toeleggen, als we de zendelingen daarbij helpen.

Broeders en zusters, Pasen is de tijd dat het christendom zich concentreert op en verheugt in de opstanding van onze Heer en Heiland Jezus Christus. Dat tijdsmoment heeft alles voor altijd veranderd. De Heiland heeft elk obstakel neergehaald dat onze terugkeer naar onze liefdevolle hemelse Vader onmogelijk maakte. In ruil daarvoor vraagt Hij ons: 'Gaat (...) maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld' (Matteüs 28:19–20).

Een intiemere variant op dezelfde boodschap is opgetekend in het evangelie van Johannes. Aan de oever van het Meer van Galilea vroeg Jezus Petrus tot drie keer toe: 'Hebt gij Mij lief?' En drie keer was Petrus' antwoord hetzelfde: 'Gij weet, dat ik U liefheb.' En elke keer gelastte de Heiland Petrus: 'Weid mijn lammeren (...) Hoed mijn schapen (...) Weid mijn schapen' (Johannes 21:15–17).

Die bezielende opdracht van de Heiland, om zijn schapen te hoeden, is ook nu nog van kracht. Evenals Petrus en zijn broeders vanouds hebben de huidige apostelen van de Heer Jezus Christus de opdracht het evangelie aan de wereld te verkondigen. We houden ons vaak met deze opdracht bezig. Iedere algemeen autoriteit heeft tot taak een zendeling te zijn.

Maar de Heiland had het niet uitsluitend tegen de apostelen. Hij had het ook tegen iedereen die is gezegend met het evangelie en lid is van zijn kerk. In een openbaring aan de profeet Joseph Smith verwoordt de Heer het heel eenvoudig: 'Het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen' (LV 88:81).

In de vorige algemene conferentie hebben we onze jongemannen de uitdaging gegeven zich beter voor te bereiden, zodat ze de Heer Jezus Christus kunnen dienen. We willen zendelingen die hun roeping waardig zijn, die bekwaam en geestdriftig zijn. De onzekere tijden waar we mee te maken hebben, maken het nodig dat ze 'de beste generatie zendelingen in de geschiedenis van de kerk' zijn. (Zie M. Russell Ballard, "De beste generatie zendelingen," *Liahona,* november 2002, p. 46.) Ze hoeven niet volmaakt te zijn, maar moeten wel enthousiast, bereidwillig en overtuigd willen dienen, zodat ze nieuwe geestelijke hoogten zullen bereiken in hun evangelieonderwijs. Ze moeten bekend zijn met de herstelling van het evangelie van Jezus Christus en die boodschap met gezag onder woorden brengen onder de leidende invloed van de Heilige Geest.

In de hele kerk werken we er hard aan om onze zendelingen te leren hoe ze hun spiritualiteit kunnen verhogen. Overal ter wereld heet dit nu 'de lat hoger leggen' of 'de norm verhogen'. We danken de ouders, bisschoppen en ringpresidenten voor uw steun in dezen. We danken ook de getrouwe jongeren van de kerk voor hun bereidheid om naar de normen van de Heer te leven. Moge onze hemelse Vader jullie blijven zegenen nu jullie je voorbereiden om Hem in deze roerige wereld te dienen.

Maar nu we de lat hoger hebben gelegd voor onze zendelingen, moeten we ook de lat hoger leggen voor alle leden van de kerk met betrekking tot onze zendingsplicht. We hebben uw hulp nodig, broeders en zusters, uw assistentie is gewenst, zodat onze zendelingen met uw steun nog veel meer kinderen van onze hemelse

Vader zullen vinden en dopen. We willen dat u over deze zendelingen, die dienstknechten van de Heer zijn, waakt, hen beschermt en inspireert. Als de norm omhoog moet, moet dat voor ons allen gelden. We moeten getrouwer zijn. We moeten geestelijker zijn ingesteld. We kunnen de kinderen van onze hemelse Vader vinden die de boodschap van de herstelling enthousiast ontvangen als we ons daarop toeleggen, als we de zendelingen daarbij helpen.

Denk eraan, broeders en zusters, we prijzen geen product aan. We bieden niets te koop aan. We proberen op niemand indruk te maken met onze aantallen of onze groei. We zijn lid van de herstelde kerk van Jezus Christus, gemachtigd en uitgestuurd door de Heer zelf, om allen die op zoek zijn naar de waarheid, te vinden, te voeden en veilig in zijn kerk te brengen.

Vanuit dat eeuwige perspectief is onze taak eenvoudig en duidelijk, maar ik weet dat voor leden het zendingswerk soms een hele uitdaging kan zijn en soms wel beangstigend. Ik zal drie eenvoudige suggesties doen die deze taak, waarmee wij van Godswege belast zijn, kunnen vergemakkelijken.

Ten eerste, we behoren ons geloof te oefenen en te bidden, individueel en als gezin, om hulp bij het uitdragen van het herstelde evangelie van Jezus Christus. Vraag de Heer de weg vrij te maken. Prik, na hierover gebeden te hebben, een datum waarop de zendelingen iemand bij u thuis kunnen lesgeven. Denk eraan, broeders en zusters, dit is de kerk van de Heer. Laat Hem u leiden in voortdurend gebed. Praat met iedereen die ervoor openstaat. Wees niet voorbarig over uw kansen. Sluit niemand uit van het goede nieuws. Praat met iedereen en vertrouw op de beloofde macht van de Geest om u datgene te geven wat u dient te zeggen. Laat hen zelf kiezen of ze uw uitnodiging accepteren of weigeren. Na verloop van tijd brengt de Heer mensen op uw pad die op zoek zijn naar de waarheid. Hij is de goede Herder. Hij kent zijn schapen, en zij zullen door jou zijn stem herkennen, en ze zullen Hem volgen (zie Johannes 10).

President Hinckley heeft onlangs gezegd: 'Ik kijk uit naar de dag dat onze leden niet alleen bidden voor de zendelingen in de hele wereld, maar de Heer vragen om hen te helpen assistentie te verlenen aan de zendelingen in hun eigen wijk.' ("Missionary Service," *First Worldwide Leadership Training Meeting,* Jan. 2003, p. 19.)

Ten tweede, leiders geven het goede voorbeeld. De Geest zal u leiden bij uw zoektocht naar mensen die interesse hebben voor de boodschap. Uw getrouwheid zal u de moed en de geestelijke kracht geven om uw leden te inspireren tot actieve betrokkenheid bij het zendingswerk.

Enkele jaren geleden werd een getrouwe bekeerling, broeder George McLaughlin, geroepen als president van een kleine gemeente van twintig leden in Farmingdale (Maine). Hij was een bescheiden man, reed in het dagelijks leven een melkauto. Doordat hij vastte en vurig bad, liet de Geest hem weten wat hij en de leden van zijn gemeente moesten doen om de kerk in hun gebied te laten groeien. Met groot geloof, veel gebeden en een aanstekelijk voorbeeld leerde hij zijn leden hoe zij het evangelie konden uitdragen. Het is een geweldig verhaal, een van de beste zendingsverhalen van deze bedeling. In slechts één jaar had de gemeente er 450 nieuwe leden bij. Het jaar daarop nog eens tweehonderd. President McLaughlin gaf aan: 'Mijn taak als gemeentepresident was [de nieuwe leden] te leren hoe ze mormoon konden zijn. Ik moest ze leren hoe ze een toespraak hielden en les gaven in de kerk. Ik moest ze leren hoe ze het evangelie aan hun

kinderen konden leren. Ik leerde de nieuwe leden hoe ze een goed lid konden zijn.' Heel eenvoudig.

Nog geen vijf jaar later werd de ring Augusta (Maine) georganiseerd. Een groot deel van de leiding van die nieuwe ring kwam uit de bekeerlingen in de gemeente Farmingdale. We kunnen ons afvragen waarom er in die tijd zoveel succes was, en het antwoord kan liggen in de dringende noodzaak van het sterken van de kerk. Ik verzeker u dat diezelfde dringende noodzaak in alle units van de kerk nu net zo cruciaal is als toen.

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben duidelijk gesteld dat het zendingswerk zich in de wijk behoort te concentreren. Ringpresidenten en bisschoppen hebben de taak en de verantwoording de leden te leren hoe zij de reinen van hart kunnen vinden en voorbereiden op de doop, en op een hulpvaardig leven in hun wijk en ring. President Hinckley heeft ook gezegd: 'Ik zou willen voorstellen dat elke bisschop in de kerk zijn mensen het motto geeft: "Laten we allemaal werken aan de groei van de wijk".' ('Zoek de lammeren, hoed de schapen', *De Ster*, juli 1999, p. 120.)

Een bisschop in de staat Washington heeft die raad gebedvol opgevolgd. Hij doet het volgende. De leidinggevenden in priesterschap en hulporganisaties coördineren in de wijkraad het zendingswerk in de wijk. Men nodigt de zendelingen uit om in de wijkraad hun werk te bespreken. Er worden leden toegewezen om met de zendelingen de onderzoekers te bezoeken. Zowel lid als zendeling gaan samen langs bij de minderactieven en gezinnen waar niet allen lid zijn. Vorig jaar zijn er in deze wijk 46 nieuwe leden gedoopt en bevestigd, en bijna iedereen is actief. Wie in de wijk in de kerk komt of terugkeert, heeft al veel vrienden omdat priesterschap en hulporganisaties door de wijkraad onder leiding van de bisschop betrokken zijn bij het bekeringsproces (zie 'Ward Council Is Secret of Centralia Ward Success', *Church News*, 1 februari 2003, p. 5).

Bisschoppen, betrek de hele wijk bij de verkondiging van het evangelie. U zult zien dat de Heer u en uw leden zal zegenen met veel meer bekeerlingen en veel meer leden die weer actief worden. Het zendingswerk moet niet alleen op de agenda van de wijkraad staan, maar ook op de agenda van het ouderlingenquorum, de ZHV, en andere quorums, groepen en hulporganisaties. Er behoort nadruk te liggen op de bekering en het behoud van vaders en moeders met hun kinderen. Aldus moet het zendingswerk van leidinggevenden in priesterschap en hulporganisaties in de wijkraad door de zendingsleider en de bisschop gecoördineerd worden. En door het zo te doen, worden de bekeerlingen volledig actieve leden in hun wijk.

De leden hebben nu de gelegenheid om anderen kennis te laten maken met het evangelie door middel van de dvd *Finding Faith in Christ*, die met uw *Ensign* van april is meegestuurd. Nodig in de paastijd uw buren en vrienden uit om met u te praten over het leven, de bediening en de heerlijke opstanding van onze Heer Jezus Christus. Ook kan het goed zijn om de zendelingen langs te laten komen om uit te leggen hoe de Heer zijn kerk door middel van Joseph Smith heeft hersteld.

Ten derde, voor het doen van zendingswerk door leden hoeven geen strategieën of stunts te worden bedacht. Het vergt geloof — solide geloof en vertrouwen in de Heer. Ook vergt het oprechte liefde. Het eerste grote gebod is: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht. (…) Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matteüs 22:37, 39).

Laten we ons dus laten leiden door

de kracht van de liefde bij zendingswerk onder familieleden, vrienden, buren, collega's en wie we dan ook tegenkomen op ons levenspad. Bijna iedereen wil vrede en geluk ervaren. Dat verlangen is ingeboren. Men wil oplossingen voor zijn problemen. En de problemen in deze wereld nemen hand over hand toe.

Een goede opleiding, een hoger inkomen, een ruimere woning, of een nieuwe auto en duurdere vakanties schenken geen blijvende vrede en geluk. Geluk vloeit voort uit begrip van God en weten dat Hij een plan heeft dat eeuwige vreugde en vrede brengt. Geluk vloeit voort uit het kennen en liefhebben van de Heiland en leven naar zijn leringen. Geluk vloeit voort uit hechte banden in het gezin en de kerk die zijn gebaseerd op de evangeliewaarden.

Sommige leden zeggen: 'Ik breng niet graag mensen in contact met de kerk omdat ik ze niet wil beledigen.'

Ervaring leert ons dat men niet beledigd is als onze bedoeling gemotiveerd wordt door de geest van liefde en zorg. Hoe kan iemand nou beledigd zijn als we zoiets zeggen als: 'Ik vind het fijn dat de kerk mij helpt bij' om daaraan toe te voegen wat de Geest ingeeft. We beledigen alleen als het erop lijkt dat we slechts een opdracht uitvoeren en vergeten onze interesse en liefde te tonen. Vergeet nooit, broeders en zusters, dat u en ik de leerstellingen bezitten die mensen tot de Heer zullen brengen. Het herstelde evangelie van Jezus Christus draagt in zich de macht om diep en blijvend geluk aan de mensenziel te schenken — iets dat de rest van de tijd en eeuwigheid van waarde zal zijn en gekoesterd zal worden. Ons doel is meer dan mensen lid te maken van onze kerk; we hebben hun het volledig herstelde evangelie van Jezus Christus te bieden. Wees zo krachtig als onze boodschap is, zij kan niemand opgelegd of opgedrongen worden. Zij kan alleen maar uitgedragen worden — van hart tot hart, ziel tot ziel, geest tot geest — door een goede buur te zijn en door liefde en zorg te tonen. We dienen ons om elkaar te bekommeren en elkaar te helpen. En aldus zullen we het evangelie in ons leven zichtbaar maken, en het zal de mensen duidelijk maken welke zegeningen het evangelie te bieden heeft.

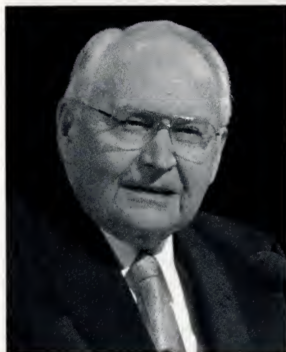
Laten we gehoor geven aan de aansporing van de profeet Joseph Smith: 'Na alles wat er is gezegd, is het onze grootste en belangrijkste taak om het evangelie te verkondigen.' (*History of the Church*, deel 2, p. 478.)

Broeders en zusters, we kunnen en moeten het beter doen. Ik bid dat God ons het geloof en de moed zal schenken om meer betrokken te raken bij het werk van onze voltijdzendelingen, de verbreiding van het herstelde evangelie onder al Gods kinderen overal ter wereld. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Het belang van het gezin

OUDERLING L. TOM PERRY
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Laten we ons dit jaar voornemen om van ons gezin een veilige haven te maken waar het evangelie centraal staat, waar we veilig zijn voor de stormen van de tegenstander.

Het is in een wereld vol beroering en onzekerheid belangrijker dan ooit om ons gezin centraal te stellen en tot onze hoogste prioriteit te maken. Het gezin staat ook centraal in het plan van onze hemelse Vader. In 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', staat een uitspraak over de verantwoordelijkheid van ouders jegens hun gezin:

'Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. "Kinderen zijn een erfdeel des Heren" (Psalmen 127:3). Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn, waar ze zich ook mogen bevinden. De echtgenoten — de moeders en vaders — zullen door God verantwoordelijk worden gehouden voor het nakomen van deze verplichtingen.'[1]

Onlangs hebben de leden van het Eerste Presidium hun bezorgdheid uitgesproken over het verval van het gezin. Zij hebben de leidinggevende raad voor de priesterschap opdracht gegeven om zich bij de uitoefening van hun taak op het gezin te concentreren.

Ingevolge het verzoek van het Eerste Presidium zijn er al veel plannen verwezenlijkt. We benutten alle beschikbare bronnen om meer harmonie, meer liefde en meer invloed te verkrijgen in de eenheid die speciaal door de Heer is ontworpen — het gezin.

We moeten zorgen dat ons thuis een *beschutting* wordt voor de storm die om ons heen in kracht toeneemt. Zelfs door de *kleinste gaatjes* die we in de muren van ons thuis openlaten, kunnen negatieve invloeden binnendringen. Ik geef u een voorbeeld.

Een aantal jaren geleden zat ik bij

mijn dochter met haar gezin aan tafel. Het tafereel is in de meeste gezinnen met kleine kinderen heel gewoon. Mijn dochter probeerde haar zoontje van drie gezond te laten eten. Hij had alles wat hij lekker vond al opgegeten. Er lagen nog een paar boontjes op zijn bord, waar hij niet gek op was. Wanhopig pakte zijn moeder een vork en probeerde hem die boontjes te laten eten. Hij liet dat toe zolang hij kon. Toen riep hij uit: 'Verpruts nou een goede vriendschap niet, mam!'

Dat had hij een paar dagen eerder letterlijk gehoord in een reclamespot op de tv. O, wat een invloed hebben advertenties, tv-programma's, internet en de andere media op ons gezin!

We herinneren u eraan dat ouders hun gezin presideren.

Hulpmiddelen en geheugensteuntjes komen op de internetsite en de televisiezenders van de kerk, en worden via leidinggevenden van de priesterschap en de hulporganisaties doorgegeven om ervoor te zorgen dat we onze plicht ten opzichte van het gezin kunnen vervullen.

In sommige delen van de wereld hebben we een alternatief voor commerciële tv en een aantal van hun anti-gezinsprogramma's. We hebben BYU Television, met programma's voor het gezin. Behalve programma's met lessen over het evangelie, zijn er programma's met tips voor ouders en gezinsamusement. We streven er ook naar om de kwaliteit en de frequentie van onze tv-spotjes over het gezin en gezinsnormen te verhogen.

We hebben nog meer hulpmiddelen die verder reiken dan het televisienetwerk: de website van de kerk, **lds.org**. Die is kort geleden aangevuld met een nieuwe pagina over het gezin. Die pagina bevat denkbeelden uit de Schriften en van kerkleiders om het gezin te sterken. Hij bevat ook ideeën voor gezinsactiviteiten. In dit nieuwe onderdeel vindt u:

• Leringen van kerkleiders over het gezin

• Ideeën voor activiteiten met het gezin

• *Family Home Evening Quick Tips* voor zinvolle en leuke gezinsavonden

• Artikelen over onderwerpen als: de gezinsavond beter laten verlopen, de band tussen man en vrouw versterken, en ideeën om zich meer bij het gezin betrokken te voelen.

Als de site is bijgewerkt, zult u er meer ideeën vinden voor de gezinsavond. U vindt er onder meer suggesties voor activiteiten voor de programma's *Geloof in God*, *Plicht jegens God* en *Persoonlijke vooruitgang*.

We hebben echter één communicatiemiddel dat de hele kerk bereikt — onze prachtige tijdschriften. U krijgt die tijdschriften regelmatig thuisbezorgd en ze zijn nog een manier om informatie te verstrekken die het gezin sterkt. U heeft misschien gemerkt dat er in de *Ensign* en *Liahona* van maart een boodschap van president Gordon B. Hinckley staat over de gezinsavond.

'"In de hele kerk houden we eens per week [op maandagavond] gezinsavond. Dan zitten ouders en kinderen bij elkaar. Ze bestuderen de Schriften. Ze bespreken problemen in het gezin. Ze maken plannen voor gezinsactiviteiten en dat soort zaken. Ik aarzel niet om te zeggen dat er, als elk gezin ter wereld dat maar deed, onder de gezinnen van de wereld veel meer saamhorigheid zou zijn." (Interview, *Boston Globe*, 14 augustus 2000.)'[2]

Het artikel dat in de *Ensign* volgde op de aansporing van president Hinckley om gezinsavond te houden, was getiteld: 'Een roeping waarvan ik me niet bewust was':

'Toen mijn kinderen klein waren, was de gezinsavond een hele uitdaging. Mijn man en ik namen de raad van de hedendaagse profeten om geregeld gezinsavond te houden, ernstig ter harte, maar we merkten maar al te vaak dat we door onze roeping in de kerk en andere taken geen tijd of energie hadden om op maandag een zinvolle, leuke gezinsavond te organiseren.

'Op een zondag bezocht ik het jeugdwerk en merkte ik hoe geboeid de kinderen waren door de verhalen, het aanschouwelijk lesmateriaal en de korte maar doeltreffende activiteiten tijdens de participatie- en de muziekperiode. Het drong ook tot me door

hoeveel energie en voorbereiding de raadgeefster in het jeugdwerk en de muziekleidster in hun roeping stopten. Ze besteden er duidelijk voldoende tijd en veel liefde aan, dacht ik. Ze maken echt iets moois van hun roeping.

'Op dat moment schoot me iets te binnen: de gezinsavond is een van jouw roepingen. In feite maakt hij deel uit van je allerbelangrijkste roeping — het moederschap! Daar dacht ik over na. Als ik tijd vrij kan maken om mijn roeping als redacteur van een clubblad en als huisbezoekster groot te maken, kan ik zeker mijn gezinsavondroeping grootmaken.'[3]

Wat een prachtig gedachte is dat om ons aan te sporen om betere plannen te maken voor die bijzondere avond die voor het gezin bestemd is.

We maken er u ook op attent dat ons tijdschrift van juni gewijd zal zijn aan een gezinsthema. Daarnaast zullen latere uitgaven van de *Liahona*, de *Ensign*, de *New Era* en de *Friend* dit jaar materiaal bevatten voor het onderwijs thuis. Er staan schitterende ideeën in voor de gezinsavond en voor leermomenten die zich dagelijks voordoen. De artikelen zijn dusdanig geschreven dat ze gemakkelijk in uw gezin gebruikt kunnen worden.

Kinderen en jongeren krijgen aan de hand van uitspraken van profeten, en door levensechte voorbeelden, te zien hoe belangrijk het is hun ouders lief te hebben en te eren. Ouders leren hoe ze hechte gezinsbanden kunnen smeden en in stand houden, in goede en in moeilijke tijden. Door de goede geest die er van de tijdschriften uitgaat, kunt u uw huis vullen met warmte, liefde en de kracht van het evangelie.

De *Church News* is ook een middel om de boodschap van het gezin te verspreiden. Er staan artikelen in over de liefde en het respect in het gezin vergroten, over de praktische toepassing van het evangelie, en gezonde ontspanning.

We hopen dat de leden van de kerk door deze overvloed aan hulpmiddelen voor het gezin aangespoord worden om te werken aan een sterker en beter gezin. We hopen dat we daardoor bewust en blijvend bouwen aan een eeuwig gezin. U heeft een overvloed aan kerkmateriaal tot uw beschikking waaruit u bruikbare ideeën kunt kiezen. Doordat het gezin zo vaak genoemd wordt, zullen we er ten minste allemaal aan denken aandacht te schenken aan de belangrijkste organisatie die de Heer op aarde heeft gevestigd.

Vanaf het begin heeft de Heer aangegeven hoe belangrijk het gezin voor ons is. Kort nadat Adam en Eva de hof van Eden hadden verlaten, sprak de Heer tot hen.

En 'viel de Heilige Geest, die getuigt van de Vader en de Zoon, op Adam. (...)

'Te dien dage prees Adam God, en hij werd vervuld, en begon te profeteren aangaande alle geslachten der aarde, zeggende: Geprezen zij de naam van God, want wegens mijn overtreding zijn mijn ogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en wederom in het vlees zal ik God aanschouwen.

'En Eva, zijn vrouw, hoorde dit alles, en was verheugd, zeggende: Ware het niet, dat wij overtreden hadden, dan zouden wij nimmer zaad hebben gehad, en nimmer het goed en het kwaad, en de vreugde onzer verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God allen gehoorzamen geeft.

'En Adam en Eva prezen den naam van God, en zij maakten hun zonen en dochteren alles bekend.'[4]

'President Brigham Young heeft verklaard dat ons gezin nog niet van ons is. De Heer heeft hen aan ons toevertrouwd om te zien hoe we met hen omgaan. Alleen als we getrouw zijn, zullen ze voor eeuwig aan ons worden gegeven. Wat wij op aarde doen, bepaalt of we al dan niet zelf hemelse ouders mogen worden.'[5]

De kerk heeft twee bijzondere gelegenheden aangegeven waarop het gezin bij elkaar komt. De eerste is de heiliging van de sabbat. Dat is de gelegenheid waarbij we samen de avondmaalsdienst bijwonen en het leven en de leringen van de Heiland en de profeten bestuderen. Andere gepaste activiteiten voor de zondag zijn: (1) persoonlijke en gezinsdagboeken bijhouden, (2) gezinsraad houden, (3) familieorganisaties in het leven roepen voor het gezin en de verdere familie, (4) persoonlijke gesprekken tussen ouder en kind houden, (5) schrijven aan familieleden en zendelingen, (6) genealogie doen, (7) familie en zieke of eenzame mensen bezoeken, (8) zendingswerk doen, (9) de kinderen een verhaal voorlezen, en (10) lofzangen zingen.[6]

De tweede gelegenheid is de maandagavond. We onderwijzen onze kinderen tijdens een goed georganiseerde, geregeld gehouden gezinsavond. Onze gezinsleden ondernemen op maandagavond geen andere activiteiten. Die tijd is *gereserveerd* om met ons gezin door te brengen.

We hopen dat het u allen is opgevallen hoeveel nadruk het Eerste Presidium op de gezinsavond heeft gelegd. Een brief van het Eerste Presidium van 4 oktober 1999 is onlangs opnieuw in de tijdschriften afgedrukt:

'Aan: alle leden van de kerk

'Geliefde broeders en zusters,

'De maandagavond is overal in de kerk gereserveerd voor de gezinsavond. Wij moedigen alle leden aan tijd vrij te maken om de gezinsbanden aan te halen en het evangelie thuis met elkaar te bespreken.

'Eerder dit jaar hebben we de ouders opgeroepen om hun uiterste best te doen hun kinderen te onderwijzen en groot te brengen in de evangeliebeginselen die hen dicht bij de kerk houden. We hebben ouders en kinderen bovendien de raad gegeven om het gezinsgebed, de gezinsavond, evangeliestudie en -onderwijs,

en gezonde gezinsactiviteiten de hoogste prioriteit te geven.

'Wij dringen er bij de leden op aan om geen recepties of andere activiteiten op maandagavond te houden. Als het zin heeft, kunnen de leden leidinggevenden van verenigingen en scholen in overweging geven geen activiteiten op maandagavond te houden waarvan het gevolg is dat ouders en kinderen uit huis moeten.

'Gebouwen van de kerk moeten op maandagavond gesloten zijn. Er mogen geen activiteiten op ring- of wijkniveau gepland worden. Andere belemmeringen van de gezinsavond dienen vermeden te worden.'[7]

Laten we ons dit jaar voornemen om van ons gezin een veilige haven te maken waar het evangelie centraal staat, waar we veilig zijn voor de stormen van de tegenstander. Laten we de beloften en aanwijzingen van de Heer aan zijn kinderen indachtig zijn:

'De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid.

'Licht en waarheid verzaken de boze.

'En de boze komt, en neemt door ongehoorzaamheid en wegens de overlevering hunner vaderen, licht en waarheid van de mensenkinderen weg.

'Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.'[8]

Mogen we ons dit jaar in ons gezin verheugen in het licht en de waarheid van het evangelie. Dat ons gezin werkelijk een toevluchtsoord zal worden, is mijn nederig gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

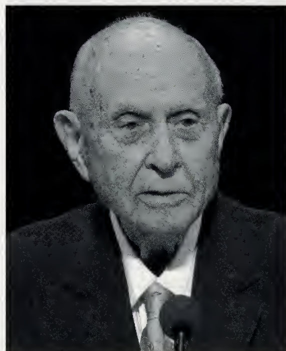
1. *Liahona,* oktober 1998, p. 24.
2. 'Gezinsavond', *Liahona,* maart 2003, p. 3.
3. Jan Whitley Hansen, 'The Calling I Didn't Know I Had', *Ensign,* maart 2003, p. 6.
4. Zie Mozes 5:4–5, 9–12.
5. *Gospel Principles* [manual, 1997], p. 231.
6. 'Suggestions for Individual and Family Sabbath-Day Activities', *Ensign,* maart 1980, p. 76.
7. *Liahona,* maart 2003, p. 4.
8. LV 93:36–37, 39–40.

PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST
5 april 2003

In het priesterschap groeien

OUDERLING DAVID B. HAIGHT
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het priesterschap is de macht en het gezag van onze hemelse Vader, dat gedelegeerd is aan de mens. Het gezag en de majesteit ervan gaan ons begrip te boven.

Wat is het een indrukwekkend gezicht om uit te kijken over dit stampvolle Conferentiecentrum en te denken aan de gebouwen over de hele wereld die vol priesterschapsdragers zijn. Dit is waarschijnlijk de grootste priesterschapsvergadering in de geschiedenis van de kerk. Dat stel ik me zo voor, want we groeien nog steeds elk jaar.

Ik kwam voor het eerst in aanraking met het priesterschap op de dag van mijn doop. Ik ben gedoopt in een irrigatiekanaal in het dorpje Oakley, in Idaho. Ik stond met mijn vrienden op de oever van dat irrigatiekanaal. We hadden ons zwempak aan — een overall waar de pijpen afgeknipt waren zodat je niet zou zinken, en met gaten in de zakken. We hadden nog nooit een tricot of een ander zwempak gezien. Mijn vader kwam met zijn raadgevers het kerkgebouw van wijk 1 uit. Hij droeg een stoel en zette die op de oever van het irrigatiekanaal. Hij zei: 'David, kom eens hier, dan zullen we je dopen.'

Ik dook het kanaal in en zwom bibberend naar de andere kant. Het was in september, en het was een beetje koud. En jonge jongens bibberen dan als ze alleen maar een overall aan hebben, weet u. Mijn vader ging het kanaal in. Ik herinner me dat hij zijn schoenen niet uitdeed of zich verkleedde, maar gewoon zijn alledaagse kleren aanhield. Hij liet me zien hoe ik mijn handen moest houden en toen doopte hij me. Toen ik naar boven kwam, kropen we allebei op de oever van het kanaal. Ik ging op de stoel zitten. Zij legden de handen op mijn hoofd en bevestigden me als lid van de kerk. Daarna dook ik het kanaal in, zwom naar de overkant en voegde me bij mijn vrienden.

Dat was eigenlijk de eerste ervaring die ik met het priesterschap had.

Ik herinner u er nog eens aan dat het priesterschap de macht en het gezag van God is, gedelegeerd aan de mens. Dat herhaal ik nog eens: het priesterschap is de macht en het gezag van God, gedelegeerd aan de mens. Onder ons vanavond zijn er die het Ääronisch priesterschap, het lage priesterschap, dragen, en die het Melchizedeks priesterschap, het hoge priesterschap, dragen. Is het niet interessant om ons voor te stellen hoe de Heer en zijn hemelse Vader het in het heilsplan zo georganiseerd hebben dat de mens in aanmerking kon komen en de eer kon krijgen om het priesterschap te dragen en zich te voegen bij het grote leger mannen die nodig zijn om de doeleinden van onze hemelse Vader te volbrengen, om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen — van alle mensen, overal? Wat een enorme groep moet dat wel zijn!

Enkele jaren na mijn doop, toen ik nader kennis had gemaakt met wat taken in de kerk, werd mij het Ääronisch priesterschap verleend. Mijn vader, die mij gedoopt had, was in de tussentijd aan een hartaanval overleden. Dus het was de bisschop die mij het Ääronisch priesterschap verleende en mij ordende tot het ambt van diaken. Ik herinner me dat ik een fantastisch gevoel had toen hij mij het priesterschap verleende — het gevoel dat ik nu taken had, dat ik rekenschap verschuldigd was voor wat ik deed, en dat ik het een en ander te leren had. Ik had ook het bijzondere gevoel dat ik nu een beetje anders was, dat ik niet meer precies hetzelfde was als vrienden die het priesterschap niet droegen, of andere mensen die ik in de wereld zou tegenkomen. Ik had nu enkele taken, dingen die we 's zondags leerden als we in de kelder van de kerk rond de oude kolenkachel zaten.

Op zaterdag maakten we de kerk schoon, vulden we de kolenkitten en zorgden we ervoor dat het gebouw klaar werd gemaakt voor de zondagsbijeenkomsten. We hadden in het lage priesterschap van alles te doen in de materiële aangelegenheden van de wijk — vastengaven ophalen en opdrachten van de bisschop uitvoeren. De andere leiders en hij leerden ons wat het Ääronisch priesterschap inhield, en het ambt van diaken, en later dat van leraar, en toen natuurlijk dat van priester, toen we verhoogd werden in het priesterschap. Het scheen mij toe dat ik een interessant begrip en goede visie op het werk kreeg dat er gedaan moest worden, en dat ik persoonlijk verantwoordelijkheid droeg, ook al was ik nog maar een jonge jongen in een klein plattelandsdorpje. Er was iets erg belangrijks aan.

Mijn vader overleed toen ik elf was. Bij zijn begrafenis ontroerde het me dat ik de mensen hoorde zeggen wat een aardige man hij was geweest. Toen ze op de begraafplaats de kist in het graf lieten zakken, en aarde en stenen op de kist begonnen te scheppen, stond ik erbij te kijken. Ik bedacht dat hij mijn held was, en ik vroeg me af wat er met mij zou gebeuren nu ik mijn vader was kwijtgeraakt. Ik zag goede mannen het priesterschap uitoefenen en het goede doen — de mannen die hadden geholpen met het graven van het graf en het treffen van de regelingen — en ik zag een goede man een biljet van vijf dollar teruggeven aan mijn moeder, die hem dat geboden had omdat hij had geholpen het graf te graven. Hij schoof het terug naar mijn moeder en zei: 'Nee, houd het maar, want u zult het nog nodig hebben.'

En dus wil ik tegen iedereen die hier vanavond is, iedereen in de Ääronische en de Melchizedekse priesterschap, zeggen: is het niet interessant dat onze hemelse Vader en zijn Zoon in hun wijsheid dit alles in elkaar hebben gezet, en dat we in het lage priesterschap kunnen leren om materiële taken te vervullen? We hebben materiële taken en leren op eenvoudige wijze wat er gedaan moet worden. Zo leren we wat dienstbaarheid is, en wat naleven van de geboden van de Heer inhoudt, wat ons erop voorbereidt om op een dag het Melchizedeks priesterschap te ontvangen, met alle majesteit en eeuwige heerlijkheid die daarbij hoort.

Die jaren in de Ääronische priesterschap waren interessante levensjaren voor me. Ik leerde voortdurend iets nieuws en kreeg een steeds breder inzicht en begrip van het evangelie en van onze taak om deze boodschap uit te dragen aan de hele wereld. Daarbij leerden we om te gaan met andere mensen. Soms hebben we het gevoel dat de mensen ons niet accepteren omdat we hogere normen hebben. Er zijn dingen die wij niet doen. We hebben het woord van wijsheid, wat ons helpt om een gezonder leven te leiden, een leven dat ertoe bijdraagt om een man te worden en normen, idealen en een levenswijze te hebben die de rest van de wereld ook zou willen hebben. Ik heb gemerkt: als je leeft zoals je moet leven, dan merken mensen dat en zijn ze onder de indruk van je geloof, en dan heb je invloed op andermans leven. Als ze erachter komen dat je niet rookt, drinkt of marihuana gebruikt, of de andere drugs die zo'n negatief effect op de wereld hebben, dan heeft het feit dat je dat niet doet invloed op die mensen.

Als je je normen hoog houdt, dan kom je in aanmerking om in de tempel te trouwen. Overigens, dit is de 173ste algemene aprilconferentie van de kerk, en misschien vindt u het interessant om te weten dat mijn vrouw en ik 73 jaar getrouwd zijn. Dus in het jaar dat wij trouwden, hield de kerk haar honderdste algemene aprilconferentie. Ik kan me herinneren dat ik, toen ik Ruby's hand

vasthield op het altaar van de tempel — luisterend naar de woorden van de verzegelingsceremonie — een bijzonder gevoel in mijn hart had. Niet alleen vanwege de heiligheid ervan, maar ook vanwege de verantwoordelijkheid die ik had om te leven zoals ik moest, om voor haar en voor onze kinderen te zorgen, en daarna onze kleinkinderen, en de daaropvolgende generaties. Ik was vastbesloten om een voorbeeld te zijn van hoe iemand leeft die het priesterschap en zijn huwelijksverbond eert.

Nu wij vanavond als priesterschapsdragers bijeen zijn, denkt u eens aan de verantwoordelijkheid die ieder van ons heeft in wat er nog moet gebeuren in deze wereld — waarschijnlijke nieuwe dingen die we ons nu nog niet bewust zijn — als deze oorlog voorbij is en alles weer is zoals het zou moeten. Er is zoveel dat wij moeten doen. Om het te doen, moeten we het priesterschap dat we dragen waardig zijn, zodat we mede de kerk kunnen leiden in haar vooruitgang, misschien wel grotere vooruitgang dan we ooit eerder hebben meegemaakt. Wat een tijd wordt dat!

Jaren geleden, toen ik tijdens de Tweede Wereldoorlog in de marine zat, kreeg ik bevel om me te melden bij het hoofdkwartier van de vloot in Pearl Harbor. Mijn familie bracht me naar Treasure Island in de baai van San Francisco, waar ik op het vliegtuig stapte — een oud watervliegtuig dat Pan American Clipper heette. Aan boord waren enkele hoge medische officieren die de ziekenhuisdiensten gingen voorbereiden omdat binnen enkele weken de slag van Tarawa zou plaatsvinden. Vanwege mijn rang moest ik in een slaapzak in de staart van het vliegtuig slapen, waar ik de stuurboordmotoren kon zien. We vlogen over San Francisco, wat op bevel van het leger verduisterd was. Het was overal zwart toen we over de Grote Oceaan vlogen, en ik dacht dat de stuurboordmotor van dat oude Pan American-vliegtuig in brand stond. Ik kon maar niet slapen en keek er de hele vlucht naar.

Tijdens die slapeloze nacht dacht ik na over mijn leven en of ik wel goed genoeg leefde om iets te doen met de kansen die ik kreeg en de verantwoordelijkheid die ik droeg als drager van het Melchizedeks priesterschap — de verantwoordelijkheid om een voorbeeld te zijn en goed te leven, zodat ik de roepingen kon vervullen die ik misschien zou krijgen. Die slapeloze nacht zette ik innerlijk alles eens op een rijtje, mijn houding en mijn levenswijze, en vroeg ik me af of ik wel alles deed wat ik kon. Ook al had ik altijd mijn kerkroepingen aanvaard, ik vroeg me af of ik ze wel met heel mijn hart, macht, verstand en ziel vervulde, en of ik de verantwoordelijkheid en de zegen wel verdiende die ik als drager van het Melchizedeks priesterschap had, en wat er van allen verwacht wordt die deze zegen ontvangen.

Nu ik terugkijk op die slapeloze nacht, dank ik de Heer voor zijn zegeningen en voor alles waarbij ik betrokken ben geweest. Ik probeer altijd zo goed het evangelie na te leven, alles te doen wat mij gevraagd wordt — met heel mijn hart, macht, verstand en sterkte elke roeping te vervullen die ik krijg, zodat ik in aanmerking kom voor wat mij later misschien gevraagd wordt.

Nu we vanavond het priesterschap eren, vraag ik jullie, jongemannen van de priesterschap, om je vast voor te nemen zo te leven als het hoort. Raak niet betrokken bij de dwaasheden in de wereld, maar bedenk wat je gegeven is. Ik herhaal nog eens: het priesterschap is de macht en het gezag van onze hemelse Vader, dat gedelegeerd is aan de mens. Het gezag en de majesteit ervan gaan ons begrip te boven.

Ik geef mijn getuigenis dat dit werk waar is. Ik ben blij dat ik in de nadagen van mijn leven kan getuigen van de waarheid van het evangelie, wat ik mijn hele leven heb gezien, vanaf mijn doop tot aan de huidige dag. Ik heb de Heer lief. Ik heb onze hemelse Vader en dit werk lief. Ik getuig van de waarheid van dit werk.

En tot u, priesterschapsleiders, zeg ik: leef zoals het moet. Wij zijn anders, en het is niet goed als u net zo bent als alle anderen, want u draagt het priesterschap van God, met die grote beloften en zegeningen en verwachtingen van u.

Dit werk is waar. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Voorbereiding op zendingswerk

OUDERLING DARYL H. GARN
van de Zeventig

Het is zo belangrijk dat vaders en zoons als voorbereiding op een zending samen aan de grondbeginselen werken.

Onlangs sprak een teruggekeerde zendeling tijdens een ringconferentie over voorbereiding op een voltijdzending. Hij vergeleek dat met een vader die tegen zijn zoon zegt: 'Ik zal blij zijn als je je eerste basketbalwedstrijd speelt, zodat je kunt leren dribbelen en schieten.' Hij vergeleek dat voorbeeld met een vader die tegen zijn zoon zegt: 'Ik zal blij zijn als je op zending gaat, zodat je het evangelie kunt verkondigen en een goed mens kunt worden.' Deze vergelijking had veel invloed op mij toen ik over mijn leven nadacht.

Toen ik jong was wilde ik voor alles basketballen. Gelukkig had ik een vader die enthousiast was om het verlangen van zijn zoon mee te helpen verwezenlijken. Mijn vader en ik oefenden urenlang met een basketbal in onze kleine keuken. Ik luisterde altijd naar de verslagen van basketbalwedstrijden op de radio en droomde ervan om ooit deel uit te maken van een universiteitsteam. Ik dacht er toen niet aan om op zending te gaan, en bereidde me daarom ook niet voor. In een poging om mijn leven in balans te brengen, aanvaardde mijn vader — die al jaren geen taak in de kerk had gehad — de roeping om mijn hopman te worden. Hij deed alles volgens het boekje, en door zijn ijver konden mijn vrienden en ik kroonverkenner worden. Ik besef nu dat scouting een goede voorbereiding op een zending is.

Mijn droom ging in vervulling toen ik voor het basketbalteam van de Utah State University mocht spelen. Tijdens mijn tweede jaar op die universiteit raakte ik bevriend met een teruggekeerde zendeling. Door zijn voorbeeld begon ik naar mijn studiegenoten en de leden van het basketbalteam te kijken. En ik besefte dat vooral de teruggekeerde zendelingen voor mij een voorbeeld waren. Met de liefdevolle hulp van mijn goede vriend — en zeker ook door het voorbeeld en de gebeden van mijn moeder — veranderden mijn verlangens. Na mijn tweede jaar op de universiteit werd ik geroepen om naar het zendingsgebied West-Canada te gaan.

Toen ik drie maanden op zending was, kreeg ik een nieuwe collega, uit Idaho. We waren pas een paar dagen samen toen ik iets belangrijks ontdekte: mijn nieuwe collega kende het evangelie, terwijl ik eigenlijk alleen de zendelingenlessen kende. Ik wenste dat ik me net zo goed had voorbereid op zendingswerk als dat ik me had voorbereid op basketballen. Mijn collega had zich zijn hele leven op zijn zending voorbereid en was meteen een waardevol lid van het team. Het is zo belangrijk dat vaders en zoons als voorbereiding op een zending samen aan de grondbeginselen werken.

Ik vind dat je basketbal goed met zendingswerk kunt vergelijken. Basketbal bestaat niet alleen uit wedstrijden spelen, maar ook uit urenlang oefenen en trainen. Het belangrijke werk van het redden van zielen wordt niet beperkt tot de twee jaar dat je op zending bent, maar je moet jarenlang rechtschapen leven en je voorbereiden om voor een zending in aanmerking te komen.

Op 11 januari 2003 heeft president Gordon B. Hinckley tijdens de satellietuitzending training priesterschapsleiders tot de priesterschapsleiders over zendingswerk gesproken. Naar aanleiding van zijn woorden zijn wij allen gaan nadenken over onze taak om het evangelie te verkondigen. President Hinckley heeft gezegd: 'De tijd is gekomen om de normen te verhogen voor hen die een roeping ontvangen om als afgezant van de Heer Jezus Christus de wereld in te gaan.' ('Missionary Service', *First Worldwide Leadership Training Meeting,* januari 2003, p. 17.)

Er zijn twee aspecten die we moeten overwegen als we de norm voor zendingswerk verhogen. Ten eerste moeten jongemannen en jongevrouwen van jongs af aan worden voorbereid. In de brief waarin het een aantal wijzigingen in het programma van

de jongemannen en de jongevrouwen aankondigt, schrijft het Eerste Presidium: 'Als de jongeren aan die doelen werken, zullen ze vaardigheden en eigenschappen ontwikkelen die hen naar de tempel zullen leiden en hen voorbereiden op een leven vol dienstbaarheid aan hun gezin en de Heer.' (Brief van het Eerste Presidium, 28 september 2001.) Luister aandachtig naar de uitdrukking — 'vaardigheden en eigenschappen ontwikkelen'. Als ouders en jeugdleiders moeten we onze jongeren helpen om deze vaardigheden en eigenschappen vast te stellen.

Het tweede aspect is: de gedragsnormen naleven en de geboden van God onderhouden. Sommige jongemannen denken dat ze de geboden kunnen overtreden, een jaar voordat ze op zending willen gaan met de bisschop kunnen spreken en dan nog steeds aan de vereisten voor een zending kunnen voldoen. Het bekeringsproces houdt veel meer in dan een geplande belijdenis en een daarop volgende wachttijd. We horen vaak de volgende vraag van iemand die zijn zonden komt belijden: 'Hoe lang moet ik wachten voordat ik op zending kan gaan?' We moeten echter wel bedenken dat bekering niet alleen een wachttijd is. De Heiland heeft gezegd: 'En gij zult Mij als offerande een gebroken hart en een verslagen geest offeren. En wie ook tot Mij komt met een gebroken hart en een verslagen geest, zal Ik met vuur en met de Heilige Geest dopen' (3 Nephi 9:20).

Wij moeten dat vuur nu doen opvlammen. President Hinckley heeft gezegd: 'Wij kunnen gewoon niet toestaan dat zij die het niet waardig zijn, de wereld ingaan om de blijde boodschap van het evangelie te brengen.' (*First Worldwide Leadership Training Meeting,* Jan. 2003, p. 17). Het Eerste Presidium heeft verklaard dat er bepaalde overtredingen zijn waardoor een jongeman of jongevrouw niet in aanmerking komt voor een zending.

(Zie 'Verklaring inzake zendingswerk van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen', 11 december 2002.)

President James E. Faust heeft gezegd: 'Er moet een aantal onvoorwaardelijke eisen zijn. Er zijn bepaalde dingen die we nooit mogen doen, grenzen die we nooit mogen overtreden, beloften die we nooit mogen verbreken, woorden die we nooit mogen spreken en gedachten die we nooit mogen koesteren.' ("Integrity, the Mother of Many Virtues," *Ensign,* mei 1982, p. 48.)

De lat voor zendingswerk is hoger gelegd. 'Leden die niet voldoen aan de fysieke, mentale en emotionele eisen van een voltijdzending zijn geëxcuseerd (...). Ze kunnen zich op

andere manieren verdienstelijk maken.' ('Verklaring inzake zendingswerk van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen', 11 december 2002.) Wij geloven dat als wij de richtlijnen van het Eerste Presidium in acht nemen, het aantal goede en goed voorbereide zendelingen zal toenemen.

Vaak bewonderen we bepaalde atleten, en proberen onze vaardigheden te ontwikkelen zodat we hun prestaties kunnen evenaren. Er zijn in ons geestelijk leven ook grote voorbeelden die we kunnen volgen, van wie onze Heer en Heiland, Jezus Christus, de grootste is. Hij beantwoordde deze vraag van Tomas: 'Hoe weten wij dan de weg?' (Johannes 14:5.)

In de Schrift staat: 'Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg (…)' (Johannes 14:6). In 2 Nephi lezen we: 'Welnu, mijn geliefde broederen, kunnen wij Jezus volgen, indien wij niet gewillig zijn, de geboden des Vaders te onderhouden?' (2 Nephi 31:10.)

Jonge vrienden, er zijn veel mensen die 'de weg' van de Heiland volgen. Je kunt ernaar streven hun voorbeeld te volgen als je je op een zending voorbereidt. Je kunt ze thuis, in de kerk en onder je vrienden vinden. Zelfs nu beschouw ik mijn dierbare vrienden die voor mij een voorbeeld van gehoorzaamheid aan de Heiland zijn geweest, als een van mijn grootste zegeningen.

Ik bid dat jullie ijverig aan je rechtschapen verlangens zullen werken, dat jullie in alles succesvol zullen zijn, en dat jullie, zoals ouderling M. Russell Ballard heeft gezegd, 'de beste generatie zendelingen in de geschiedenis van de kerk' zullen zijn. ('De beste generatie zendelingen', *Liahona*, november 2002, p. 47.)

Ik getuig, net als president Hinckley onlangs over zendingswerk heeft gezegd, dat 'er geen groter of belangrijker werk is.' (*First Worldwide Leadership Training Meeting*, januari 2003, p. 21.) In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

En zo is het

BISSCHOP H. DAVID BURTON
Presiderende Bisschop

We dienen te voldoen aan bepaalde normen om te mogen meedoen aan belangrijke geestelijke gebeurtenissen.

Goedenavond. Ik kom graag samen met dragers van het priesterschap van God en geniet van de wereldomspannende broederschap waarin wij delen en die wij koesteren. Er heerst een bijzondere geest, veroorzaakt door de verwachting dat we in de duidelijke en waardevolle delen van het evangelie van Jezus Christus zullen worden geïnstrueerd.

Vanavond richt ik mij tot de jongemannen van de kerk. Wie zich in een andere leeftijdscategorie bevindt, mag gerust meeluisteren.

Tijdens de kerst van vorig jaar verleende nieuwsverslaggever Walter Cronkite zijn medewerking aan het kerstconcert van het Tabernacle Choir en het Orchestra at Temple Square. 'Negentien jaar lang was hij de vaste presentator van het avondnieuws dat door CBS wordt verzorgd. [Meneer] Cronkite staat te boek als "de meest vertrouwde man van Amerika."'[1] Toen hem eens werd gevraagd hoe hij in het hart van het volk wilde voortleven, zei hij: 'O, als iemand die zijn best heeft gedaan.'[2] Gedurende zijn uitmuntende loopbaan, sloot meneer Cronkite elk journaal af met de zin: 'En zo is het.' Laten we het daar vanavond eens over hebben.

In een onlangs gehouden ringconferentie vertelde de ringpresident mij over een voorval. Hij had zijn zoon gevraagd wat er op de haardvuuravond voor jongeren besproken was. De jongeman antwoordde: 'De lat hoger leggen.' Toen liet hij zijn vader weten dat hij dat onderwerp zat was, omdat het er in elke les en bijeenkomst werd ingepompt. Mijn eerste gedachte was: Geweldig! De boodschap van de profeet wordt besproken, gehoord en ter harte genomen. Mijn tweede gedachte betrof de gevoelens van de jongeman over het repeterende karakter van het onderwerp. Herhaling kan irritant zijn als we hard proberen ons best te doen.

Vroeger deed ik net of ik mijn moeders raad, 'David, besef wie je bent', mij uit-en-ter-na voorgehouden, niet hoorde. Die raad ontlokte aan mijn vrienden altijd gevat commentaar. En het irriteerde me dat mijn vader mij, elke keer als we langs het huis van president George Albert Smith aan 13th East Street in Salt Lake City reden, eraan herinnerde dat er in dat huis een

profeet van God woonde, die mij liefhad. Nu ben ik heel dankbaar dat ze dat er bij mij hebben ingepompt.

De term 'De lat hoger leggen' wordt vaak in de sportwereld gebruikt als men het over betere prestaties heeft. Het gebruik van die metafoor kan duidelijk maken waarom het belangrijk is dat we gehoor geven aan wat president Hinckley ons de vorige conferentie gevraagd heeft, toen hij zei: 'Ik hoop dat onze jongemannen, en onze jongevrouwen, zullen voldoen aan de maatstaf die [ouderling Ballard] heeft aangelegd. We moeten de lat van normen en voorwaarden voor hen die de wereld ingaan als afgezanten van de Heer Jezus Christus, hoger leggen.'[3]

Een jaar geleden zijn de Olympische Winterspelen in Salt Lake City gehouden. Voor de meeste Olympische onderdelen moeten de atleten voldoen aan de Olympische limiet om te mogen meedoen. Ook wij moeten aan een limiet voldoen, dat wil zeggen, voldoen aan bepaalde normen om te mogen meedoen aan belangrijke geestelijke gebeurtenissen. Topatleten houden er een strak trainingsprogramma op na. Zij beheersen hun sport tot in de puntjes. Alleen daardoor kunnen zij zich kwalificeren voor de wedstrijd. En zo is het.

Jongemannen, als je van wereldklasse wilt zijn en je wilt kwalificeren voor de echt belangrijke zaken van het leven, zoals verhoging in het priesterschap, de zegeningen van de tempel en een zending, moeten jullie je ook aan een strak schema houden, en je trainen in eerlijkheid, deugd, schriftstudie en gebed. En zo is het.

Olympiërs begrijpen de *regels* die gelden in de sport. Houd men zich niet aan die regels dan kan een zware straf het gevolg zijn, en zelfs diskwalificatie. Tijdens de laatste Olympische Spelen zijn sporters hun medaille misgelopen, omdat ze zich niet aan de regels hielden voor het gebruik van stimulerende middelen. In de golfsport wordt een atleet een van de zwaarst mogelijke straffen opgelegd. Zet de golfer zijn handtekening op een scorekaart met een onjuiste score voor een van de 18 holes, dan volgt *diskwalificatie.* Er is *zero tolerance*. Het doet er niet toe of de fout in het voor- of nadeel van de golfer is; de straf is dezelfde: *diskwalificatie.*

Hoewel het ruim vijftig jaar geleden is, hoor ik nog steeds de woorden van de official in mijn oren: 'Het spijt me, jongen, we moeten je diskwalificeren voor het ondertekenen van een onjuiste scorekaart.' En ik werd gediskwalificeerd terwijl ik zelf nota bene tegen de official had gezegd dat mijn score niet correct was. Weken daarna zei ik nog tegen mezelf: 'Waarom heb ik mijn mond niet gehouden? De fout was trouwens te verwaarlozen. De

totaalscore was juist.' Hoewel mijn score goed genoeg was om in de prijzen te vallen, verliet ik de prijsuitreiking met lege handen. En zo is het.

Jonge vrienden, regels zijn belangrijk, zelfs cruciaal. Het leven kent ook zijn straffen, misschien zelfs diskwalificatie, als er regels worden overtreden. Onze deelname aan belangrijke gebeurtenissen kan in gevaar komen als we ons niet aan de regels houden, vervat in de geboden van onze hemelse Vader. Door onze betrokkenheid bij seksuele zonde, drugsgebruik, wetsovertreding of mishandeling kunnen we op belangrijke momenten buitenspel komen te staan. Je doet er verstandig aan om regels te zien als *veiligheidsgaranties*, niet als *opgelegde beperkingen*. Gehoorzaamheid leidt tot karaktersterkte. En zo is het.

In 1834 schreef de profeet Joseph Smith: 'Ik heb het nog nooit zo druk gehad als in de maand november; niettemin heb ik, nu mijn leven bol staat met bezigheden en eindeloze verplichtingen, dit mijn stelregel gemaakt: *wanneer de Heer gebiedt, doe het dan.*'[4]

Voor sommigen is sport commercie. Het verschil tussen winnen en verliezen kan een aanzienlijk geldbedrag zijn. Atleten huren managers in om hun zaken te regelen. Zaakwaarnemers, trainers, coaches en managers staan de atleet bij om zijn prestaties te verbeteren.

Onze Vader in de hemel heeft zijn dierbare jonge zoons voorzien van een voortreffelijk begeleidingsteam, evengoed, zo niet beter, dan het team rond een atleet. Onze ouders zijn *uitstekende zaakwaarnemers*. Zij houden onze belangen in het oog. Ze behartigen niet alleen onze belangen, maar zij zijn ook fantastische adviseurs, omdat zij van ons houden.

De apostel Paulus onderwees in Kolosse het volgende: 'Kinderen, gehoorzaamt uw ouders in alles, want dit is welbehagelijk in de Here' (Kolossenzen 3:20). Behalve onze ouders is er ook nog een solide netwerk dat ons steunt bij het verbeteren van onze *spiritualiteit*. Onze bisschop dient als *coach* en gebruikt zijn heilige priesterschapssleutels om ons tot zegen te zijn. De seminarieleerkrachten, quorumadviseurs en huisonderwijzers completeren het begeleidingsteam, dat door de Heer is samengesteld om ons voor te bereiden op de topwedstrijden van het leven. Naarmate je volgt en gehoorzaam bent, zullen je prestaties gestaag verbeteren. Als de Heer gebiedt, doe het dan. En zo is het.

Een van de belangrijkste verschillen tussen goede en topsporters is wat de sportpsychologen 'focus' noemen. Atleten die kans zien geen aandacht te schenken aan het onbelangrijke en zich volledig concentreren op de hoofdzaak, lukt het hun prestaties te verbeteren. Concentratie is een beslissende factor in ons succes.

Ik ving eens een gesprek op tussen een topgolfer, Arnold Palmer, en een jonge caddie die voor de eerste keer zijn tas droeg. De caddie overhandigde meneer Palmer zijn golfstok en zei hem intussen dat de afstand tot de vlag 151 meter was, dat er links een beekje stroomde en dat er rechts een lang stuk ruig terrein was. Op een vriendelijke maar resolute manier maakte meneer Palmer de jongeman duidelijk dat de enige informatie die hij nodig had de afstand tot de hole was. Verder legde hij uit dat hij zijn concentratie niet wilde verliezen door zich zorgen te maken over wat er zich rechts of links van hem bevond.

Het is niet moeilijk om de echt belangrijke zaken uit het oog te verliezen. Er is veel dat ons kan afleiden. Sommigen worden van hun stuk gebracht door de waterplassen links, en anderen vinden het lange, ruige terrein rechts afschrikwekkend. Men is veilig en succes is verzekerd als men zich blijft concentreren op de belangrijke zaken door de bal recht door het midden te slaan — verhoging in het priesterschap, toegang tot de tempel en vervulling van een zending. En zo is het.

Moge onze Vader in de hemel jullie allemaal zegenen. Ik getuig tot iedereen dat Jezus de Christus is. Hij leeft, en zijn liefde voor ons is volmaakt. Ik ben dankbaar voor een groot profeet, die ons duidelijk heeft gemaakt dat als de Heer gebiedt, we het maar beter kunnen doen, omdat het zo is. In de naam van onze Heiland en Verlosser, Jezus Christus. Amen. ■

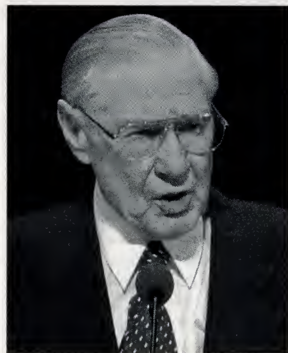
NOTEN

1. "Walter Cronkite: A Lifetime Reporting the News," *Voices from The Smithsonian Associates*, Internet, http://www.smithsonianassociates.org/programs/cronkite/cronkite.htm.
2. Kira Albin, "That's the Way It Is . . . with Walter Cronkite," *Grand Times*, Internet, http://www.grandtimes.com/cronkite.html.
3. 'Aan de mannen van de priesterschap', *Liahona*, november 2002, p. 57.
4. *History of the Church*, deel 2, p. 170.

De strot van de duivel

PRESIDENT JAMES E. FAUST
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Help ons de wereld terug te drijven. Wij moeten pal staan in de wind. Soms moeten we onpopulair zijn en gewoon zeggen: 'Dat is niet goed.'

Geliefde priesterschapsdragers, vanavond spreek ik u allen toe, maar vooral de jongemannen. Ik wil jullie waarschuwen voor de gevaren die op je pad komen, maar ik wil ook zeggen dat ik jullie liefheb, en dat ik veel vertrouwen heb in jullie, het opkomende geslacht.

Als jongeman ben ik in Brazilië op zending geweest. Dat was een fantastische ervaring. Een van de wereldwonderen in dat grote land is de Iguaçu-waterval. In het regenseizoen is de hoeveelheid water die over de rand stroomt, de grootste in de wereld. Iedere paar minuten stromen er miljoenen liters water in de afgrond. Het gedeelte van de waterval waar die stortvloed het grootst is, wordt de strot van de duivel genoemd.

Er hangen enkele grote rotsen boven, vlak voordat het water zich in de strot van de duivel stort. Jaren geleden brachten roekeloze bootverhuurders passagiers in kano's naar de rotsen om vandaar omlaag in de strot van de duivel te kunnen kijken. Het water boven de waterval stroomt meestal kalm en er heerst een vredige sfeer. Alleen het oorverdovende geluid van het vallende water waarschuwt voor het gevaar een paar meter verderop. Een plotselinge, onverwachte stroming kon een kano zo meetrekken, over de klif en in de strot van de duivel. Wie dwaas genoeg was om uit de kano te stappen en op de gevaarlijke, gladde rotsen te staan, kon gemakkelijk zijn evenwicht verliezen en in het kolkende water terechtkomen.

Ik begrijp dat er jongens zijn die zichzelf een durfal vinden, bereid om bijna alle uitdagingen aan te nemen. Maar er zijn uitdagingen, hoe sensationeel die ook mogen zijn, die je onvermijdelijk door de strot van de duivel zullen duwen. De enige veilige koers is ver bij de gevaren van de strot van de duivel vandaan blijven. President George Albert Smith heeft nadrukkelijk gezegd: 'Als je die lijn overschrijdt en ook maar één voet in het domein van de duivel zet, ben je in de macht van de verleider, en als hij in zijn opzet slaagt, zul je niet meer behoorlijk kunnen denken of zelfs redeneren, omdat je de Geest van de Heer kwijt bent.'[1]

Jongemannen, sommigen van jullie laten je normen door anderen bepalen. Je verdedigt jezelf dan met de woorden: 'Van wie mogen we dit of dat niet doen?' Er zijn zoveel schakeringen in goed en fout dat jullie zelf moeten bepalen waar je de grens trekt. Ik moedig jullie ten zeerste aan om iets niet te doen als er enige twijfel bestaat of het goed of fout is. Wij hebben allemaal onze keuzevrijheid gekregen, en door de gave van de Heilige Geest kunnen we te weten komen wat goed of fout is, en wat waar en niet waar is. De profeten van God hebben de verantwoordelijkheid om het woord van God te prediken, niet om ieder detail van het menselijk gedrag voor te kauwen. Als wij plichtsgetrouw proberen niet alleen het kwaad te vermijden, maar ook elke schijn van het kwaad, zullen we zelfstandig kunnen handelen en niet beïnvloed worden.[2]

Wat van de duivel afkomstig is, is meestal verleidelijk en bekoorlijk. Het glinstert en is aantrekkelijk voor onze zintuigen. Zijn boodschap klink redelijk en lijkt gemakkelijk te rechtvaardigen. Zijn stem is meestal rustig en boeiend. Als die stem wreed en onaangenaam klonk, zou niemand luisteren en verleid worden. Enkele van Satans aantrekkelijkste boodschappen luiden: iedereen doet het; als niemand anders erdoor geschaad wordt, is het niet erg; als je vindt dat er geen kwaad in schuilt, is het goed; het wordt algemeen aanvaard. Hij komt als een dief in de nacht bij ons. Zijn vermomming is zo echt dat we hem of zijn werkwijzen nauwelijks herkennen. Hij is een wolf in schaapskleren.

Er zijn altijd twee grote machten die in de wereld strijd leveren. Ze zijn

al vóór de schepping van de aarde begonnen. Deze vijandige krachten zijn de machten van het goede en het kwade. Wij bevinden ons in de hevige strijd tussen deze twee sterke machten. Eenvoudig gezegd is al het goede van God afkomstig en al het kwade van de duivel.[3] We kunnen niet van twee walletjes eten en toch waar geluk vinden. Sommige mensen hebben dat geprobeerd, maar zijn daar uiteindelijk niet in geslaagd. Jongemannen, als jullie denken dat je van twee walletjes kunt eten, houd je jezelf voor de gek. Het kan gewoon niet. Het heeft nooit gekund. En het zal ook nooit kunnen.

Mijn jonge vrienden, er is nog een grote waarheid die jullie moeten leren. En die luidt dat alles een bepaalde prijs heeft. Er is een prijs voor succes, vervulling, prestatie en vreugde. Er zijn geen vrijkaartjes. Als je de prijs voor succes niet betaalt, zul je de prijs van mislukking betalen. Voorbereiding, werk, studie en dienstbetoon zijn noodzakelijk om geluk te vinden. Aan ongehoorzaamheid en gebrek aan voorbereiding hangt een afschuwelijk prijskaartje. Als priesterschapsdragers in deze kerk moeten we de prijs betalen door anders te leven dan de wereld. Wij bezitten en beheren deze indrukwekkende machten, die de macht van Satan op aarde moeten terugdrijven. Met heel mijn hart moedig ik jullie aan om de wereld terug te drijven. Wij moeten pal staan in de wind. Soms moeten we onpopulair zijn en gewoon zeggen: 'Dat is fout.'

Wij willen allemaal weten wie we eigenlijk zijn en wat onze taak op aarde is. Sommigen van jullie proberen daar achter te komen door je tegen je ouders en je familie af te zetten. God heeft ons zo geschapen dat we allemaal anders zijn. Ons DNA en onze vingerafdrukken zijn daar het bewijs van. Je hoeft je niet in te spannen om een eigen identiteit te ontwikkelen, die heb je al.

Sommige jonge mensen komen in opstand tegen beperkingen. Sommigen van jullie vinden het niet 'cool' om je ouders te gehoorzamen, of gehoor te geven aan de raad van je bisschop of quorumpresident. Bisschop Richard C. Edgley heeft uit eigen ervaring iets verteld over de gevolgen van roekeloosheid en ongehoorzaamheid:

'Toen ik als jongen opgroeide, zat er zo'n anderhalve meter tussen onze garage en die van de buren. De garage van de buren was erg oud en vervallen, en sommige dakspanen waren gebarsten. Af en toe klom ik op het dak van onze garage, sprong van de ene op de andere garage en speelde op de daken. Mijn vader had gezegd: "Je mag niet op het dak van de garages komen." Maar ik luisterde niet. Toen ik er een keer op aan het spelen was, sprong ik van onze garage op die van de buren en zakte erdoorheen. Ik zat vol schaafwonden op mijn benen en mijn rug. Omdat ik ongehoorzaam was geweest, zei ik stom genoeg tegen niemand dat ik me pijn had gedaan. Ik ging naar binnen en waste de schrammen en schaafwonden zo goed mogelijk. Maar die op mijn rug kon ik niet ontsmetten of wassen. Ik droeg de pijn, voelde me schuldig en maakte me dagenlang zorgen over mogelijke infecties.'[4]

Iemand heeft ooit gezegd: 'Een jongen zijn, is een van de fijnste dingen in de wereld; daar heb je geen ervaring voor nodig. Maar als je een goede jongen wilt zijn, moet je wel oefenen.'[5]

Sommigen van jullie zijn misschien misleid en vinden drugs, alcohol, pornografie en ongeoorloofde seks opwindend. Maar ik waarschuw je dat zulke verleidingen net zo glad en gevaarlijk zijn als de rotsen bij de strot van de duivel, en dat ze je alleen maar naar het terrein van Satan leiden. Het is moeilijk om aan dergelijke gevaren te ontsnappen, en je zult er veel meer dan wat schrammen en schaafwonden aan overhouden.

Jongemannen, jullie werken in een interessante tijd aan je eeuwige toekomst. In de toekomst zullen er steeds meer wetenschappelijke ontdekkingen en uitvindingen gedaan worden, waardoor het leven voor veel mensen steeds comfortabeler en gemakkelijker wordt. Ongetwijfeld zal de medische wereld nieuwe behandelingen en geneesmiddelen uitvinden die nu nog niet beschikbaar zijn. Daarentegen zal de invloed van de wereld ook toenemen en zullen meer mensen door de verleidingen en misleidingen van Satan gekwetst worden. Jongemannen, jullie moeten geestelijk en moreel sterker worden, zodat je de verleidingen en valstrikken van de wereld kunt weerstaan. Misschien is dat wel de reden waarom zulke bijzondere geesten voor deze tijd zijn bewaard.

Ik ben ook van mening dat de tegenstand van Satan in de toekomst geraffineerder en duidelijker zal zijn. Hoewel die in sommige opzichten duidelijker zal zijn, zal die geraffineerder en sluwer verpakt worden. We zullen steeds geestelijker moeten zijn om alle vormen van het kwaad te kunnen herkennen en meer kracht moeten hebben om ze te weerstaan.

In veel landen bestaat nu het gevaar van terrorisme. Door oorlogen worden mensen aan lichamelijk letsel blootgesteld, maar er bestaat ook zoiets als moreel letsel. Zij die in oorlogstijd in het leger hebben gezeten, hebben de ontwrichting ervaren die ontstaat als je weg bent van huis en gezin, van gezonde vriendschap en van de invloed van de georganiseerde kerk. Ik wil de mensen in het leger tegen de valkuilen van dergelijke ontwrichtingen waarschuwen. Wij kunnen erdoor in de strot van de duivel terechtkomen.

Veel van jullie activiteiten vinden in groepsverband plaats, en dan kun je niet altijd uitkiezen met wie je omgaat. Maar jullie kunnen wel kiezen wat voor normen je naleeft. In het leger hoor je bij een compagnie die wat kracht betreft gedeeltelijk afhankelijk is van de eenheid van de groep. Je moet trouw zijn aan de leden van je compagnie omdat de

Tegen de achtergrond van de Salt Lake-tempel en de gebouwen in het stadscentrum steken bezoekers het plaza ten westen van het Conferentiecentrum over.

persoon naast je morgen je leven kan redden! Maar dat houdt niet in dat we onze normen moeten verlagen. In iedere groep moeten een of meer mensen zijn die durven zeggen: 'Dit is niet juist.' Daar is moed voor nodig!

De kerk heeft onlangs opnieuw *Beginselen van het evangelie* voor leden van de kerk in het leger gepubliceerd. Hoewel het boekje nu alleen in het Engels verkrijgbaar is, zal het in andere talen vertaald worden. In dit uitstekende hulpmiddel staan enkele lofzangen en instructies over de werking van de kerk en het dragen van het tempelonderkleed in het leger, over priesterschapsverordeningen en -zegens, en evangelieonderwerpen. In de Tweede Wereldoorlog hadden we een soortgelijk hulpmiddel in het leger. Ik vond het bijzonder waardevol.

Het kaf wordt voortdurend van het koren gescheiden. We worden aan de gelijkenis van de tarwe en het onkruid herinnerd. In die gelijkenis zegt de Heer: 'Het koninkrijk der hemelen komt overeen met iemand, die goed zaad gezaaid had in zijn akker', maar terwijl hij sliep kwam zijn vijand en zaaide onkruid tussen het koren, en toen het graan opkwam, kwam ook het onkruid op. De werknemers van de man begrepen niet hoe het onkruid tussen het graan was terechtgekomen en vroegen of ze het eruit moesten trekken. De eigenaar zei nee, omdat anders ook het koren zou worden meegetrokken. Dus liet hij het koren en het onkruid tot de oogst samen opgroeien. En dan zou het onkruid van het koren gescheiden worden.[6]

De discipelen van Jezus vroegen de Heiland om uitleg en de Heiland antwoordde: 'Die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen;

'De akker is de wereld; het goede zaad, dat zijn de kinderen van het koninkrijk; het onkruid zijn de kinderen van de boze;

'De vijand, die het gezaaid heeft, is de duivel; (...) de maaiers zijn de engelen.

'Zoals nu het onkruid verzameld wordt en met vuur verbrand, zo zal het gaan bij de voleinding der wereld.'[7]

Deze gelijkenis bevestigt de uitspraak van Alma, en ik wil graag herhalen 'dat al het goede van God komt en al het kwade van de duivel.'[8]

Broeders, we leven in een moeilijke tijd. Het is een tijd om pal te staan en onze taken thuis en als priesterschapsdrager groot te maken. We mogen niet 'door de wind aangedreven en opgejaagd' worden.[9] We moeten vol geloof voorwaarts gaan. We hoeven niet bang te zijn. We moeten alleen oppassen dat we niet te dicht bij de strot van de duivel komen. We zullen gesterkt en behouden worden als we de raad en leiding volgen van president Gordon B. Hinckley, die aan het roer staat. Ik geef een bijzonder getuigenis dat hij onze huidige profeet, ziener en openbaarder is. Hij is momenteel de spreekbuis van God op aarde. Ik bid dat wij allemaal de zegeningen van de Heer zullen ontvangen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

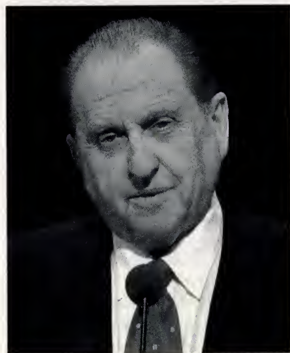
NOTEN

1. *Sharing the Gospel With Others*, samengesteld door Preston Nibley (1948), p. 43.
2. Zie 2 Nephi 2:13, 26.
3. Zie Alma 5:40.
4. 'Friend to Friend', *The Friend*, februari 1995, p. 6.
5. Charles Dudley Warner, *Thesaurus of Quotations*, onder redactie van Edmund Fuller (1941), p. 115.
6. Zie Matthew 13:24–30.
7. Matteüs 13:37–40.
8. Alma 5:40.
9. Jakobus 1:6.

Sta pal op de plaats die u is toegewezen

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Mogen wij anderen de helpende hand toesteken, en redden wie uit de boot zijn gevallen, opdat geen waardevolle ziel verloren gaat.

We maken vanavond deel uit van een grote groep priesterschapsdragers, zowel hier in het Conferentiecentrum als elders in de wereld. Sommigen dragen het Aäronisch priesterschap, anderen het Melchizedeks priesterschap.

President Stephen L. Richards, voormalig raadgever van president David O. McKay, heeft gezegd: 'Gewoonlijk wordt het priesterschap eenvoudig omschreven als "de macht van God aan de mens overgedragen."' Hij zei verder: 'Deze definitie is volgens mij correct. Maar om praktische redenen geef ik er de voorkeur aan om het priesterschap in termen van dienstverlening te omschrijven en ik noem het vaak "het volmaakte plan van dienstverlening". (...) Het is een instrument van dienstverlening (...) en wie er niet in slaagt om het te gebruiken, staat op het punt om het te verliezen. Ons is door openbaring immers duidelijk verteld dat wie het verwaarloost, "niet waardig zal bevonden worden om te blijven staan."'[1]

In de ring Pioneer in Salt Lake City, waar ik zowel het Aäronisch als het Melchizedeks priesterschap heb ontvangen, zijn we vertrouwd gemaakt met de Schriften, waaronder afdeling 20, 84 en 107 van de Leer en Verbonden. In die afdelingen lezen we over het priesterschap en het bestuur van de kerk.

Vanavond wil ik vooral een vers uit afdeling 107 bespreken: 'Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.'[2]

President Harold B. Lee heeft herhaaldelijk gezegd: 'Als iemand priesterschapsdrager wordt, wordt hij een vertegenwoordiger van de Heer. Hij moet begrijpen dat hij in zijn roeping bezig is met het werk van de Heer.'[3]

We zien in deze afdelingen ook welke taken quorumpresidiums hebben, en dat we behalve voor onszelf ook voor anderen verantwoordelijk zijn.

Ik weet zeker dat de kerk nu sterker is dan ooit. Als ik zie hoe actief onze jeugd is, zie ik een generatie vol geloof en toewijding aan de waarheid. Toch vallen sommigen uit de boot. Ze hebben andere interessen waardoor ze hun taak in de kerk verwaarlozen. We mogen die waardevolle zielen niet verliezen.

Er zijn steeds meer toekomstige ouderlingen die niet naar de kerk komen en hun taak in de kerk niet vervullen. Aan die situatie kan en moet iets worden gedaan. Dat is onze taak. Er moeten opdrachten gegeven worden en we moeten onverwijld aan het werk gaan.

De presidiums van de Aäronische-priesterschapsquorums kunnen onder leiding van de bisschap en de quorumadviseurs, gemachtigd worden om anderen de hand toe te steken en te redden.

De Heer heeft gezegd: 'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen, (...) en hoe groot is zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!'[4]

Soms lijkt die taak te groot. We kunnen frisse moed putten uit het leven van Gideon van weleer, die met zijn kleine leger tegen de Midjanieten en Amalekieten moest vechten. U herinnert zich hoe Gideon met zijn leger tegenover de enorme legermacht kwam te staan die qua uitrusting en aantal ver in de meerderheid was. In het boek Richteren in het Oude Testament staat dat die vijand, de Midjanieten en Amalekieten samen , 'in de vlakte [lag], talrijk als sprinkhanen,

en hun kamelen waren ontelbaar, talrijk als het zand aan de oever der zee.'[5] Gideon vroeg de almachtige God om kracht.

Tot zijn verbazing kreeg Gideon van de Heer te horen dat Hij de vijand niet aan hen kon overleveren omdat hij teveel manschappen had. Anders zouden ze kunnen zeggen: 'Mijn eigen hand heeft mij verlost'.[6] Gideon moest tot zijn volk zeggen: 'Wie bang is en beeft, kere terug en sluipe weg van het gebergte Gilead. Toen keerden er tweeëntwintigduizend van het krijgsvolk terug en er bleven tienduizend over.'[7]

Toen zei de Heer: 'Nog is er te veel krijgsvolk.'[8] Hij gaf Gideon instructies om de mannen naar het water te brengen en op te letten hoe zij ervan dronken. Wie het water opslurpten, werden in een groep gezet, en wie op hun knieën gingen liggen om te drinken, hoorden bij een andere groep. De Heer zei tegen Gideon: 'Door de driehonderd mannen, die geslurpt hebben, zal Ik u verlossen: Ik zal Midjan in uw macht geven; maar al het overige volk kan heengaan, ieder naar zijn woonplaats.'[9]

Gideon keerde terug naar zijn manschappen en zei tegen hen: 'Staat op, want de Here heeft de legerplaats van Midjan in uw macht gegeven.'[10] Toen verdeelde hij de driehonderd man in drie groepen en gaf hun allemaal een hoorn en een lege kruik in de hand met een fakkel erin. En Hij zei tegen hen:

'Gij moet op mij letten en doen als ik. Zie, wanneer ik aan de buitenrand van de legerplaats gekomen ben, doet dan als ik:

'Wanneer ik op de hoorn blaas met allen die bij mij zijn, dan moet ook gij op de hoorns blazen, rondom de gehele legerplaats en roepen: Voor de Here en voor Gideon!' Hij zei eigenlijk: 'Volg mij.' Letterlijk zei hij: 'Gij moet (...) doen als ik.'[11]

Op het signaal van de leider bliezen Gideons manschappen op de hoorns, braken de kruiken en riepen: 'Het zwaard van de Here en van Gideon.' De Schrift vermeldt de afloop van die beslissende strijd: 'Daarbij bleven zij staan, ieder op zijn plaats', en ze behaalden de overwinning.[12]

Huisonderwijs is onderdeel van het hedendaagse reddingsplan. Toen president David O. McKay dat aan alle algemene autoriteiten voorlegde, zei hij: 'Huisonderwijs is een van onze dringendste en dankbaarste mogelijkheden om de kinderen van onze Vader te voeden, te inspireren, te adviseren en te leiden. (...) Het is een goddelijke taak, een goddelijke roeping. Als huisonderwijzers hebben we de taak om in elk gezin en elk hart de Geest van God te brengen.'[13]

In bepaalde gebieden waar niet genoeg krachtige Melchizedekspriesterschapsdragers zijn, kunnen ringpresidenten en bisschoppen, in overleg met de zendingspresident, voltijdzendelingen inschakelen om minderactieven en gezinnen waar niet allen lid zijn, te bezoeken. Dat stimuleert niet alleen de zendingsgeest in het gezin, maar het is ook een ideale gelegenheid om goede verwijzingen te krijgen.

In de loop van de jaren heb ik overal ter wereld veel ringen bezocht. Er waren ringen waar de leiders van de ring en de wijken, uit noodzaak of uit plichtsbesef, ophielden met handenwringen, hun mouwen opstroopten en, met de hulp van de Heer, aan het werk gingen. Ze brachten mannen zover dat ze voor het Melchizedeks priesterschap in aanmerking kwamen en met hun vrouw en kinderen voor hun begiftiging en verzegeling naar de heilige tempel gingen.

Ik zal een paar korte voorbeelden geven.

Toen ik enkele jaren geleden de ring Millcreek in Salt Lake City bezocht, hoorde ik dat iets meer dan honderd toekomstige ouderlingen het jaar daarvoor tot ouderling waren geordend. Ik vroeg president James Clegg naar het geheim van zijn succes. Hoewel hij te bescheiden was om de eer op te eisen, onthulde een van zijn raadgevers dat president Clegg, die het probleem had onderkend, elke toekomstige ouderling persoonlijk had geroepen en met elk van hen een afspraak had gemaakt voor een gesprek onder vier ogen. Tijdens dat gesprek sprak president Clegg over de tempel van de Heer, over de verlossende verordeningen en de verbonden die daar gesloten worden, en hij besloot het gesprek met de vraag: 'Wilt u niet graag met uw lieve vrouw en kinderen naar het huis des Heren, om voor eeuwig als gezin bij elkaar te kunnen zijn?' Daarop kreeg hij een bevestigend beantwoord, het heractiveringsproces werd voortgezet, en het doel werd bereikt.

In 1952 bestond de wijk Rose-Park 3 grotendeels uit gezinnen waarvan de vader of de echtgenoot alleen het Aäronisch priesterschap, en niet het Melchizedeks priesterschap droeg. Broeder L. Brent Goates werd geroepen als bisschop. Hij vroeg een minderactieve broeder in de wijk, Ernest Skinner, om hulp bij de heractivering van de 29 volwassen broeders in de wijk die het ambt van leraar in het Aäronisch priesterschap droegen, en die mannen ertoe te brengen om met hun gezin naar de tempel te gaan. Omdat hij zelf minderactief was, aarzelde broeder Skinner eerst, maar uiteindelijk zegde hij toe dat hij zijn best zou doen. Hij ging op bezoek bij de minderactieve, volwassen leraren en probeerde hun inzicht te geven in hun functie als priesterschapsleider en als man en vader in hun gezin. Weldra boden sommige minderactieve broeders aan om hem bij zijn taak te helpen. Een voor een werden ze weer actief en gingen ze met hun gezin naar de tempel.

Op een dag ontmoette de wijkadministrateur bij de kassa van de supermarkt de laatste van de groep die naar de tempel was geweest. Over het feit dat hij de laatste was, zei de man: 'Ik heb toegekeken hoe die hele groep in onze wijk actief werd en naar de tempel ging. Als ik me had kunnen voorstellen hoe prachtig het was in de tempel en hoe het mijn leven voor altijd zou veranderen, had ik me nooit als laatste van de 29 in de tempel laten verzegelen.'

In beide gevallen waren er vier elementen die tot succes leidden:

1. De wijk maakte gebruik van de mogelijkheid tot heractivering.
2. De bisschop van de wijk was erbij betrokken.
3. Er werd gezorgd voor bekwame en geïnspireerde leerkrachten.
4. Iedereen kreeg persoonlijke aandacht.

Broeders, denk eraan dat koning Benjamin heeft gezegd 'dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt.'[14]

Laten we contact leggen met de mensen die onze hulp zo hard nodig hebben en ze redden en op een hoger plan brengen. Laten we nadenken over de behoeften van minderactieve priesterschapsdragers en hun vrouw en kinderen. Mogen wij luisteren naar de onuitgesproken boodschap van hun hart:

Leid mij, help mij, blijf dicht bij mij,
vraag ik hun steeds weer,
leer mij al wat ik moet doen,
dat ik tot Hem wederkeer.'[15]

Heractiveren is geen werk voor een luiaard of een dromer. Kinderen worden groot, ouders worden ouder, de tijd verglijdt. Negeer een ingeving niet, maar kom in actie, de Heer opent de weg.

Vaak moeten we de hemelse deugd, geduld, oefenen. Als bisschop kreeg ik de ingeving om bij iemand langs te gaan wiens vrouw en kinderen enigszins actief waren. Die man had echter nooit interesse getoond. Op een hete zomerdag klopte ik bij Harold G. Gallacher op zijn hordeur. Ik zag dat broeder Gallacher in zijn stoel de krant zat te lezen. 'Wie is daar?' riep hij, zonder op te kijken.

'Uw bisschop', antwoordde ik. 'Ik kom kennismaken en u dringend verzoeken om met uw gezin naar de kerk te komen.'

'Nee, ik heb het te druk', luidde het laatdunkende antwoord. Hij keek niet eens op. Ik bedankte hem dat hij geluisterd had, en vertrok.

Kort daarna verhuisde de familie Gallacher naar Californië. De jaren gingen voorbij. Toen ik als lid van het Quorum der Twaalf op mijn kantoor zat te werken, belde mijn secretaresse: 'Broeder Gallacher die ooit bij uw wijk hoorde, wil u graag spreken. Hij zit hier.'

Ik antwoordde: 'Vraag of hij Harold G. Gallacher is, die met zijn gezin op Vissing Place woonde op de hoek van West Temple en Fifth Street South.

Ze zei: 'Hij is het.'

Ik vroeg of ze hem binnen wilde laten. We hadden een plezierig gesprek over zijn gezin. Hij vertelde: 'Ik kom mijn excuses aanbieden omdat ik lang geleden op die zomerdag niet uit mijn stoel ben gekomen om u binnen te laten.' Ik vroeg of hij actief in de kerk was. Met een glimlach antwoordde hij: 'Ik ben tweede raadgever in de bisschap van onze wijk. Uw verzoek om naar de kerk te komen, en mijn afwijzende antwoord, hebben me zo beziggehouden, dat ik besloot er iets aan te doen.'

Harold en ik hebben elkaar vaak bezocht voordat hij overleed. De Gallachers en hun kinderen hebben veel roepingen in de kerk vervuld. Een van de jongste kleinkinderen vervult nu een voltijdzending.

Tot de vele zendelingen die vanavond luisteren, wil ik zeggen dat het zaad van een getuigenis vaak niet direct ontkiemt en tot bloei komt. Brood dat we op het water werpen, vinden we pas na vele dagen terug. Maar terugkomen doet het.

Op een avond nam ik de telefoon op en hoorde iemand vragen: 'Bent u familie van ene ouderling Monson die jaren geleden in het zendingsgebied New England op zending is geweest?'

Ik antwoordde ontkennend. De man aan de andere kant van de lijn stelde zich voor als broeder Leonardo Gambardella en vertelde dat een zekere ouderling Monson en ene ouderling Bonner lang geleden bij hem aan de deur waren geweest en hem en zijn vrouw hun getuigenis hadden gegeven. Ze hadden geluisterd, maar er verder niets mee gedaan. Daarna verhuisden ze naar Californië waar ze, zo'n dertien jaar later, opnieuw de waarheid vonden, zich bekeerden en lieten dopen. Broeder Gambardella vroeg toen of hij op de een of andere manier de ouderlingen kon bereiken die voor het eerst met hem hadden gesproken, zodat hij ze kon bedanken voor hun getuigenis dat hem en zijn vrouw was bijgebleven.

Ik keek het na. Ik vond het adres van de zendelingen. Ze waren nu getrouwd en hadden een gezin. Kunt u zich voorstellen hoe verbaasd ze waren toen ik belde en het goede nieuws vertelde — dat hun inspanningen van vroeger toch veel succes hadden gehad. Ze herinnerden zich de familie Gambardella direct. Ik regelde een telefonische vergadering zodat ze hen zelf konden feliciteren en welkom heten in de kerk. Dat deden ze. Er vielen tranen, maar het waren tranen van vreugde.

Edwin Markham schreef het volgende:

Het lot maakt ons tot broeders;
Niemand leeft voor zichzelf.
Alles wat we aan anderen geven
Komt bij ons terug.[16]

Ik bid vanavond dat ieder van ons die het priesterschap draagt, weet wat zijn verantwoordelijkheid is, dat we staan op de ons toegewezen plaats, en dat we eensgezind onze Leider, de Heer Jezus Christus, volgen — en zijn profeet, president Gordon B. Hinckley. Mogen wij anderen de helpende hand toesteken, en redden wie uit de boot zijn gevallen, opdat geen waardevolle ziel verloren gaat.

In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

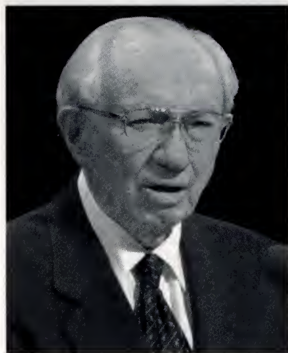
NOTEN

1. Conference Report, april 1937, p. 46.
2. LV 107:99.
3. *Stand Ye in Holy Places* (1974), p. 255.
4. LV 18:10, 13.
5. Richteren 7:12.
6. Richteren 7:2.
7. Richteren 7:3.
8. Richteren 7:4.
9. Richteren 7:7.
10. Richteren 7:15.
11. Richteren 7:17–18.
12. Richteren 7:18, 21. Zie ook Richteren 6 en 7.
13. *Priesthood Home Teaching Handbook*, herziene uitgave (1967), II–III.
14. Mosiah 2:17.
15. Naomi W. Randall, 'Ik ben een kind van God', Lofzang 195.
16. 'A Creed', bezorgd door James Dalton, *Masterpieces of Religious Verse* (1948), p. 464.

Trouw

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Wees trouw aan het beste in u. Wees trouw aan de verbonden die bij het priesterschap horen.

Geen enkele andere bijeenkomst in de hele wereld is vergelijkbaar met deze bijeenkomst. Waar we ook zijn, welke taal we ook spreken, we hebben allemaal door handoplegging het priesterschap van God ontvangen. Of we nu jongemannen zijn die het lager Äronisch priesterschap hebben ontvangen of mannen die het hoger Melchizedeks priesterschap hebben ontvangen, ons allen is iets wonderbaarlijks en fantastisch verleend, iets wat tot de kern van godschap behoort.

Ik herhaal: er is in de hele wereld geen bijeenkomst als deze. Wij komen tezamen in de banden van broederschap, met een grote menigte mannen die zijn begiftigd met een bepaalde macht of bevoegdheid en die de eer hebben in de naam van de Almachtige te mogen spreken en handelen. De Here God vond het passend om aan ons iets te verlenen wat uitsluitend Hem toebehoort. Ik vraag me soms af of we het waardig zijn. Ik vraag me af of we het werkelijk waarderen. Ik verbaas mij over de oneindigheid van die macht en bevoegdheid. Zij betreft leven en dood, gezin en kerk, en de geweldige transcendente aard van God zelf en van zijn eeuwig werk.

Broeders, ik begroet u als leden van de quorums van de heilige priesterschap. Ik begroet u als dienstknechten van de levende God, die eenieder van ons een taak heeft gegeven waarvoor we niet moeten of mogen terugdeinzen.

Overeenkomstig die groet heb ik besloten vandaag over uiteenlopende aspecten van één woord te spreken. Dat woord is *trouw*.

Ik denk aan trouw in de zin van trouw aan onszelf. Ik denk aan trouw in de zin van absolute trouw aan de partner die we gekozen hebben. Ik denk eraan in de zin van absolute trouw aan de kerk en haar grote verscheidenheid aan bezigheden. Ik denk eraan in de zin van ondubbelzinnige trouw aan de God des hemels, onze eeuwige Vader en aan zijn geliefde Zoon, onze Verlosser, de Heer Jezus Christus.

Wij moeten trouw zijn aan het allerbeste in ons. Wij zijn zoons van God en het is een eer dat we zijn goddelijk gezag mogen dragen. Maar we leven in een wereld vol kwaad. Er is een macht die ons voortdurend naar beneden trekt en ons uitnodigt om deel te nemen aan zaken die volledig in strijd zijn met het heilige priesterschap dat we dragen. Het is interessant te zien hoe de vader van de leugen, die duivelse zoon van de morgen die uit de hemel geworpen is, altijd over de middelen en de capaciteit beschikt om hen die niet sterk en oplettend zijn, te verleiden, uit te nodigen en op zijn paden bijeen te brengen. Pas geleden werd een bepaalde film uitgeroepen tot de beste film van het jaar. Ik heb hem niet gezien en ben ook niet van plan dat te gaan doen. Maar ik heb gehoord dat hij boordevol seks en smerige taal zit.

Pornografie is een kenmerk van onze tijd. De makers ervan verrijken zich dankzij de goedgelovigheid van hen die er graag naar kijken. In de eerste regels van de openbaring die we het woord van wijsheid noemen, zegt de Heer: 'Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van tevoren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven' (LV 89:4).

Dan gaat Hij verder met een bespreking van het voedsel dat we in onze mond stoppen. Dezelfde woorden kunnen we toepassen op hetgeen we in onze geest stoppen als we ons te buiten gaan aan pornografie.

Broeders, iedere man en jongen binnen het bereik van mijn stem weet wat hem neerhaalt. Je hebt geen wegenkaart nodig om te voorspellen waar je door uitspattingen terecht komt. Vergelijk dat met de schoonheid, de vrede, het heerlijke gevoel dat volgt als we dichtbij de Heer leven en uitstijgen boven alle verraderlijke verdovende praktijken overal om ons heen.

Dit geldt ook voor jullie, beste jongemannen in deze bijeenkomst. Jullie zijn vooral het doelwit van de tegenstander. Als hij je nu kan pakken, weet hij dat hij je misschien voor de rest van je leven gewonnen heeft. Er zijn

wonderbaarlijke krachten en instincten voor een goddelijk doel in jullie geplant. Als die krachten echter worden verdorven, worden het verwoesters in plaats van bouwers.

Ik ben innig dankbaar voor de kracht van de jeugd. Maar ik weet dat sommigen ons ontglippen. Ieder verlies is een tragedie. Het koninkrijk van onze Heer heeft jullie nodig. Wees dat waardig. Wees trouw aan het beste in je. Buig nooit voor iets dat je de kracht om je ergens van te onthouden, zou afnemen.

Aan u, mannen, geef ik een uitdaging. Ren weg van de smerige vloed die u kan overweldigen. Vlucht weg van het kwaad van de wereld. Wees trouw aan uw betere kant. Wees trouw aan het beste in u. Wees trouw aan de verbonden die bij het priesterschap horen. U kunt u niet in wellust rondwentelen, u kunt niet liegen of bedriegen, u kunt niet in onrechtvaardigheid misbruik van anderen maken zonder die fractie van goddelijkheid die bij ons allen ingeboren is, te verloochenen. Ik bid uit alle macht, broeders, dat wij hier bovenuit stijgen en trouw zijn aan het beste in ons.

Wees trouw in uw gezinsrelaties. Ik ben vaak getuige geweest van het beste en het slechtste in het huwelijk. Iedere week is het mijn taak te reageren op verzoeken om het annuleren van tempelverzegelingen. Scheiden is in de wereld een heel gewoon verschijnsel geworden. Ook als het niet wettelijk is, stappen mannen en vrouwen gewoon over die grens en wonen samen. Ik ben blij dat ik kan zeggen dat scheidingen veel minder voorkomen onder hen die in de tempel zijn gehuwd. Maar zelfs onder hen vinden er veel meer scheidingen plaats dan goed is.

De bruid en bruidegom gaan naar het huis van de Heer en zeggen dat zij van elkaar houden. Zij gaan plechtige, eeuwige verbonden met elkaar en met de Heer aan. Hun relatie wordt met een eeuwig verdrag verzegeld.

Twee bezoekers bewonderen de waterval vanuit het Conferentiecentrum.

Niemand verwacht dat ieder huwelijk volmaakt zal verlopen. Maar men mag verwachten dat bij ieder huwelijk in het huis van de Heer een verbond van trouw aan elkaar hoort.

Ik ben al lang van mening dat een van de belangrijkste factoren in een gelukkig huwelijk een diepe zorg voor het gemak en welzijn van de partner is. In de meeste gevallen is zelfzucht de overheersende factor die leidt tot ruzie, verwijdering, scheiding en gebroken harten.

Broeders, de Heer verwacht meer van ons. Hij verwacht iets beters dan wat we in de wereld vinden. Vergeet nooit dat u uw partner zelf hebt uitgekozen. Ú meende dat er in de hele wereld niemand zoals zij was. Ú wilde haar voor altijd bij u hebben. Maar in teveel gevallen vervaagt het beeld van onze belevenis in de tempel. Soms is een wellustig verlangen de oorzaak. Kritiek neemt de plaats van lof in. Als we het slechtste in iemand zoeken, dan vinden we dat ook. Maar als we ons op het beste concentreren, zal dat element groeien totdat het straalt.

Ik heb wel wat persoonlijke ervaring. Mijn vrouw en ik zijn binnenkort 66 jaar getrouwd. Ik weet niet hoe ze het zo lang met me heeft uitgehouden. Nu zijn we oud geworden. Wat ben ik dankbaar voor haar. Ik wil zo graag dat ze op haar gemak is. Ik wil zo graag het beste voor haar. Ze is altijd een fantastische partner geweest. Een fantastische echtgenote, en een geweldige moeder en grootmoeder en overgrootmoeder.

U heeft natuurlijk wel eens gehoord van de man die heel oud en rijp geworden was en aan wie gevraagd werd waarom hij volgens hemzelf zo oud was geworden. Hij antwoordde dat zijn vrouw en hij bij hun trouwen afspraken, dat als ze ruzie kregen, een van hen naar buiten zou gaan. Hij zei: 'Heren, ik schrijf mijn lange leven toe aan het feit dat ik al die jaren zo veel frisse lucht heb ingeademd.'

Broeders, wees uw partner trouw. Moge uw huwelijk gezegend worden met uw onwrikbare trouw aan elkaar. Vind uw geluk bij elkaar. Bied uw partner de kans om in haar eigen interesses te groeien, om haar eigen talenten

te ontwikkelen, om op haar eigen manier te vliegen en voldoening te vinden in wat ze tot stand brengt.

Nu wil ik iets zeggen aangaande trouw aan de kerk.

We zien veel onverschilligheid. Er zijn mensen die zeggen: 'De kerk hoeft mij niet te vertellen hoe ik over dit of dat moet denken, of hoe ik moet leven.'

Nee, zeg ik, de kerk dicteert niemand hoe hij moet denken of wat hij moet doen. De kerk wijst de weg en nodigt ieder lid uit om het evangelie te leven en de zegeningen te genieten die uit zo'n leefwijze voortvloeien. De kerk dicteert niemand, maar zij geeft raad, haalt over en dringt aan, en zij verwacht trouw van hen die beweren lid te zijn.

Toen ik nog studeerde, zei ik bij gelegenheid tegen mijn vader dat ik van mening was dat de algemene autoriteiten buiten hun boekje waren gegaan toen ze een bepaalde kwestie bepleitten. Hij was een heel wijs en goed mens. Hij zei: 'De president van de kerk heeft ons instructies gegeven, en ik steun hem als profeet, ziener en openbaarder; ik ben dus van plan zijn raad op te volgen.'

Ik heb nu 45 jaar in de algemene raden van de kerk gewerkt. Ik heb als assistent van de Twaalf gewerkt, als lid van de Twaalf, als raadgever in het Eerste Presidium, en nu alweer acht jaar als president. Ik wil tot u getuigen dat, hoewel ik letterlijk duizenden vergaderingen heb bijgewoond waarin kerkelijke richtlijnen en programma's werden besproken, er niet één bij was waarin niet naar de leiding van de Heer werd gestreefd of waarin er bij iemand een verlangen bestond om iets voor te stellen of te doen dat mensen zou schaden of dwingen.

In het boek Openbaring staat: 'Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet. Waart gij maar koud of heet!

'Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet, noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen' (Openbaring 3:15–16).

Ik doe u een belofte, geliefde broeders, dat ik, zolang ik in mijn huidige taak dienst doe, nooit toestemming zal geven of zal pleiten voor een richtlijn, programma of leer die niet uitsluitend voor het welzijn van de leden van de kerk van de Heer is.

Deze kerk is zijn werk. Hij heeft haar gevestigd. Hij heeft haar leer geopenbaard. Hij heeft aangegeven hoe alles in zijn werk gaat. Hij heeft haar wijze van bestuur bepaald. Het is zijn werk en zijn koninkrijk, en Hij heeft gezegd: 'Die niet voor Mij zijn, zijn tegen Mij' (2 Nephi 10:16).

In 1933 was er in de Verenigde Staten een beweging die de wet tegen de handel in alcoholische drank teniet wilde doen. Toen er gestemd werd, was Utah de bepalende factor.

Ik was op zending — ik werkte in Londen — toen ik koppen in de krant zag die uitriepen: 'Utah geeft drooglegging de genadeslag.'

President Heber J. Grant, destijds president van deze kerk, had bij onze leden gepleit om te stemmen tegen het tenietdoen van de drooglegging. Het brak zijn hart dat zoveel leden van de kerk in deze staat zijn raad in de wind sloegen.

Vandaag zal ik het niet hebben over de voor- of nadelen van de drooglegging, maar wel over ondubbelzinnige trouw aan de kerk.

Ik ben heel dankbaar, broeders, ja, innig dankbaar voor het immense geloof van vele heiligen der laatste dagen die bij het nemen van een belangrijk besluit over iets waarover de kerk een standpunt heeft ingenomen, zich richten op dat standpunt. En ik ben vooral blij dat ik kan zeggen dat zich onder hen mensen bevinden die veel gepresteerd hebben, ontwikkelde mensen, mensen met veel invloed en met kracht — hoogst intelligente en capabele personen.

Eenieder van ons moet deze vraag onder ogen zien — ofwel de kerk is waar, ofwel zij is alleen maar bedrog. Er is geen middenweg. Zij is de kerk en het koninkrijk van God of zij is niets.

Dank u, geliefde broeders, u die mannen van grote kracht en loyaliteit en geloof en trouw bent.

Tot slot trouw aan God, onze eeuwige Vader, en aan zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus.

Iedere man in deze kerk heeft recht op de zekerheid dat God onze eeuwige Vader is en dat zijn geliefde Zoon onze Verlosser is. De Heiland heeft de sleutel gegeven waardoor we die zekerheid kunnen verkrijgen. Hij heeft verklaard: 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Johannes 7:17).

Judas Iskariot is de geschiedenis ingegaan als de grote verrader die zijn trouw voor dertig zilverlingen verkocht. (Zie Matteüs 26:15.)

Hoevelen zijn er nu die — met de woorden van Paulus — 'de Zoon van God opnieuw kruisigen en tot een bespotting maken' met godslasterlijke taal (zie Hebreeën 6:6).

Jullie weten wat voor godslasterlijke taal er op school en op straat wordt gebruikt. Vermijd het. Laat het nooit over je lippen komen. Toon je trouw aan de God des hemels en aan de Verlosser der wereld door hun naam heilig te houden.

Bid tot je Vader in de hemel in de naam van de Heer Jezus Christus, en toon je trouw en je liefde altijd, onder alle omstandigheden, door je manier van leven.

Wie staat bij 's Heren vaan?
Daar komt het thans op aan!
Wij vragen 't onbevreesd:
Wie staat bij 's Heren vaan?
(Heilige lofzangen, nr. 154.)

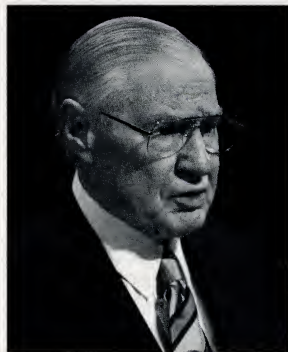
Mogen de zegeningen van de hemel op u en uw gezin rusten, geliefde broeders. Mogen wij altijd trouw worden bevonden, mannen en jongens van integriteit en absolute loyaliteit, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST
6 april 2003

Zielslief de schapen die dolen

PRESIDENT JAMES E. FAUST
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Tot de diepbedroefde ouders die hun ongehoorzame kinderen in rechtschapenheid, ijverig en gebedvol hebben onderwezen, zeggen we: de goede Herder waakt over ze.

Geliefde broeders en zusters, en vrienden. Vanochtend wil ik met mijn boodschap hoop en troost bieden aan verdrietige ouders die hun best doen om hun kinderen liefdevol en plichtsgetrouw in het evangelie groot te brengen, maar die de wanhoop nabij zijn omdat hun kind opstandig is of voor het pad heeft gekozen waar onheil en ondergang dreigen. Toen ik nadacht over uw diepe verdriet moest ik denken aan de woorden van Jeremia: '(…) te Rama klinkt een klacht, bitter geween: Rachel weent om haar kinderen, zij weigert zich te laten troosten.' Daarop gaf de Heer deze welkome geruststelling: 'Weerhoud uw stem van wenen, (…) want er is loon voor uw arbeid, (…) zij zullen terugkeren uit het land van de vijand.'[1]

Ik moet allereerst getuigen dat het woord van de Heer aan de ouders in deze kerk vervat is in de 68ste afdeling van de Leer en Verbonden, in deze opmerkelijke aanwijzing: 'En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.'[2] Ouders krijgen de raad 'hun kinderen (…) te [leren] bidden en oprecht voor de Here te wandelen.'[3] Ik ben vader, grootvader en overgrootvader en voor mij is dat het woord van de Heer. En als dienstknecht van Jezus Christus dring ik er bij ouders op aan deze raad nauwgezet op te volgen.

Wie kunnen zich goede ouders noemen? Zij die liefdevol, gebedvol en oprecht proberen hun kinderen door voorbeeld en voorschrift te leren 'bidden en oprecht voor de Heer te wandelen.'[4] Dat blijft van kracht, zelfs als niet al hun kinderen gehoorzaam of gelovig zijn. Kinderen worden geboren met hun eigen onmiskenbare wezen en karaktereigenschappen. Sommige kinderen 'zorgen, ongeacht welke ouders ze hebben, altijd voor problemen. (…) Zo zijn er wellicht ook kinderen die bijna elke vader en moeder tot zegen en vreugde zijn.'[5] Geslaagde ouders cijferen zich weg en functioneren zo goed mogelijk in de gegeven gezinssituatie.

De diepte van ouderliefde kan niet gepeild worden. Geen relatie is ermee te vergelijken. Zij gaat het leven zelf te boven. De liefde van een ouder is stabiel en overstijgt hartzeer en teleurstelling. Alle ouders hopen en bidden dat hun kinderen verstandige beslissingen nemen. Gehoorzame en verantwoordelijke kinderen schenken hun ouders eindeloos veel trots en voldoening.

Maar hoe staat het met opstandige of afgedwaalde kinderen, hoewel hun het goede is voorgehouden door gelovige, liefdevolle ouders? Is er hoop? Een ouder met verdriet om een opstandig kind is haast ontroostbaar. Koning Davids derde zoon, Absalom, doodde een van zijn broers en kwam ook nog eens in opstand tegen zijn vader. Absalom werd door Joab gedood. Toen hij van Absaloms dood hoorde, weende koning David en gaf uiting aan zijn verdriet: 'Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon, Absalom! Och, dat ik in uw plaats gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!'[6]

Deze ouderliefde komt ook tot uiting in de gelijkenis van de verloren zoon. Toen zijn opstandige zoon thuis was gekomen na zijn erfdeel te hebben verkwist in een leven van overdaad, liet de vader het gemeste kalf slachten en vierde de terugkeer van zijn verloren zoon. Tot zijn gehoorzame, maar verontwaardigde, zoon zei hij: 'Wij moesten feestvieren en vrolijk zijn, want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden.'[7]

Ik geloof en accepteer de troostrijke

verklaring van ouderling Orson F. Whitney:

'De profeet Joseph Smith heeft gezegd — en hij heeft nooit iets gezegd wat vertroostender is — dat de eeuwige verzegeling van getrouwe ouders en de beloften van God voor het heldhaftige werk dat zij voor het goede doel verrichten, niet alleen henzelf zal verlossen maar ook hun nakomelingen. Hoewel sommige schapen zullen afdwalen, houdt de Herder hen in de gaten, en uiteindelijk zullen ze merken dat God zijn hand uitstrekt om hen terug in de kudde te brengen. Zij zullen terugkeren, in dit leven of in het volgende leven. Zij zullen hun schuld moeten voldoen aan de gerechtigheid; zij zullen voor hun zonden moeten lijden. Maar als ze, net als de verloren zoon, naar een liefdevolle, vergevensgezinde vader terugkeren, zal hun pijnlijke ervaring niet voor niets zijn geweest. Bid voor uw onvoorzichtige en ongehoorzame kinderen; houd hen vast door uw geloof. Blijf hopen en vertrouwen totdat u het eeuwig heil van God ziet.'[8]

Het beginsel in deze verklaring dat vaak over het hoofd wordt gezien is dat ze zich volledig moeten bekeren en 'voor hun zonden moeten lijden' en 'hun schuld moeten voldoen aan de gerechtigheid'. Ik erken dat we ons nu moeten voorbereiden om God te ontmoeten.[9] Veronderstel nu dat onhandelbare kinderen zich in dit leven niet bekeren, zijn de koorden van de verzegeling dan sterk genoeg voor hen om zich nog te kunnen bekeren? In de Leer en Verbonden lezen we: 'De doden die zich bekeren zullen worden verlost, door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het huis Gods,

'En wanneer zij de prijs voor hun overtredingen hebben betaald en zijn gereinigd, dan zullen zij loon naar werken ontvangen, want zij zijn erfgenaam van de zaligheid.'[10]

Dit weten we: de verloren zoon verkwistte zijn erfdeel en toen dat op was ging hij terug naar huis. Hij werd weer in het gezin opgenomen, maar zijn erfdeel was hij kwijt.[11] De barmhartigheid kan de gerechtigheid niet beroven, en getrouwe ouders kunnen, krachtens hun verzegeling en Christus' verzoening, alleen recht doen gelden op onhandelbare kinderen die zich bekeren. Opstandige kinderen die zich bekeren, zullen het heil genieten en alle zegeningen die daarmee samenhangen, maar de verhoging houdt zoveel meer in. Daar moet men wel recht op hebben. De vraag wie zijn verhoging zal ingaan moet aan de Heer en zijn barmhartigheid worden gelaten.

Maar weinigen zijn zo weerspannig en hebben zoveel kwaad gedaan dat ze 'het vermogen tot bekering zijn kwijtgeraakt'.[12] Dat oordeel moet ook aan de Heer gelaten worden. Hij zegt: 'Ik, de Here, zal vergeven wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.'[13]

Wellicht is het ons in dit leven niet gegeven volledig te begrijpen hoe sterk de koorden van de verzegeling van rechtschapen ouders voor hun kinderen zijn. Het kan best zijn dat er meer positieve krachten aan het werk zijn dan we weten.[14] Ik geloof dat er een sterke invloed uitgaat van dierbare voorouders die ze aan de andere kant van de sluier laten gelden.

President Howard W. Hunter heeft opgemerkt dat 'bekering slechts de heimwee van de ziel is, en de onafgebroken en waakzame zorg van een ouder het beste aardse zinnebeeld van de niet aflatende vergevensgezindheid van God.' Komt de analogie van het gezin niet het dichtst bij wat de Heiland met zijn zending wilde bewerkstelligen?[15]

We leren van onze ouders veel over opvoeden. Doordat hij zo aardig,

De leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen (midden), en andere algemene autoriteiten (rechtsboven) zingen staand een lofzang.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Mei 2003

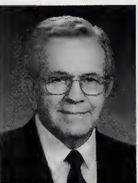
HET EERSTE PRESIDIUM

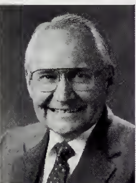

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever

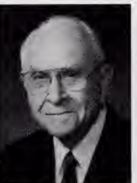

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Tweede raadgever

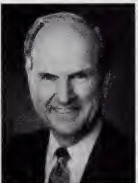
HET QUORUM DER TWAALF APOSTELEN

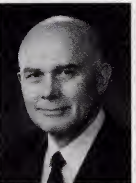

Boyd K. Packer

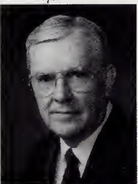

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

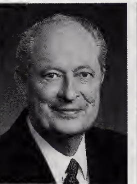

Russell M. Nelson

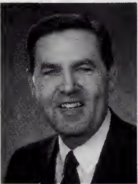

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

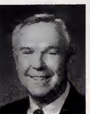

Henry B. Eyring

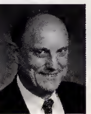
HET PRESIDIUM DER ZEVENTIG

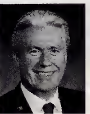

Earl C. Tingey

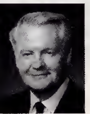

D. Todd Christofferson

David E. Sorensen

Dennis B. Neuenschwander

Charles Didier

Dieter F. Uchtdorf

Merrill J. Bateman

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Angel Abrea

Carlos H. Amado

Neil L. Andersen

William R. Bradford

Monte J. Brough

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

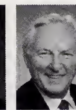

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

Christoffel Golden Jr.

Walter F. González

John H. Groberg

Bruce C. Hafen

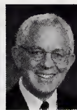

Donald L. Hallstrom

F. Melvin Hammond

Harold G. Hillam

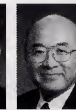

F. Burton Howard

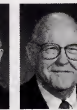

Jay E. Jensen

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

W. Rolfe Kerr

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

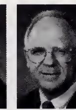

John M. Madsen

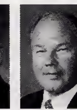

Richard J. Maynes

Lynn A. Mickelsen

Glenn L. Pace

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Ronald A. Rasband

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Steven E. Snow

Francisco J. Viñas

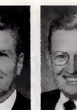

Lance B. Wickman

W. Craig Zwick

HET TWEEDE QUORUM DER ZEVENTIG

Mervyn B. Arnold

E. Ray Bateman

Douglas L. Callister

Craig C. Christensen

Shirley D. Christensen

Val R. Christensen

Darwin B. Christenson

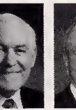

Keith Crockett

Adhemar Damiani

James M. Dunn

Daryl H. Garn

Duane B. Gerrard

D. Rex Gerratt

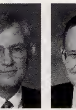
H. Aldridge Gillespie

Ronald T. Halverson

Keith K. Hilbig

J. Kent Jolley

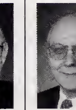

Spencer V. Jones

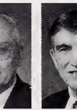

Gerald N. Lund

Clate W. Mask Jr.

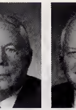
Dale E. Miller

Merrill C. Oaks

Robert C. Oaks

Robert F. Orton

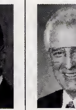

Stephen B. Oveson

William W. Parmley

Wayne S. Peterson

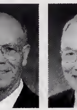

H. Bryan Richards

Ned B. Roueché

R. Conrad Schultz

W. Douglas Shumway

Dennis E. Simmons

Donald L. Staheli

Robert R. Steuer

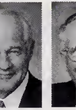
David R. Stone

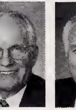

H. Bruce Stucki

D. Lee Tobler

William R. Walker

Gordon T. Watts

Stephen A. West

Robert J. Whetten

Richard H. Winkel

Robert S. Wood

H. Ross Workman

DE PRESIDERENDE BISSCHAP

Richard C. Edgley
Eerste raadgever

H. David Burton
Presiderende bisschop

Keith B. McMullin
Tweede raadgever

Blik op de voorgevel van de Salt Lake-tempel, vanaf het ZHV-gebouw.

geduldig en begripvol was, ging ik steeds meer van mijn vader houden. Toen ik de gezinsauto in de kreukels reed, was hij zachtaardig en vergevensgezind. Maar zijn zoons wisten wat hen te wachten stond als ze schipperden met de waarheid, of herhaaldelijk de regels overtraden, in het bijzonder als ze niet beleefd waren tegen hun moeder. Mijn vader is bijna een halve eeuw geleden gestorven, maar ik mis het nog steeds dat ik niet bij hem langs kan gaan voor goede, liefdevolle raad. Ik geef toe dat ik soms vraagtekens heb gezet bij zijn raad, maar aan zijn liefde voor mij heb ik nooit getwijfeld. Ik heb hem nooit willen teleurstellen.

Een belangrijk facet van ons best doen als ouder is ervoor te zorgen dat onze opvoeding liefdevol maar consequent is. Als wij onze kinderen niet opvoeden, zal de maatschappij het wellicht doen op een manier die ons noch onze kinderen aanstaat. Een onderdeel van die opvoeding is hen te leren werken. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Een van de belangrijkste waarden (…) is de deugd van eerlijke arbeid. Kennis zonder arbeid is nutteloos. Kennis met arbeid is geniaal.'[16]

Satans valstrikken nemen toe in aantal, en daardoor wordt opvoeden moeilijker. Daarom moeten ouders echt hun uiterste best doen, en hun voordeel doen met de hulp en activiteiten die de kerk biedt. Als ouders zich misdragen en afdwalen, zelfs al is dat maar van tijdelijke aard, kan dat voor hun kinderen aanleiding zijn om dat voorbeeld te volgen.

De keerzijde van deze medaille wil ik ook bespreken. Ik wil ervoor pleiten dat kinderen die zijn vervreemd van hun ouders contact met hen leggen, zelfs als ze niet altijd zijn geweest wat ze hadden moeten zijn. Kinderen die kritiek hebben op hun ouders hebben wellicht wat aan de wijze raad van Moroni, die heeft gezegd: 'Veroordeelt mij niet wegens mijn onvolmaaktheid, evenmin mijn vader wegens zijn onvolmaaktheid, evenmin hen, die vóór hem hebben geschreven; maar geef liever dank aan God, dat Hij u onze onvolmaaktheden heeft geopenbaard, opdat gij moogt leren verstandiger te zijn dan wij zijn geweest.'[17]

Toen Moroni in 1823 de jonge profeet Joseph Smith bezocht, citeerde hij het volgende vers over de zending van Elia: 'En Hij zal de aan de vaderen gemaakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden.'[18] Ik hoop dat alle kinderen hun hart uiteindelijk tot hun vader zullen wenden en ook tot hun moeder.

Toen ik jong was, kende ik een fijn echtpaar dat een opstandige zoon had, die zich van hen vervreemdde. Maar jaren later verzoende hij zich met hen en was hij de zorgzaamste van al hun kinderen. Naarmate wij ouder worden, voelen wij ons steeds meer verwant aan onze ouders en grootouders aan de andere zijde van de sluier. Het is een hele ervaring als ze in een droom aan ons verschijnen.

Het is oneerlijk en onaardig om gewetensvolle en getrouwe ouders te beoordelen op hun kinderen die zich van de leringen en liefde van hun ouders hebben afgekeerd. Gelukkig zijn de echtparen met kinderen en kleinkinderen die hun gemak en voldoening schenken. We behoren consideratie te hebben met die goede, rechtschapen ouders die problemen hebben met en lijden onder ongehoorzame kinderen. Een van mijn vrienden placht te zeggen: 'Heb je nog nooit problemen met je kinderen gehad, wacht maar af.' Niemand kan met zekerheid zeggen wat zijn kinderen in bepaalde omstandigheden zullen doen. Als mijn wijze schoonmoeder andere kinderen zag die zich misdroegen, zei ze altijd: 'Ik zal nooit zeggen dat mijn kinderen dat nooit zouden doen, want misschien doen ze het juist nu wel terwijl ik dit zeg!' Uit mededogen moeten we niet 'de eerste steen te werpen' naar ouders die verdriet hebben over een ongehoorzaam en onhandelbaar kind.[19]

Een anoniem lid van de kerk schreef mij over het leed dat haar broer zijn ouders had aangedaan. Hij raakte aan de drugs. Hij weigerde alle hulp. Hij was oneerlijk en opstandig. In tegenstelling tot de verloren zoon kwam hij niet uit eigen beweging naar huis. In plaats daarvan werd hij gearresteerd en geconfronteerd met de gevolgen van zijn daden. Zijn ouders bekostigden twee jaar lang zijn ontwenningskuur in een afkickcentrum, en uiteindelijk slaagde Bill erin van de drugs af te komen. Dit was de conclusie van Bills zuster: 'Ik vind mijn

ouders buitengewoon. Ze bleven van Bill houden, hoewel ze zijn levenswijze afkeurden, en zelfs verafschuwden wat hij zichzelf en hen aandeed. Maar hun gezin was belangrijk genoeg voor ze om Bill, hoe dan ook, door die moeilijke tijd heen te slepen, totdat hij weer op eigen benen kon staan. Zij brachten het meer diepgaande, gevoelige en veelomvattende evangelie van Christus in praktijk door iemand lief te hebben die was afgedwaald.'[20]

Laten we niet arrogant zijn maar nederig en dankbaar als onze kinderen gehoorzaam zijn en respect tonen voor wat wij ze bijbrengen over het evangelie. Tot de diepbedroefde ouders die hun ongehoorzame kinderen in rechtschapenheid, ijverig en gebedvol hebben onderwezen, zeggen we: de goede Herder waakt over ze. God kent en begrijpt uw diepe verdriet. Er is hoop. Put troost uit de woorden van Jeremia: 'Er is loon voor uw arbeid' en uw kinderen 'zullen naar hun gebied terugkeren.'[21] Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

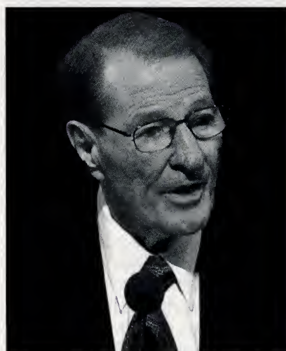
NOTEN

1. Jeremia 31:15–16.
2. LV 68:25.
3. LV 68:28.
4. LV 68:28.
5. Howard W. Hunter, 'Parents' Concern for Children', *Ensign*, november 1983, p. 65.
6. 2 Samuël 18:33.
7. Lucas 15:32.
8. Conference Report, oktober 1929, p. 110–112.
9. Alma 34:32.
10. LV 138:58–59.
11. Zie Lucas 15:11–32.
12. Alonzo A. Hinckley, Conference Report, oktober 1919, p. 161.
13. LV 64:10.
14. Zie John K. Carmack, 'When Our Children Go Astray', *Ensign*, februari 1999, p. 28–37.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, bezorgd door Clyde J. Williams (1997), p. 32.
16. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 704.
17. Mormon 9:31.
18. Geschiedenis van Joseph Smith 1:39.
19. Harold B. Lee, *Decisions for Successful Living* (1973), p. 58.
20. 'With Love—from the Prodigal's Sister', *Ensign*, juni 1991, p. 19.
21. Jeremia 31:16.

Bekommert u over het leven der ziel

OUDERLING NEAL A. MAXWELL
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Werkelijk bekeerde discipelen, zullen zich, hoewel nog steeds onvolmaakt, op elke dag, in elk decennium, te midden van welke decadentie en vernietiging ook, bekommeren om 'het leven der ziel'.

Binnen de maalstroom van de wereldse verwikkelingen — verwikkelingen waarvan wij niet volledig verschoond kunnen blijven — voltrekt zich ononderbroken het echte gevecht van de mens, met name, of wij, te midden van de zorgen van de wereld, ons al dan niet bekommeren om wat de Heer 'het leven der ziel' noemt. Hoe intens we ook betrokken zijn bij verwikkelingen die zich buiten ons afspelen, die innerlijke strijd gaat voort in zowel rustige als roerige tijden. En of men dat nu inziet of niet, dit is het agendapunt waar het in dit leven van geslacht op geslacht onveranderlijk om draait.

Als we proberen de geboden van God te onderhouden, wordt 'de innerlijke [mens] van dag tot dag vernieuwd.' (2 Korintiërs 4:16.) Dan kunnen we, zelfs op slechte dagen, 'onze eigen ziel bewaren', ongeacht wat er zich rondom ons afspeelt. (Zie Spreuken 19:16.) Toegegeven, sommige beslissingen over het 'bewaren' van onze ziel worden genomen in anderszins onbewogen tijden, zoals in het geval van de verloren zoon. Hij hoedde dag in dag uit de varkens, totdat hij op een goede dag tot zichzelf kwam (Lucas 15:17). Wat er zich op die dag in dat verre land nog meer mag hebben afgespeeld, de verloren zoon had in elk geval zijn wegen overdacht en was tot de beslissing gekomen dat hij zou 'opstaan en naar mijn vader gaan'. (Lucas 15:18; zie ook Psalmen 119:59.) Verandering volgde op zelfwaarneming. Toch zal een enkele varkenshoeder op weg naar huis de voorbijgangers nauwelijks zijn opgevallen, hoewel hij zaken van eeuwig belang had doorgemaakt.

Bij andere gelegenheden zal de wisselwerking tussen wat er zich uiterlijk en innerlijk voordoet echter duidelijker waarneembaar zijn. Zo

moest Pilatus een ogenschijnlijk plaatselijk opstootje afhandelen waarbij een zekere Jezus van Nazaret betrokken was. Zijn recente verzoening met Herodes — met wie Pilatus 'in vijandschap' (Lucas 23:12) had geleefd — was ongetwijfeld politiek nieuws onder 'ingewijden'. Hoewel hij innerlijk twijfelde, gaf hij toch toe aan een gemanipuleerde menigte en verleende hij Barabbas in plaats van Jezus gratie. Daarop keerde Pilatus, naar verluidt, naar Caesarea terug. Hij had de handen gewassen, en toch kleefde er nog vuil aan. Christus echter vervolgde zijn weg van Getsemane naar Golgota, om de hartverscheurende maar algeheel bevrijdende verzoening tot stand te brengen, die voor miljarden de opstanding mogelijk maakte.

In deze tijd trekken dan wel de oorlogswolken samen boven zowel bozen als goeden, maar Christus' glorieuze gave van de heerlijke opstanding zal over ons allen worden uitgestort! Zoals de witte golftoppen niets onthullen over wat zich in de diepten van de zee afspeelt, zo vonden er, wat de verzoening betrof, zaken van universeel en eeuwig belang plaats in een hof en op een afgelegen heuvel.

De ontvouwing van de werken Gods voltrekt zich vaak in stilte. Welke directe economische redenen het gezin Smith bijvoorbeeld ook gehad mag hebben om van New England naar het Noorden van New York te verhuizen, ze werden wel — zonder dat ze het wisten — naar heilige platen geleid, die, begraven in de heuvel Cumorah, klaarlagen om 'een getuige van Christus' te worden 'zolang de aarde zal bestaan'. (2 Nephi 25:22.)

Ook al leven we in een tijd van gewapende conflicten, toch blijft het juist daarom nog steeds het belangrijkste om ons te bekommeren over 'het leven der ziel'. Hoewel gebeurtenissen medebepalend kunnen zijn voor beslissende momenten waarop het beste in de mens naar boven komt, kan onrust nooit een excuus zijn voor het wegvallen van innerlijke voornemens, zelfs als sommigen hun voornemens zo makkelijk terzijde schuiven. Als er hier en daar vijandigheden uitbreken, hoeven wij nog niet onze verbonden te verbreken! Zo wordt overspel niet aannemelijk omdat een oorlog echtgenoten van elkaar scheidt. Het zevende gebod heeft geen voetnoot waarin staat: 'Gij zult niet echtbreken, tenzij het oorlogstijd is.' (Zie Exodus 20:14.)

In een andere oorlogstijd gaf president David O. McKay de leden in de krijgsmacht de raad 'zedelijk rein te blijven' te midden van 'de bruutheid van de oorlog'. (Conference Report, april 1969, p. 153.)

Zelfs al staan naties tegen naties op, dan geeft dat zakenpartners nog niet het recht om op te staan tegen hun partners of tegen aandeelhouders door te stelen of een vals getuigenis af te leggen. Daarmee schenden ze zowel het achtste als het negende gebod — ook hier zijn er geen verschonende voetnoten. (Zie Exodus 20:15–16.)

Onzekerheid over de wereldsituatie rechtvaardigt geen zedelijke onzekerheid; evenmin zal oorlogsgedruis onze zonden bedekken noch verduisteren voor Gods alziend oog. Bovendien vervangen militaire overwinningen nog altijd niet de persoonlijke overwinningen van zelfbeheersing. Evenmin doet de onder de mensen voortwoekerende haat niets af aan Gods volmaakte en verlossende liefde voor al zijn kinderen. Evenmin kunnen duistere misten van deze tijd veranderen dat Christus het Licht van de wereld is!

Laten we derhalve zijn als de jongeman die bij Elisa op de berg was. Hoewel hij zich eerst liet intimideren door de wagens van de vijand die de stad had omsingeld, werden de ogen van de jongen geopend, en zag hij 'vurige paarden en wagens', waaruit duidelijk bleek dat 'zij, die bij ons zijn, talrijker [zijn] dan zij, die bij hen zijn.' (2 Koningen 6:16, 17.) Broeders en zusters, die geestelijke getallenleer is onveranderd gebleven!

Onze eigen intellectuele tekortkoming en verwarring doen niets af aan

Gods ontzaglijke voorkennis, die rekening houdt met de keuzes waarvoor wij verantwoordelijk zijn. Te midden van onvolledige persberichten en rechtstreekse verslaggeving over verschillende conflicten, leeft God in een 'eeuwig heden', waarin verleden, heden en toekomst voortdurend met Hem zijn. (Zie LV 130:7.) Zijn goddelijke besluiten staan vast, daar er niets is dat Hij zich in zijn hart voorneemt, wat Hij niet zal doen. (Zie Abraham 3:17.) Hij kent het einde van het begin! (Zie Abraham 2:8.) God is zeer wel 'in staat [zijn] eigen werk te doen' en al zijn doelstellingen te verwezenlijken, iets wat niet gezegd kan worden van de minutieus uitgewerkte plannen van de mens, aangezien we zo vaak onze keuzevrijheid verkeerd gebruiken! (Zie 2 Nephi 27:20.)

God heeft ons verzekerd:

'Ik zal u voortleiden' (LV 78:18).

'Ik zal in uw midden zijn' (LV 49:27).

Hij zal 'in [onze] tijden van moeite met [ons] zijn' (LV 3:8), broeders en zusters, ook door de leiding van zijn levende profeet, president Gordon B. Hinckley.

Waar het intussen bij de beslissende momenten in het 'leven der ziel' om blijft draaien is of wij de dagelijkse keuzes tussen vriendelijkheid en boosheid, barmhartigheid en onrecht, grootmoedigheid en laagheid tegemoet treden op basis van zelfzucht of van zelfverloochening.

Oorlogen doen niet het tweede gebod teniet. Dat gebod kent geen grenzen. Wie dat gebod navolgen, dragen geen specifieke nationale kentekens noch zijn ze van een welbepaalde huiskleur.

Zelfs als we honger hebben, kunnen we toch reageren als de weduwe die met haar laatste maaltijd Elisa voedde. (Zie 1 Koningen 17:8–16.) Een dergelijke daad als men zelf echt ontbeert, is altijd roerend. In zijn jongenstijd probeerde een fantastische bisschop uit mijn jeugd, M. Thirl Marsh, in de crisisjaren herhaaldelijk

werk te krijgen in de mijnen. Hoewel eigenlijk te jong, maar groot van gestalte, bleef hij het proberen en uiteindelijk werd hij aangenomen. Zijn vrienden hadden dat geluk niet. Kennelijk heeft de milddadige Thirl meer dan eens, na een dag van zware arbeid, zijn verdiende loon gedeeld met die vrienden, totdat ook zij werden aangenomen. Het is dan ook geen wonder dat hij later in zijn leven zo'n zorgzame herder van de kudde was.

Wanneer we nadenken over 'het leven der ziel', doen we er goed aan om ons eerst met onze eigen volledige bekering bezig te houden. Het evangeliezaad moet immers eerst in 'goede aarde' vallen, wat naar het woord van Jezus inhoudt, bij hen met een 'goed en vroom hart'. (Lucas 8:15.) Vervolgens hoort de persoon in kwestie het woord met blijdschap, verstaat het, draagt vrucht en volhardt, waarbij hij uiteindelijke leert wat het wil zeggen om 'te hongeren en dorsten naar gerechtigheid'. (Zie Matteüs 13:20, 23; bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 13:21; Matteüs 5:6.) Het is een 'grote verandering' (Mosiah 5:2). Bekering slaat voornamelijk op de verandering van een 'natuurlijke mens' in een 'volgeling van Christus'. (Mosiah 3:19; Helaman 3:29; zie ook 2 Korintiërs 5:17.) Het is een onderneming die meer dan een middag vergt.

Het resultaat van dit voortdurende proces is onder meer 'geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen' (Mosiah 5:2). Het is dan ook niet verwonderlijk dat dit proces degenen die zich aldus bekeerd hebben, in staat stelt hun broeders te sterken (zie Lucas 22:32) en anderen te verheffen door 'altijd bereid [te zijn] tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is' (1 Petrus 3:15). Die rechtschapenen verrichten nog een belangrijke, stille dienst aan de mensheid: zij gaan deel uitmaken van de kritische massa die Gods zo nodige zegeningen voor de gehele mensheid kan opwekken.

Werkelijk bekeerde discipelen, zullen zich, hoewel nog steeds onvolmaakt, op elke dag, in elk decennium, te midden van welke decadentie en vernietiging ook, bekommeren om 'het leven der ziel'. Dat proces maakt deel uit van het bezig zijn met 'de dingen [des] Vader' (Lucas 2:49; zie ook Mozes 1:39).

Daar die volledige bekering hoe dan ook zal moeten plaatsvinden, kunnen schrikwekkende gebeurtenissen en chaotische toestanden ons feitelijk zelfs aanzetten tot het hervatten of versnellen van die reis.

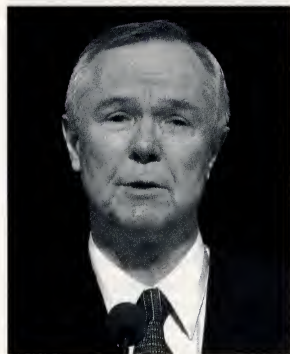
Broeders en zusters, laten wij ons, ondanks de onzekere en ergerlijke zorgen van de wereld, zoals de openbaring aangeeft, bekommeren om 'het leven der ziel'. Dankzij Jezus' heerlijke verzoening overleeft de onsterfelijke ziel de levensduur van welke ster ook, en derhalve ook de korte tijdspanne van voorbijgaande stoffelijke gebeurtenissen, hoe beroerd die ook mogen zijn!

Daarvan getuig ik, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen! ■

Heilige plaats, gewijde ruimte

OUDERLING DENNIS B. NEUENSCHWANDER
van het Presidium der Zeventig

In hoeverre we in staat zijn om het gewijde boven het ongewijde en het heilige boven het wereldse te zoeken, herkennen en eerbiedigen, bepaalt onze geestelijke instelling.

In antwoord op de vraag van Pilatus, 'Zijt Gij de koning der Joden?', antwoordde de Heiland: 'Mijn koninkrijk is niet van deze wereld' (Johannes 18:33, 36). Met deze paar woorden zegt Jezus dat zijn koninkrijk onafhankelijk en verschillend is van deze wereld. Door de leringen en het voorbeeld van de Heiland wordt iedereen die oprecht in Hem gelooft, verheven tot een goddelijke norm die vereist dat we ons oog en verstand alleen op de heerlijkheid van God richten. (Zie LV 4:5; 88:68). De heerlijkheid van God omvat alles wat heilig en gewijd is. In hoeverre we in staat zijn om het gewijde boven het ongewijde en het heilige boven het wereldse te zoeken, herkennen en eerbiedigen, bepaalt onze geestelijke instelling. Zonder het heilige blijft alleen het wereldse over.

In de jachtige wereld, met zijn verzekering van onzekerheid, moeten er plaatsen zijn die geestelijke bescherming, vernieuwing, hoop en vrede bieden. En die plaatsen bestaan. Ze zijn heilig. Het zijn plaatsen waar we met God kunnen communiceren en waar we de Geest van de Heer kunnen vinden.

In de Leer en Verbonden geeft de Heer zijn volk drie keer de raad om 'in heilige plaatsen' te staan. (Zie LV 45:32; 87:8; 101:22.) De context van deze raad is veelbetekenend als we naar de huidige toestand van de wereld kijken. Ernstige ziekte, vervolging en oorlog komen maar al te vaak voor en zijn een onderdeel van ons dagelijks leven geworden. Vanwege dergelijke ingewikkelde problemen, geeft de Heer de raad: 'Zie, het is mijn wil, dat allen, die mijn naam aanroepen, en Mij overeenkomstig mijn eeuwig evangelie aanbidden, zich moeten vergaderen, en in heilige plaatsen staan' (LV 101:22).

Heilige plaatsen zijn altijd van onmisbaar belang geweest om God op de juiste wijze te aanbidden. Voor de heiligen der laatste dagen omvatten zulke heilige plaatsen historische plekken, ons huis, avondmaalsdiensten en tempels. Veel van wat we eerbiedigen en wat we onze kinderen als heilig leren eerbiedigen, komt op deze plaatsen tot uitdrukking. Door het geloof en de eerbied die daarbij horen, en door ons respect voor wat zich daar afspeelt, zijn ze heilig. Het belang van heilige en gewijde plaatsen kan niet overschat worden.

Er is veel persoonlijke voorbereiding nodig om het geestelijke voordeel van 'in heilige plaatsen staan' te kunnen ontvangen. Heilige en gewijde plaatsen worden ook gekenmerkt door de offers die zij vereisen. Ouderling M. Russell Ballard heeft gezegd dat 'het woord *offerande* letterlijk "heiligen" betekent.' (M. Russell Ballard, 'The Law of Sacrifice', *Liahona,* maart 2002, p. 13.) De woorden *heilig* en *offerande* houden sterk verband met elkaar. We kunnen pas iets heiligs ontvangen als we er iets voor opgeofferd hebben. Zonder persoonlijke offerande is er geen heiligheid. Offerande wijdt het heilige.

Voor veel mensen is het bos bij de boerderij van de familie Smith in de staat New York prachtig en vredig. Voor heiligen der laatste dagen over de hele wereld is die plaats heilig omdat we er geloof en eerbied aan ontlenen en omdat het voor ons een symbool is geworden van grote opoffering.

Enkele maanden geleden hebben mijn vrouw en ik op een prachtige herfstdag in dat bos gezeten. Het was inderdaad prachtig, en we hebben genoten van de rust die daar heerste. Het was echter veel meer dan dat, want we zaten dicht bij de plek waar God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus aan de jonge profeet Joseph Smith zijn verschenen. Door ons geloof in, en onze eerbied voor, hun bezoek en de offers die daaruit voortkwamen, zowel van de profeet als van onze eigen voorouders, is deze prachtige plek een gewijde en heilige plaats geworden.

Op andere heilige plaatsen die in de geschiedenis en voor de vestiging

van de kerk belangrijk zijn, worden soortgelijke diepe en eerbiedige gevoelens opgewekt. Door deze heilige plaatsen wordt ons geloof opgewekt en worden we aangemoedigd om dat geloof trouw te zijn en voort te gaan, ondanks de problemen die op ons pad kunnen komen.

Ons thuis is ook een heilige plaats. Hoewel het thuis niet altijd rustig is, kan ons gezin wel met de Geest van de Heer worden gezegend. Dat zeggen het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen onder andere in 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld': 'De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen. Een geslaagd huwelijk en een hecht gezin worden gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning.' (*Liahona*, oktober 1998, p. 24.)

In zo'n gezin moeten ook offers gebracht worden. Tegen de profeet Joseph Smith heeft de Heer gezegd: 'Uw gezin moet zich noodzakelijk bekeren en enige dingen verzaken' (LV 93:48). Ons gezin wordt geconfronteerd met een groot aantal activiteiten en vormen van amusement, die niet allemaal opbouwend en goed zijn, en vele zijn zeker niet noodzakelijk. Moet ons gezin, net als het gezin van de profeet, zich ook bekeren en bepaalde dingen verzaken, zodat we de heilige aard van ons gezin in stand kunnen houden? In hoeverre wij van ons thuis een heilige plaats maken, geeft aan wat voor offer wij daarvoor willen brengen.

Avondmaalsdiensten zijn veel meer dan gewoon bijeenkomsten. Ze zijn heilige ervaringen op heilige plaatsen. Tijdens die wekelijkse diensten denken we aan het grootste offer dat ooit gebracht is. Dan denken we aan de liefde van God, die zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft zodat wij het eeuwige leven kunnen beërven. Als wij aan het avondmaal deelnemen, gedenken wij Hem en beloven we zijn naam op ons te nemen en zijn geboden te onderhouden. Zorgvuldige voorbereiding, waaronder ons eigen offer van een berouwvol hart en een bedroefde geest, is een eerste vereiste voor de reguliere geestelijke vernieuwing die door eerzame deelname wordt geboden. Wij moeten gewillig en in staat zijn om de wereld even naast ons neer te leggen en aan heilige zaken te denken. Zonder deze geestelijke hernieuwing wordt ons geloof al snel door wereldse invloeden verdrongen.

Vele jaren geleden, toen onze zoons nog erg jong waren, maakte ik aan tafel een keer een opmerking over de uitstekende avondmaalsdienst en hoeveel ik er geleerd had. Uit hun reactie bleek dat zij zich afvroegen of we wel dezelfde dienst hadden bijgewoond. Het verschil tussen hun ervaring en de mijne was er een van volwassenheid en persoonlijke voorbereiding. De geestelijke hernieuwing tijdens onze avondmaalsdiensten zal niet groter zijn dan onze voorbereiding, onze gewilligheid en ons verlangen om iets te leren.

De tempels, waar 'De Here gewijd' op staat, zijn enkele van de heiligste plaatsen op aarde. Ze zijn een bewijs van Gods liefde voor al zijn kinderen, in het heden en het verleden. De zegeningen van de tempel zijn met elkaar verstrengeld en innig verbonden met belangrijke offers. Door de verordeningen die er verricht worden, kunnen we alle zegeningen van het zoenoffer van de Heiland ontvangen. Alleen al daarom kunnen we de tempel heilig noemen. Maar we moeten ook zelf offers brengen. We offeren tijd op om gegevens over onze voorouders op te zoeken en tempelwerk te verrichten. We doen ook ons best om de gedragsnormen na te leven, waardoor we in staat worden gesteld om dit uiterst gewijde en heilige gebouw in te gaan.

In heilige en gewijde plaatsen vinden we geestelijke bescherming, hernieuwing, hoop en vrede. Zijn ze niet alle noodzakelijke offers waard? Broeders en zusters, mogen wij alles wat heilig is eren en respecteren. Mogen wij dat ook onze kinderen bijbrengen. Laten wij allemaal op gewijde en heilige plaatsen van geestelijke vrede staan.

Ik geef mijn getuigenis van de Heer en Heiland Jezus Christus, de Vorst van vrede en hoop. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Heb ik je al verteld ...?

SUSAN W. TANNER
algemeen jongevrouwenpresidente

Vanuit een eeuwig perspectief gezien, is niets belangrijker en bevredigender dan werken aan een heilig thuis en in liefde bouwen aan een sterk gezin.

Bijna drie jaar geleden trouwde onze dochter, en vertrok onmiddellijk naar een verre stad waar haar man een medische opleiding ging volgen. Ze verliet de geborgenheid van het nest om zelf een gezin te stichten. Ik vroeg me af: Heb ik haar alles geleerd wat ze weten moet? Weet ze wat in dit leven het belangrijkste is? Is ze eraan toe om een gelukkig gezin te stichten?

Terwijl ik haar nakeek, dacht ik aan een dagboekje dat ik haar gaf toen ze zeventien werd. De titel luidde: 'Heb ik je al verteld ...?' De raad die ik haar vaak tijdens nachtelijke gesprekken had gegeven, had ik daarin opgeschreven. Toen ze met haar man hun gezamenlijke leven tegemoet ging, bedacht ik drie dingen die ik nog in dat dagboekje wilde schrijven, waardoor de verandering nog belangrijker en interessanter zou worden dan de verhuizing naar de andere kant van het land: haar eigen thuis en gezin stichten. Die dingen wil ik haar en alle jonge mensen in de kerk vertellen, om aan te geven hoe belangrijk het gezin is en om ervan te getuigen.

Ten eerste: heb ik je al verteld ... hoe je van je huis een vredig oord en een sterke vesting kunt maken? Je gaat te werk volgens het voorbeeld dat je gezien hebt in het huis des Heren: 'Vestigt een huis (...) des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap (...) een huis van orde' (LV 109:8). Als we dat voorbeeld volgen, heerst er vrede in ons gezin, in een wereld van toenemende verwarring.

Kijk naar het gezin van je grootouders. De grootouders van beide kanten hebben hun 'kinderen in licht en waarheid' (LV 93:40) grootgebracht. Het gezin van je vader was een huis van wetenschap. Op de begrafenis van zijn vader zei hij dat hij elk evangeliebeginsel dat tijdens een kerkbijeenkomst behandeld werd, altijd al thuis geleerd had. De kerk vulde aan wat hij thuis leerde. Mijn ouderlijk huis was een huis van orde. Het was uiterst belangrijk voor ons om (ondanks de vele drukke bezigheden) samen het ontbijt en het avondeten te gebruiken. Etenstijd hield meer in dan alleen eten. Het was een belangrijk moment voor de voeding van zowel geest als lichaam.

Het zijn de kleine dingen die het doen — bidden, je excuses aanbieden, dankjewel zeggen, samen een goed boek lezen. Weet je nog hoe we lachten en huilden toen we de schutting neerzetten? Weet je nog dat we altijd zongen in de auto, om geen ruzie te maken? Weet je nog dat we vastten voor een belangrijke beslissing van een gezinslid, en voor een belangrijk proefwerk van een ander? De proclamatie bevestigt dit: 'Een geslaagd (...) gezin wordt gegrondvest op (...) de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona,* oktober 1998, 24.)

In je jeugd kweekte je de gewoonte aan om te bidden, in de Schriften te lezen. Profiteer van die gewoonten en verworven vaardigheden als koken en budgetteren. Met je rechtschapen verlangens en je huishoudelijke vaardigheden bouw je aan een thuis dat een vredig oord en een sterke vesting is.

En heb ik je al verteld ... dat kinderen 'een erfdeel des Heren' zijn? (Psalmen 127:3). In de proclamatie staat: 'Wij verklaren dat Gods gebod aan zijn kinderen om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen van kracht blijft.' (*Liahona,* oktober 1998, p. 24.) Wij hopen dat onze hemelse Vader je zal zegenen met kinderen. Velen in de wereld missen die vreugde en zien kinderen slechts als ongemak. Het is waar dat het ouderschap je lichamelijk en gevoelsmatig uitput, en mentaal veeleisend is. Niemand geeft je goede cijfers of onderscheidingen voor wat je als moeder doet. Soms

vraag je je af: 'Doe ik dit wel goed? Is het dit wel waard?'

Het is het zeker waard! Alle hedendaagse profeten hebben getuigd van de heilige taak van de moeder. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Het is van belang dat de vrouwen van de kerk begrijpen dat de Heer het moederschap en moeders als heilig beschouwt en ze zeer hoogacht.' ('Privileges and Responsibilities of Sisters', *Ensign*, november 1978, p. 105.) De Geest getuigt tot mijn ziel dat dit waar is.

Jij zult er, net als ik, achter komen dat het ouderschap niet alleen moeilijk is, maar ook de grootste vreugde schenkt. Vreugde voel je als je kind van vijf op de gezinsavond een gedetailleerd en juist verhaal uit de Schriften vertelt, of als je kind trouw elke avond in het Boek van Mormon leest. Ik voel me blij als mijn kind als cheerleader moedig tegen haar team zegt dat ze met hun nieuwe aanmoedigingskreet onfatsoenlijke bewegingen leren, en als mijn dochter op zending schrijft over haar getuigenis van het evangelie. Ik voel vreugde als een dochter een blinde vrouw voorleest en een zoon in de tempel werkt. Op die momenten voel ik me als Johannes de Geliefde: 'Groter blijdschap ken ik niet, dan dat mijn kinderen in de waarheid wandelen' (3 Johannes 1:4). Heb ik je al verteld ... dat ik tot in het diepst van wezen blij ben dat ik moeder ben?

En heb ik je al verteld ... dat liefde de basis vormt voor een sterk gezin? Onze Vader in de hemel is het voorbeeld dat we moeten volgen. Hij houdt van ons, onderwijst ons, heeft geduld, en vertrouwt ons onze keuzevrijheid toe. President Hinckley heeft gezegd: 'Liefde kan de doorslag geven — liefde die in de jonge jaren gul gegeven wordt. (...) En bemoediging, die snel complimenteert en niet zo snel bekritiseert.' ('Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg', *De Ster*, januari 1994, p. 57.) Soms wordt discipline, wat onderwijzen inhoudt, verward met kritiek. Het gedrag van kinderen — en van mensen van alle leeftijden — verbetert eerder door liefde en bemoediging dan door op hun fouten te hameren.

Toen een jongeman die ik ken in zijn tienertijd zijn haar liet groeien, letten zijn ouders meer op zijn bereidheid om goede werken te doen en op zijn liefde voor behoeftige mensen. Uiteindelijk liet hij zelf zijn haar afknippen. Hij volgde een goede opleiding, vervulde taken in de kerk, en in zijn eigen gezin volgde hij het voorbeeld van zijn ouders door zijn eigen kinderen er in liefde toe te bewegen het goede te doen.

We tonen onze liefde voor gezinsleden niet alleen door onderricht, maar ook door tijd aan hen te besteden. Een tijdje terug las ik een artikel in de *Wall Street Journal*, getiteld: 'Kinderen op de laatste plaats'. Het ging over ouders die over hun kinderen spreken in 'agenda-termen': 'Als het kan 's avonds een kwartiertje', 'eens per week op een vaste tijd een spelletje' enzovoort. (Zie Mary Eberstadt, *Wall Street Journal*, 2 mei 1995.) Vergelijk dat met de moeder die beloofde om niet alleen aandacht

aan haar kinderen te besteden, maar ook veel tijd. Ze heeft ingezien dat je een liefdevolle band smeedt door voortdurend samen te praten, te spelen, te lachen en te werken. Ik vind ook dat ouders en kinderen van elkaar moeten weten met welke gewone, dagelijkse zaken ze bezig zijn. Daarom weet ik dat jij binnenkort een proefwerk hebt, en jij weet dat ik een les voorbereid. Ik kom naar je wedstrijden kijken; jij komt in de keuken als ik het eten klaarmaak. We spelen een belangrijke rol in elkaars leven, ondervinden dagelijks liefde van elkaar.

En liefde houdt ook stand als het leven moeilijk is. De apostel Paulus heeft gezegd: 'De liefde is lankmoedig (...). Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij. De liefde vergaat nimmermeer' (1 Korintiërs 13:8). Ik heb gezien hoe een moeder van haar aan alcohol verslaafde zoon bleef houden. Ze bleef voor hem bidden en ze was er altijd voor hem. Uiteindelijk, toen hij ouder werd, 'kwam hij tot zichzelf' (Lucas 15:17), kreeg een nette baan en knapte het huis van zijn moeder op.

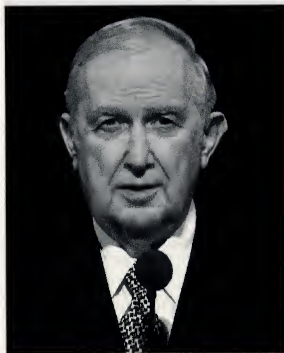
Veel gezinnen hebben problemen met kinderen die afdwalen. We vinden troost 'in de eeuwige verzegeling aan getrouwe ouders' waardoor die kinderen zullen 'terugkeren in de kudde'. (Ouderling Orson F. Whitney, Conference Report, april 1929, p. 110.) We moeten van ze blijven houden, voor ze blijven bidden en blijven vertrouwen op de zorg van onze hemelse Vader.

Daarom heb ik voor mijn dochter, en voor alle jonge mensen in de kerk die aan een nieuwe fase in het leven beginnen, deze boodschap. Ik getuig dat er, vanuit eeuwig perspectief gezien, niets belangrijker en bevredigender is dan werken aan een heilig thuis en in liefde bouwen aan een sterk gezin. Dat gezin is de samenleving tot zegen en bestaat tot in de eeuwigheid. Dat getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

De kracht van het geloof in tijden van onzekerheid en beproeving

OUDERLING RICHARD G. SCOTT
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Door geloof in God en in de leiding van zijn Heilige Geest wordt u gesteund in deze wereld die steeds slechter wordt.

Wie heeft geen behoefte aan kracht in tijden van onzekerheid en beproeving? Wie heeft zoveel zelfvertrouwen dat hij nooit behoefte aan een stabiliserende invloed heeft? Een fundamenteel doel van het leven is persoonlijke groei en ontwikkeling. Daarom moeten er tijden van beproeving en onzekerheid zijn waardoor wij die ontwikkeling kunnen doormaken. Welk kind kan ooit zelfstandig en volwassen worden als alle belangrijke beslissingen door de ouders genomen worden? En dat geldt ook voor onze hemelse Vader. Zijn plan van geluk is erop gericht dat wij in tijden van beproeving en problemen belangrijke beslissingen nemen waardoor we kunnen groeien, ons ontwikkelen en succes hebben in onze proeftijd.[1] Omdat Hij ons liefheeft, heeft Hij gelukkig een manier bedacht waarop wij, door die problemen op te lossen, sterker en vaardiger worden. En dan bedoel ik de versterkende kracht van het geloof in tijden van onzekerheid en beproeving.

God heeft ons de mogelijkheid gegeven om ons geloof te oefenen, zodat we gemoedsrust, vreugde en een doel in het leven kunnen vinden. Maar om de macht ervan te kunnen gebruiken, moet geloof ergens op gebaseerd zijn. Er is geen fundament dat steviger is dan ons vertrouwen in de liefde die onze hemelse Vader voor ons heeft, ons vertrouwen in zijn plan van geloof en in de vaardigheid en bereidheid

Enkele van die beginselen zijn:

• Vertrouwen op God en op zijn gewilligheid om u te helpen, ongeacht de omstandigheden.

• Gehoorzaamheid aan zijn geboden en laten zien dat Hij u kan vertrouwen.

• Openstaan voor de zachte influisteringen van de Geest.

• Moedig gehoor geven aan die influisteringen.

• Geduldig en welwillend zijn als God u door moeilijkheden laat groeien en als u in de loop der tijd stukje bij beetje antwoorden ontvangt.

Actief geloof is de basis van uw vertrouwen in de Heer en zijn bereidheid om in uw behoeften te voorzien. Want 'de Here zegent hen en doet voorspoedig zijn, die hun vertrouwen in Hem stellen.'[2] Als u gewillig uw geloof blijft oefenen, zal uw vertrouwen en uw vaardigheid om de macht van het geloof aan te wenden steeds groter worden.

U kunt uw geloof doelmatiger gebruiken als u het beginsel toepast waarvan Moroni heeft gezegd: 'dat geloof datgene is, wat men hoopt en niet ziet; betwist het echter niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de *beproeving van uw geloof*.'[3] Iedere keer als u *uw geloof beproeft*, dat wil zeggen, als u aan een influistering gehoor geeft, zult u van de Geest het bevestigende bewijs krijgen. Door dergelijke gevoelens zal uw geloof versterkt worden. En als u dat blijft doen, zal uw geloof steeds groter worden. De Heer kent uw behoeften. Als u Hem eerlijk en oprecht iets vraagt, zet Hij u aan tot een levenswijze waardoor u meer in geloof zult leren handelen. Als u uw geloof voortdurend oefent, zal het een levendige, krachtige, opbouwende en inspirerende invloed in uw leven zijn. Als u de grenzen van uw eigen begrip en zekerheden overschrijdt en uw geloof oefent, zult u oplossingen vinden die u anders niet had kunnen krijgen. Ik getuig van de waarheid daarvan.

van Jezus Christus om al zijn beloften na te komen.

Sommige mensen begrijpen niet wat geloof betekent, en daarom gebruiken ze het niet in hun voordeel. Sommige mensen vinden dat een gesprek over godsdienst en de leiding die iemand door een sterk geloof kan ontvangen, geen rationele basis hebben. Geloof is echter geen illusie noch magie, maar een kracht die op eeuwige beginselen gebaseerd is. Bent u iemand die tevergeefs heeft geprobeerd geloof te oefenen? Als dat het geval is, hebt u waarschijnlijk de beginselen van geloof niet begrepen en niet nageleefd. Ik zal u een voorbeeld geven.

Jaren geleden nam ik deel aan een experiment om de nucleaire eigenschappen van verschillende stoffen vast te stellen. We gebruikten een experimentele kernreactor om neutronen te leveren. Deze neutronen werden naar experimentele kamer geleid waar de metingen plaatsvonden. De neutronen konden met het blote oog niet gezien worden, maar ze moesten zorgvuldig onder controle worden gehouden om schade aan anderen te vermijden. Op een dag kwam de conciërge binnen terwijl wij aan het experimenteren waren. Vol afkeer zei hij: 'Jullie zijn allemaal leugenaars. Je doet alsof je met iets belangrijks bezig bent, maar je kunt mij niet in de maling nemen. Ik weet dat als je iets niet kunt zien, horen, proeven, ruiken of aanraken, het niet bestaat.' Die houding sloot de mogelijkheid uit om te leren dat er veel waardevols is dat niet door onze vijf zintuigen kan worden waargenomen. Als de man bereid was geweest om te leren begrijpen hoe neutronen waargenomen kunnen worden, had hij het bestaan ervan kunnen erkennen. Op soortgelijke wijze mogen wij niet aan de kracht van geloof gaan twijfelen. U zult de vruchten van geloof plukken als u de beginselen naleeft die God voor het gebruik ervan heeft vastgesteld.

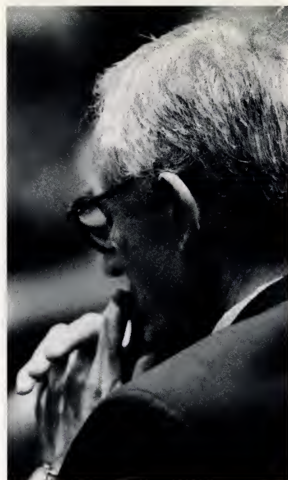
Zelfs als u uw sterkste geloof oefent, zal God niet altijd onmiddellijk aan uw verlangens voldoen. Maar Hij zal antwoorden met wat volgens zijn eeuwige plan het beste voor u is. Zijn liefde voor u is zo innig en allesomvattend, dat u zich die in dit ondermaanse niet kunt voorstellen. Als u zijn hele plan zou begrijpen, zou u nooit om iets vragen dat daarmee in strijd is. Ook niet als u daar door uw gevoelens toe verleid wordt. Door oprecht geloof krijgen we het begrip en de kracht om de wil van onze hemelse Vader te aanvaarden, ook als die anders is dan de onze. We kunnen zijn wil in alle rust en vol vertrouwen aanvaarden, want zijn oneindige wijsheid overtreft ons vermogen om zijn plan, dat zich stukje bij beetje ontvouwt, volledig te begrijpen.

Geloof is niet een knop waar u op kunt drukken als u antwoord nodig hebt. De Heer heeft verklaard: 'Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u.'[4] Brigham Young heeft gezegd: 'God geeft zijn volk, zijn kinderen, nooit buitengewone zegeningen, zonder hen eerst ernstig te beproeven.'[5] Ook ik heb de slopende, pijnlijke strijd geleverd die voorafgaat aan het bevestigende antwoord dat we nodig hebben om een belangrijke beslissing te nemen. Toch zijn die beproevingen opbouwend geweest. Het is een troost om te weten dat God u nooit meer zal beproeven dan u met zijn hulp aankunt.

God gebruikt uw geloof om uw karakter te vormen. Uw karakter is een weerspiegeling van wat u kunt worden. U ontwikkelt een sterk, deugdzaam karakter als u in tijden van beproeving altijd de juiste beslissingen neemt. Met behulp van uw geloof kunt u de juiste beslissingen nemen. Het is duidelijk dat uw daden en gedachten bepalen wie u bent en wat u zult worden. Daarom moeten uw keuzen door de Heer geïnspireerd worden. Anderen kunnen u aanmoedigen de juiste beslissingen te nemen, maar die keuzes kunnen niet door hen voorgeschreven worden. U moet nadenken, bidden en uw geloof oefenen als u beslissingen wilt nemen die met de leringen van de Meester overeenkomen. Dergelijke beslissingen neemt u met vertrouwen in wat u gelooft; en ze worden bevestigd als u overeenkomstig handelt. U krijgt precies genoeg leiding om op het rechte pad te blijven en uw zich ontwikkelende karakter niet te laten verzwakken. Door die leiding wordt uw vertrouwen in onze hemelse Vader en de Heiland versterkt.

Door geloof ontwikkelt u de karaktersterkte die u in tijden van nood zo hard nodig hebt. Dat karakter wordt niet door problemen of verleidingen ontwikkeld. Dan hebt u het juist nodig. Het karakter wordt geduldig geweven met het garen van beginsel, leer en gehoorzaamheid. In Jakobus lezen we 'dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt. Maar die volharding moet volkomen doorwerken, zodat gij volkomen en onberispelijk zijt en in niets te kort schiet.'[6] Het fundament van ons karakter is integriteit. Een goed karakter versterkt uw vermogen om gehoor te geven aan de leiding van de Geest. Een rechtschapen karakter is uw doel. Het is veel belangrijker dan uw bezittingen, kennis of prestaties. Het is bepalend of u al dan niet vertrouwd wordt. Een rechtschapen karakter is het fundament van geestelijke kracht. In tijden van beproeving stelt het u in staat om moeilijke en uiterst belangrijke beslissingen te nemen, ook als ze overweldigend lijken. Ik getuig dat Satan noch enige andere macht uw groeiende karakter kan verzwakken of vernietigen. Dat kunt u alleen zelf doen door ongehoorzaamheid.

Het plan van onze Vader is prachtig. Als u uw geloof oefent, ontwikkelt u uw karakter. Door een versterkt karakter bent u beter in staat om uw geloof te oefenen. Daardoor neemt uw vertrouwen toe om

beproevingen te overwinnen. En de louteringscyclus gaat voort. Hoe meer uw karakter ontwikkelt wordt, des te meer zult u geloof kunnen oefenen.

Het spreekwoord 'alle waar is naar zijn geld', geldt ook voor geestelijke zegeningen. U krijgt waarvoor u betaalt met uw gehoorzaamheid, met uw geloof in Jezus Christus en door ijverig de waarheden toe te passen die u leert. Wat u krijgt, is karaktervorming, groeimogelijkheden en een succesvolle verwezenlijking van uw doel op aarde — om door beproeving te groeien.

Wat er ook gebeurt, hoe chaotisch de wereld ook wordt, u kunt altijd aanspraak op de kracht van uw geloof maken. Dat zal nooit veranderen. De volmaakte liefde van uw Vader in de hemel zal nooit veranderen. Zijn evangelie geeft het leven inhoud en kan ervoor zorgen dat u gelukkig bent. Het is niet alleen de bedoeling dat u zich hier op aarde bewijst, maar dat u groeit door de goede beslissingen die u aan de hand van uw geloof en uw gehoorzaamheid neemt.

Waarom zou u zich druk maken over toekomstige rampen of onzekerheden waar u geen invloed op hebt? Uw rechtschapen karakter vergroot de mogelijkheid dat u ze nooit hoeft te

doorstaan. Als u beproefd wordt, zult u door uw geloof weten wat de oplossing is. Uw gemoedsrust, de oplossingen voor vervelende problemen en uw uiteindelijke vreugde zijn afhankelijk van uw vertrouwen in uw hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus. Het goede zal uiteindelijk zegevieren. U zult gezegend worden als u vol vertrouwen de geboden van God onderhoudt. Vergeet niet dat u een onfeilbare, voortdurende, altijd aanwezige bron van vrede en troost voorhanden hebt. Dat is de zekerheid dat uw Vader in de hemel u liefheeft, ongeacht uw omstandigheden, beproevingen, problemen of ellende. Die zekerheid zal nooit veranderen. De mogelijkheid om die steun te ontvangen, is afhankelijk van de kracht van uw geloof in Hem en in zijn bereidheid om u te zegenen.

Ik getuig dat u door geloof in God en in de leiding van zijn Heilige Geest gesteund zult worden in deze wereld die steeds slechter wordt. Ik getuig dat u, als u de beginselen toepast die we behandeld hebben, in tijden van beproeving en onzekerheid zult profiteren van de versterkende kracht van uw geloof.

Veel mensen zijn in de war en op zoek naar oplossingen voor hun ingewikkelde problemen. Wilt u getuigen van de waarheid en de kracht van uw geloof. Wilt u hen helpen begrijpen dat geloof in God en zijn leringen, die in hun volheid in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn hersteld, een zegen in deze woelige tijden is. Getuig van de macht van de Heer tot zegen van hun leven. Doe dat nu. De Heer zal u helpen. U zult door uw geloof geleid en gesterkt worden. Dat weet ik. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

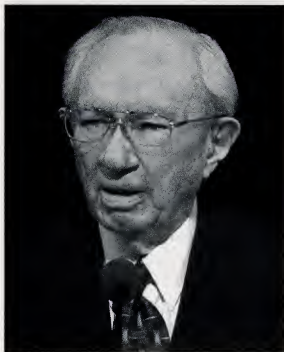
NOTEN

1. Zie Openbaring 3:19.
2. Helaman 12:1; zie ook Spreuken 3:5–6.
3. Ether 12:6; cursivering toegevoegd.
4. Openbaring 3:19.
5. *Discourses of Brigham Young,* samengesteld door John A. Widtsoe (1954), p. 338.
6. Jakobus 1:3–4.

Oorlog en vrede

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Ik hoop dat het volk van de Heer onderling vrede mag hebben in moeilijke tijden, aan welke overheid of partij zij ook trouw zijn.

Broeders en zusters, toen ik afgelopen zondag in mijn studeerkamer zat na te denken over wat ik vandaag zou zeggen, kreeg ik een telefoontje met de mededeling dat onderofficier James W. Cawley van de mariniers ergens in Irak was gesneuveld. Hij was 41 jaar en laat een vrouw en twee kleine kinderen achter.

Twintig jaar geleden was ouderling Cawley voor de kerk op zending in Japan. Net als zoveel anderen was hij opgegroeid in de kerk, had hij in zijn jeugd gespeeld, had hij als diaken het avondmaal rondgediend, en was hij waardig bevonden om op zending te gaan en het Japanse volk het evangelie van vrede te leren. Hij keerde terug naar huis, werd marinier, trouwde, werd politieman, en werd toen weer opgeroepen voor actieve militaire dienst, waaraan hij zonder dralen gehoor gaf.

Zijn leven, zijn zending, zijn militaire dienst en zijn dood lijken een afspiegeling van de tegenstellingen tussen het evangelie van vrede en de ellende van oorlog.

En dus wil ik iets zeggen over de oorlog en het evangelie dat wij verkondigen. Ik heb er tijdens onze conferentie in oktober 2001 ook al iets over gezegd. Toen ik bij die gelegenheid sprak, was de strijd tegen het terrorisme losgebarsten. De huidige oorlog is eigenlijk een uitvloeisel en voortzetting van dat conflict. Hopelijk is hij spoedig verleden tijd.

Nu ik deze aangelegenheid ga bespreken, probeer ik leiding te ontvangen van de Heilige Geest. Ik heb hier veel over gebeden en nagedacht. Ik erken dat het een uiterst gevoelig onderwerp is voor een internationaal publiek, waaronder mensen die niet van ons geloof zijn.

De landen der aarde zijn verdeeld in hun meningen over de huidige situatie. De emoties lopen hoog op. Er zijn demonstraties voor en tegen de oorlog. Wij zijn nu een wereldkerk met leden in de meeste landen die over deze kwestie hebben geredetwist. Onze leden hadden er hun eigen mening over. En ze maakten zich er zorgen over.

Het verschijnsel oorlog is uiteraard niet nieuw. De wapens veranderen. Er wordt voortdurend gewerkt aan de ontwikkeling van wapens om te

doden en vernietigen. Maar door de eeuwen heen is er altijd al strijd geweest om vrijwel dezelfde kwesties.

In het boek Openbaring staat iets over wat een verschrikkelijke strijd moet zijn geweest om de overtuiging en de trouw van Gods kinderen. Het is de moeite waard om nog eens aan te halen:

'En er kwam oorlog in de hemel; Michaël en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak; ook de draak en zijn engelen voerden oorlog,

'maar hij kon geen standhouden, en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden.

'En de grote draak werd (op de aarde) geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt; hij werd op de aarde geworpen en zijn engelen met hem' (Openbaring 12:7–9).

Jesaja zegt ook iets over die grote strijd (zie Jesaja 14:12–20). Hedendaagse openbaring werpt er nog wat meer licht op (zie LV 76:25–29), alsmede het boek Mozes (zie Mozes 4:1–4), waarin wij lezen over het plan van Satan om de keuzevrijheid van de mens te vernietigen.

Soms zijn wij geneigd om de grote wereldrijken uit het verleden te verheerlijken, bijvoorbeeld het Ottomaanse Rijk, het Romeinse Rijk, het Byzantijnse Rijk, en — korter geleden — het grote Britse Rijk. Maar elk van die rijken heeft een duistere kant. Ze hebben een lugubere, tragische achtergrond van wrede verovering, onderwerping, verdrukking, en hebben astronomische aantallen levens en rijkdommen gekost.

De grote Engelse schrijver Thomas Carlyle heeft eens de volgende ironische opmerking gemaakt: 'God moet wel hardop lachen, als dat kan, als hij zijn wonderlijke marionetten hier beneden bezig ziet.' (Geciteerd in *Sartor Resartus*, [1836], p. 182.) Ik denk dat onze Vader in de hemel geweend heeft toen Hij neerkeek op zijn kinderen die door de eeuwen heen hun goddelijk geboorterecht verkwanselden in meedogenloze vernietiging van elkaar.

In de loop van de geschiedenis zijn er van tijd tot tijd tirannen opgestaan die hun eigen volk hebben verdrukt en de wereld bedreigd. Dat lijkt nu ook het geval te zijn, en daarom zijn er grote en schrikwekkende strijdkrachten met geavanceerd en angstaanjagend wapentuig in een strijd verwikkeld.

Veel van onze eigen leden waren bij deze strijd betrokken. We hebben op de tv en in de krant betraande gezichten gezien van kinderen die zich vasthielden aan hun vader, die in uniform afreisde naar het strijdtoneel.

In een ontroerende brief die ik afgelopen week heb ontvangen, schrijft een moeder over haar zoon, een marinier die nu al voor de tweede keer in het Midden-Oosten in een oorlog vecht. Ze zegt dat hij vlak vóór hij de eerste keer werd ingezet '(…) met verlof thuiskwam en vroeg of ik mee ging wandelen. (…) Hij sloeg zijn arm om me heen en sprak over het feit dat hij ten strijde zou trekken. Hij (…) zei: "Mam, ik moet gaan, zodat u en onze familie vrij kunnen zijn, vrij om te aanbidden Wie u wilt. (…) En als het mij mijn leven kost, (…) dan is het de moeite waard om mijn leven daarvoor te geven." Hij is er nu weer en heeft onlangs aan zijn familie geschreven: 'Ik ben er trots op om hier mijn land en onze levenswijze te dienen. (…) Ik voel me veel veiliger als ik bedenk dat onze hemelse Vader bij mij is.'

Er zijn andere moeders, onschuldige burgers, die angstig hun kinderen vasthouden en wanhopige smeekbeden opzenden naar de hemel terwijl de aarde onder hun voeten schudt en dodelijke raketten door de donkere lucht gieren.

Er zijn in deze verschrikkelijke strijd al slachtoffers en er komen er misschien nog meer. En de openbare protesten zullen waarschijnlijk doorgaan. Leiders van andere landen hebben ondubbelzinnig de strategie van de coalitie veroordeeld.

De vraag is: 'Wat is het standpunt van de kerk in deze kwestie?'

Laten we eerst duidelijk maken dat wij geen enkel bezwaar hebben tegen moslims of tegen leden van enig ander geloof. Wij erkennen en onderwijzen dat alle mensen op aarde tot de familie van God behoren. En daar Hij onze Vader is, zijn wij broeders en zusters met familieverplichtingen tegenover elkaar.

Maar als burgers staan wij allen onder leiding van onze overheid. Zij hebben toegang tot meer politieke en

militaire informatie dan de burgers in het algemeen. Militairen hebben tegenover hun overheid de verplichting om de wil van de zittende heerser uit te voeren. Toen zij in militaire dienst gingen, sloten zij een contract waardoor zij gebonden zijn, en waarop zij met plichtsbetrachting gereageerd hebben.

In een van onze geloofsartikelen staat: 'Wij geloven onderworpen te moeten zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden' (Geloofsartikelen 1:12).

Maar in hedendaagse openbaring staat: 'Verwerpt [...] oorlog en verkondigt vrede' (LV 98:16).

In een democratie kunnen we oorlog verwerpen en vrede verkondigen. Er is ruimte voor meningsverschillen. Velen hebben hun mening geuit, en met grote nadruk. Dat is hun goed recht. Dat is hun recht, zolang ze het binnen de grenzen van de wet doen. Maar wij moeten ons allen ook bewust zijn van een andere verantwoordelijkheid, die van doorslaggevend belang is, waardoor ik mijn gevoelens en trouw laat leiden in deze situatie.

Toen er oorlog woedde tussen de Nephieten en de Lamanieten, zo staat er in de Schriften, werden 'de Nephieten [...] echter door een betere beweegreden aangevuurd, want zij streden niet voor (...) macht, maar zij streden voor hun huis en haard en hun vrijheden, hun vrouwen en hun kinderen en hun alles, ja, voor hun eredienst en hun kerk.

'En zij deden, wat zij als hun plicht gevoelden, die zij hun God waren verschuldigd' (Alma 43:45–46).

De Heer zei tegen hen: 'Gij moet uw gezinnen tot bloedvergieten toe verdedigen' (Alma 43:47).

En Moroni scheurde 'zijn kleed en nam er een stuk van en schreef hierop: Ter gedachtenis aan onze God, onze godsdienst, en vrijheid en onze vrede, onze vrouwen en onze

kinderen; en hij hechtte het aan het einde van een staak.

'En hij maakte zijn helm vast en zijn borstharnas en zijn schilden, en gordde zijn wapenrusting om zijn lendenen; en hij nam de staak, aan het einde waarvan het stuk van zijn kleed was bevestigd — en hij noemde het de banier der vrijheid — en hij boog zich ter aarde en bad vurig tot zijn God, dat zijn broederen de zegeningen der vrijheid mochten genieten' (Alma 46:12–13).

Uit deze en andere teksten wordt duidelijk dat er tijden en omstandigheden zijn waarop volken gerechtvaardigd zijn, en in feite zelfs de plicht hebben, om te vechten voor hun gezin en hun vrijheid, en tegen tirannie, bedreiging en verdrukking.

Uiteindelijk zijn wij als leden van deze kerk mensen van vrede. Wij zijn volgelingen van onze Verlosser, de Heer Jezus Christus, die de Vredevorst is. Maar zelfs Hij heeft gezegd: 'Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard' (Matteüs 10:34).

Daarmee schaart Hij ons in de rangen van hen die naar vrede verlangen, vrede verkondigen, aan vrede werken, maar die tevens burgers van hun land zijn en onderworpen aan de wetten van hun regering. Bovendien zijn wij mensen die van vrijheid houden, toegewijd aan de verdediging van de vrijheid, als die in het geding is. Ik geloof dat God mensen in uniform niet verantwoordelijk houdt voor de bevelen die zij als vertegenwoordiger van hun regering uitvoeren, bevelen die zij volgens de wet moeten opvolgen. Het is zelfs mogelijk dat Hij ons wél verantwoordelijk houdt als wij diegenen hinderen die in een strijd zijn verwikkeld met krachten van het kwaad en van verdrukking.

Nu is er wel veel dat wij kunnen en moeten doen in deze gevaarlijke tijd. Wij kunnen de kwestie zoals wij die zien op zijn merites beoordelen en er onze mening over geven, maar laten wij nooit betrokken raken bij kwade woorden of werken inzake onze broeders en zusters uit verschillende landen, aan welke kant die landen ook staan. Politieke geschillen rechtvaardigen nooit haat of wrok. Ik hoop dat het volk van de Heer onderling vrede mag hebben in moeilijke tijden, aan welke overheid of partij zij ook trouw zijn.

Laten wij bidden voor hen die door hun regering onder de wapenen zijn geroepen, en bidden dat zij door de hemel beschermd worden, zodat zij veilig naar hun dierbaren kunnen terugkeren.

Tot onze broeders en zusters die gevaar lopen, zeggen wij dat wij voor u bidden. Wij bidden dat de Heer over u zal waken en u bewaren voor letsel, en dat u veilig naar huis mag terugkeren en verder gaan met uw leven. Wij weten dat u niet in het land met het opwaaiende zand en de onmenselijke hitte bent omdat u zo

De zang werd in de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie verzorgd door een gecombineerd koor van de Brigham Young University.

graag oorlogje speelt. De omvang van uw toewijding is af te meten aan uw bereidheid om uw leven te geven voor dat waar u in gelooft.

Wij weten dat sommigen zijn gesneuveld en dat anderen misschien nog sterven in deze verhitte en dodelijke strijd. Wij kunnen alles doen wat in ons vermogen ligt om troost te bieden aan hen die dierbaren verloren hebben. Mogen zij die rouwen troost ontvangen, de troost die alleen van Christus, de Verlosser, komt. Hij was het die tegen zijn geliefde discipelen zei:

'Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij.

'In het huis mijns Vaders zijn vele woningen — anders zou Ik het u gezegd hebben. Want Ik ga heen om u plaats te bereiden (...) opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.

'Mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Johannes 14:1–3, 27).

Wij doen een beroep op de Heer, die grote kracht heeft en oneindige macht, om een eind te maken aan de strijd, een eind dat een beter leven voor alle betrokkenen betekent. De Heer heeft gezegd: 'Want Ik, de Here, regeer boven in de hemelen en over de [legers] der aarde' (LV 60:4).

Wij kunnen hopen op, en bidden om, de heerlijke dag die de profeet Jesaja heeft voorzegd: 'Dan zullen [de mensen] hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren' (Jesaja 2:4).

Zelfs in een kwade wereld kunnen wij zo leven dat we de bescherming van onze Vader in de hemel verdienen. Wij kunnen als de rechtschapenen zijn die te midden van het kwaad van Sodom en Gomorra leven. Abraham smeekte de Heer om die steden te sparen ten behoeve van de rechtschapen mensen. (Zie Genesis 18:20–32.)

En boven alles kunnen wij in ons hart het heil van de Heer Jezus Christus aankweken en aan de wereld verkondigen. Door zijn zoenoffer zijn wij ervan verzekerd dat het leven aan de andere kant van de sluier des doods doorgaat. Wij kunnen het evangelie verkondigen dat zal leiden tot de verhoging van de gehoorzamen.

Zelfs als het wapengekletter van de oorlog in een dodelijke serenade weerklinkt, en duister en haat de overhand hebben in het hart van sommige mensen, tekent zich tegen de achtergrond de onverzettelijke, geruststellende, troostende, liefdevolle en stille gestalte af van de Zoon van God, de Verlosser van de wereld. Wij verkondigen met Paulus:

'Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten,

'Noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here' (Romeinen 8:38–39).

Dit leven is slechts één hoofdstuk in het eeuwige plan van onze Vader. Het is vol strijd en schijnbare tegenstrijdigheden. Sommige mensen sterven jong. Sommige worden oud. Dat kunnen wij niet verklaren. Maar wij aanvaarden dat omdat wij weten dat wij door het zoenoffer van onze Heer allemaal verder zullen leven, met de troost dat Hij ons oneindig liefheeft.

Hij heeft gezegd: 'Leer van Mij, en luister naar mijn woorden; wandel in de ootmoed van mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben' (LV 19:23).

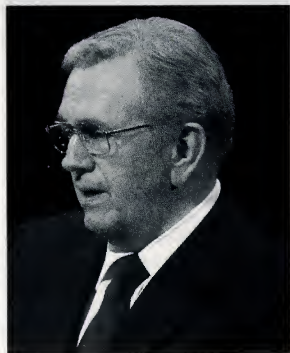
En daar moeten we, broeders en zusters, vol geloof op vertrouwen. Ongeacht de omstandigheden hebben wij de troost en vrede van Christus, onze Heiland, onze Verlosser, de levende Zoon van de levende God. Daarvan getuig ik zijn heilige naam, de naam van Jezus Christus. Amen. ■

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST
6 april 2003

In rijpere jaren

PRESIDENT BOYD K. PACKER
Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

Waardeer de ouderen om wie ze zijn, niet alleen om wat ze kunnen doen.

Jaren geleden verloor een neef van ons op kerstavond een zoontje van vijf wegens een acute longontsteking. De familie kwam bij het kistje samen voor een gezinsgebed. Een dekentje dat zijn moeder had gemaakt, lag opgevouwen over de voeten van het jongetje.

Toen ze de kist wilden sluiten, deed mijn moeder een stap naar voren, sloeg een arm om de verdrietige moeder heen en hielp haar om het jongetje met het dekentje toe te dekken. Zo zagen zijn ouders hun zoontje voor het laatst: in slaap, toegedekt met dat lievelingsdekentje. Het was een bijzonder ontroerend moment. Zo zijn grootmoeders!

We keerden terug naar Brigham City voor de begrafenis van mijn schoonvader, William W. Smith. Een jongeman die ik kende van het seminarie stond bij de lijkkist, diep geroerd. Ik wist niet dat hij mijn schoonvader kende.

Hij vertelde: 'Ik heb een zomer bij hem op de boerderij gewerkt. Broeder Smith sprak met me over een zending. Mijn familie kon onmogelijk een zendeling onderhouden. Broeder Smith zei dat ik erover moest bidden. Hij zei: "Als jij besluit om te gaan, betaal ik je zending", en dat heeft hij gedaan.'

Mijn vrouw noch haar moeder wisten dat. Grootvaders doen zulke dingen.

Wij hebben tien kinderen. Op een chaotische zondagmorgen, toen we nog een jong gezin hadden, zat mijn vrouw in de avondmaalsdienst. Zoals gewoonlijk was ik er die zondag niet. Onze kinderen bezetten een groot deel van de bank.

Zuster Walker, een lieve, grijze oma die twaalf kinderen had grootgebracht, liep stilletjes naar voren en schoof tussen onze woelige kinderen in. Na de dienst bedankte mijn vrouw haar voor haar hulp.

Zuster Walker zei: 'Je hebt je handen vol, hè?' Mijn vrouw knikte. Zuster Walker klopte haar op de hand en zei: 'Nu heb je je handen vol; later je hart!' Hoe profetisch was die rustige opmerking van haar. Zo zijn grootmoeders!

Wij hebben het zendingsgebied New England gepresideerd. Een van onze zendelingen trouwde later en kreeg vijf kinderen. Hij ging voor zijn gezin een grotere auto kopen en is nooit teruggekomen. Zijn lichaam is later onder een viaduct gevonden; zijn auto was gestolen.

Ik belde zijn ringpresident om hulp aan te bieden voor het gezin. Hij had het al aangeboden.

De grootvader zei: 'We kennen onze plicht. We hebben geen hulp van de kerk nodig. We kennen onze plicht.' Zo zijn grootvaders!

Ik wil graag spreken over en tot grootouders — de opa's en oma's — en tot de oudere leden die geen kinderen hebben, maar grootouders vervangen.

In de Schriften staat: 'Bij grijsaards [is] wijsheid (...) en lengte van dagen [betekent] doorzicht' (Job 12:12).

Eens merkte ik tijdens een ringbijeenkomst dat er meer oudere leden waren dan anders, de meesten van hen weduwe. Ik zei tegen de ringpresident hoe indrukwekkend ik ze vond.

De president antwoordde: 'Ja, maar ze zijn niet actief in de kerk.' Hij bedoelde dat ze geen taak hadden als leidinggevende of leerkracht. Hij zei het alsof ze een last waren.

Ik herhaalde wat hij zei: 'Niet actief in de kerk?' en ik vroeg: 'Zijn ze actief in het evangelie?' Aanvankelijk zag hij het verschil niet.

Zoals velen van ons, lette hij zozeer op wat mensen *deden* dat hem ontging wat ze *waren*: een onbetaalbare bron van ervaring, wijsheid en inspiratie.

We staan voor een groot probleem. Wereldwijd neemt de bevolking af. In de meeste landen worden minder kinderen geboren en neemt de levensverwachting toe. De gezinnen zijn kleiner — met opzet. In sommige landen zullen er over slechts enkele jaren meer grootouders zijn dan kinderen. De vergrijzing van de bevolking heeft vérstrekkende economische, sociale en geestelijke gevolgen. Het zal invloed hebben op de groei van de kerk.

We moeten onze jeugd leren een betere band met de opa's en oma's te smeden.

Het Eerste Presidium heeft kort geleden tegen jongevrouwen die de volwassenheid naderen, gezegd dat ze moeten meedoen met de moeders en grootmoeders in de ZHV. (Zie de brief van het Eerste Presidium van 19 maart 2003.)

Sommige jonge vrouwen trekken zich terug. Ze gaan liever met leeftijdgenoten om.

Jongevrouwen: wees niet zo dom dat je de omgang met oudere zusters misloopt. Zij voegen meer waardevols aan je toe dan veel van de activiteiten die jullie zo leuk vinden.

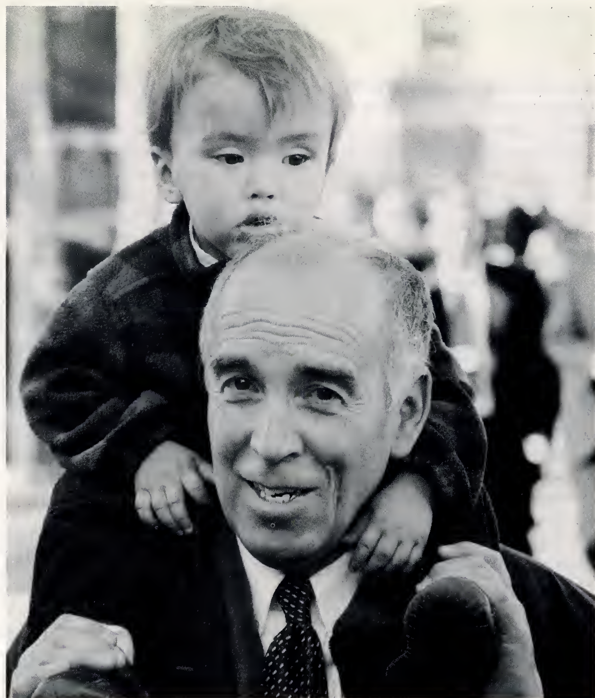
Leidsters: leer de meisjes dat ze meer met hun moeder, grootmoeders en de oudere zusters in de ZHV moeten optrekken. Dan krijgen ze net zulke contacten als de jongemannen in de priesterschapsquorums.

Alle aandacht die we onze jeugd geven, alle programma's, alles wat we voor ze doen, is onvoldoende, als we ze niet het doel van de herstelling bijbrengen. De sleutels van het priesterschap zijn hersteld, de verzegelbevoegdheid is geopenbaard en de tempels zijn gebouwd om generaties met elkaar te verbinden. Al vanaf vroeger tijden loopt die eeuwige, rode draad door alle openbaringen: '[Voer] het hart der vaderen terug (...) tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen.' (Zie Maleachi 4:6.)

Bisschop: beseft u dat sommige problemen met de jeugd, en met anderen waarover u zich zo zorgen maakt, opgelost kunnen worden als ze een band hebben met hun ouders, grootouders en andere oudere mensen?

Als u gebukt gaat onder de vele problemen, zijn er oudere zusters, oma's in de wijk, die pasgetrouwde vrouwen kunnen adviseren en als een grootmoeder voor hen kunnen zijn. En er zijn grootvaders voor de jongemannen. Oudere mensen hebben een kalmte, een rust die voortkomt uit ervaring. Leer die bron gebruiken.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Belangrijke zaken handelt u goed af als u verstandige, ervaren en bejaarde personen bijeenroept, die u in moeilijke tijden met raad kunnen bijstaan.' (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, samengesteld door Joseph Fielding Smith [1976], p. 299.)

Wij proberen jonge mensen bij elkaar te krijgen en vergeten de andere generaties erbij te betrekken. Er is zo veel wat oudere leden kunnen doen. Als u oudere leden ziet die inactief zijn in de kerk, vraag u dan af: 'Zijn ze actief in het evangelie?'

Vergeet niet wat een krachtige steun er uit kan gaan van het gebed van ouders en grootouders. Denk eraan: 'Het gebed van een rechtvaardige vermag veel' (Jakobus 5:16).

Alma de jonge was een rebel. Hij viel ter aarde doordat een engel tegen hem zei: 'Zie, de Here heeft de gebeden van zijn volk gehoord, en eveneens de gebeden van zijn dienstknecht Alma, die uw vader is; want hij heeft met veel geloof voor u gebeden, dat gij tot een kennis der waarheid zoudt mogen worden gebracht; daarom ben ik gekomen met het doel u te overtuigen van de macht en het gezag van God, opdat de gebeden zijner dienstknechten volgens hun geloof zouden worden verhoord' (Mosiah 27:14).

Mijn vrouw en ik hebben het heengaan van onze grootouders en daarna van onze ouders meegemaakt. Sommige gebeurtenissen die we eerst als een last of narigheid beschouwden, zijn allang tot zegeningen verheven.

Mijn schoonvader stierf bij ons thuis. Hij had voortdurend zorg nodig. Verpleegsters leerden onze kinderen hoe ze voor onze bedlegerige opa moesten zorgen. Wat zij leerden is van

grote waarde voor hen en ons. Wat zijn we dankbaar dat we hem bij ons hebben gehad.

We zijn duizendvoudig terugbetaald door zijn invloed op onze kinderen. Het was net zo'n belangrijke ervaring voor onze kinderen, als vroeger het overlijden van opa Packer bij ons thuis voor mij is geweest.

Waardeer de ouderen om wie ze *zijn*, niet alleen om wat ze kunnen *doen*.

Heeft u zich ooit afgevraagd waarom de Heer het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen zo georganiseerd heeft dat de hooggeplaatste leiders van de kerk altijd oudere mannen zijn? Die organisatie op grond van anciënniteit geeft aan dat wijsheid en ervaring meer waard zijn dan jeugd en lichaamskracht.

De gemiddelde leeftijd van het Presidium en de Twaalf is momenteel 77. We zijn niet erg goed ter been. Onze bloei is voorbij. Toch heeft de Heer gezegd dat het zo moet.

Ongeveer twee conferenties geleden heeft Joseph Wirthlin gezegd dat hij de leden van de Twaalf uit zou dagen voor een wedstrijd. Eerst wilde ik de uitdaging aannemen. Toen vond ik het beter om tegen broeder David Haight van 96 te lopen. Maar bij nader inzien zou David me over zijn stok laten struikelen en zou ik verliezen. Ik gaf het dus op!

Als het Presidium en de Twaalf bijeenkomen, hebben we een gezamenlijke leeftijd van 1161 jaar en verbazingwekkend veel verschillende ervaringen. En samen behoren we al 430 jaar tot de algemene autoriteiten van de kerk. Waarover we ook praten, een, en soms meerdere, van ons hebben het wel meegemaakt of gedaan — inclusief oorlogshandelingen!

We leven in een zorgelijke tijd. Onze jeugd zal nooit minder en zeker meer zorgen krijgen. Oudere mensen weten zeker dat we dingen kunnen doorstaan.

Onze kinderen zijn getrouwd, uit huis gegaan en hun eigen leven gaan leiden.

Eén gezin vertrok met hun kindertjes in een oude auto. Mijn vrouw was in tranen. Ik troostte haar door te zeggen: 'Ze gaan toch naar de kerk. Daar is wel een oma die haar vragen over koken en verzorging kan beantwoorden, en een opa om hem praktische dingen te leren.'

Er is in de ZHV wel een oma die geadopteerd wil worden. En er is wel een opa in de priesterschapsquorums te vinden. Maar niet alle opa's en oma's zijn lid van de kerk.

Een zoon kocht een huisje in een staat hier ver vandaan. Hij liet me zien dat er stenen in de hoek van de fundering wegrotten. Hij vroeg wat hij moest doen.

Ik wist het niet, maar ik vroeg: 'Woont er geen ouder echtpaar bij je in de buurt?'

'Jawel', antwoordde hij, 'aan de overkant, een paar huizen verderop woont een bejaard echtpaar.'

'Waarom vraag je hem niet om ernaar te komen kijken. Hij kent jullie klimaat.'

Dat deed hij, en hij kreeg advies van een oudere man die dat probleem en nog veel meer problemen had ondervonden. Daar zijn *geadopteerde* opa's voor.

'Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal' (Exodus 20:12).

De apostel Paulus heeft gezegd dat 'oude vrouwen' jonge vrouwen moeten onderwijzen en dat 'oude mannen' jongemannen moeten aansporen: 'Houd (hun) in uzelf een voorbeeld voor van goede werken' (Titus 2:1–7).

We zijn oud geworden, en te zijner tijd zullen we naar de andere zijde van de sluier geroepen worden. We verzetten ons daar niet tegen. We proberen de jongeren — onze familieleden en anderen — de praktische zaken bij te brengen die we in de loop van de tijd geleerd hebben.

We kunnen niet *doen* wat we vroeger deden, maar we zijn meer waard geworden dan ooit. De levenslessen, waarvan sommige heel pijnlijk zijn, maken ons geschikt om onze jeugd te adviseren en zelfs te waarschuwen.

In uw rijpere jaren is er zoveel te *doen*, zoveel te *zijn*. Ga niet in retraite, leef niet alleen voor het plezier. Voor sommigen zou dat zinloos, zelfs egoïstisch zijn. U bent misschien op zending geweest en ontheven, en denkt dat u genoeg werk heeft verzet in de kerk, maar u wordt nooit ontheven van activiteit in het *evangelie*. 'Indien', heeft de Heer gezegd, 'gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen' (LV 4:3).

Als u oud en zwak bent, ontdekt u misschien dat het uw belangrijkste zending is om uw gezin en het gezin van anderen te versterken en generaties met elkaar te verbinden.

Ik leer u een waar beginsel. Ik onderwijs u in een leerstelling. Er staat geschreven dat 'dit grondbeginsel (...) nauwkeurig [overeenstemt] met de leerstelling, die u wordt geboden te volgen in de openbaring' (LV 128:7).

In de lofzang 'O, vast als een rotssteen' die in 1835 in de eerste lofzangenbundel van de kerk voorkomt, staan deze woorden:

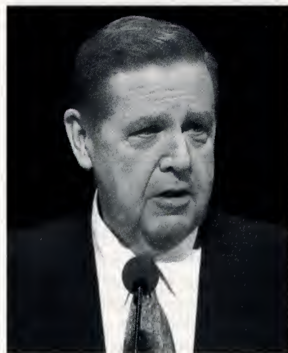
'Als door bitter lijden Ik u roep te gaan,
en gij veel verdriet ondervindt op uw paân,
zo zal Ik in smarten van u geenszins vliên,
maar bijstand en hulpe in kommer u biên.'
(Lofzang 53, vs. 6.)

Laat het vuur van uw getuigenis van het herstelde evangelie en van onze Verlosser zo helder branden dat onze kinderen zich kunnen warmen bij het vuur van uw geloof. Dat doen grootouders nu eenmaal! In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Gebed voor de kinderen

OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als ouders kunnen we zorgen voor een stabiel leven (...) met liefde en geloof, die we op de volgende generatie overdragen, aan één kind tegelijk.

Aan het einde van de eerste dag van zijn instructies aan de getrouwe Nephieten, richtte de herrezen Jezus zijn aandacht op een bijzonder publiek dat wij vaak over het hoofd zien en soms zelfs bijna vergeten.

Er staat geschreven: 'Hij gebood, dat hun kinderen zouden worden gebracht. (...)

'En toen zij allen waren nedergeknield (...) knielde ook Hijzelf ter aarde neder; en ziet, Hij bad tot de Vader, en wat Hij bad, kan niet worden beschreven, (...) zulke grote en wonderbare dingen [zagen en hoorden zij] Jezus tot de Vader (...) spreken.

'(...) Toen Jezus zijn gebed (...) had beëindigd, richtte Hij zich op; (...) [en] weende (...) en Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad [weer] voor hen tot de Vader.

'En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom; [zeggende] tot de schare (...): Ziet uw kleinen.'

We weten niet precies wat de Heiland op zo'n aangrijpend moment voelde, maar we weten wel dat Hij 'diep bedroefd' en 'innerlijk diep bewogen' was wegens de vernietigende invloed die de onschuldigen altijd bedreigt.[1] We weten dat Hij grote behoefte voelde om voor de kinderen te bidden en hen te zegenen.

In zo'n periode als waarin wij nu leven, of de dreiging zich nu wereldwijd, plaatselijk of in ons persoonlijk leven voordoet, bid ik ook voor de kinderen. Soms lijkt het of ze verdrinken in een zee van verleiding en zonde, of ze al overspoeld worden voordat ze zich ertegen kunnen verzetten, voordat ze er echt mee te maken krijgen. En vaak ziet het ernaar uit dat we ten minste een aantal negatieve krachten niet onder controle hebben.

Misschien hebben wij er een aantal niet onder controle, maar ik getuig met geloof in de levende God, dat Hij ze wel in bedwang kan houden. Hij leeft, en de macht van het priesterschap is werkzaam aan beide zijden van de sluier. Wij staan niet alleen, en we hoeven niet te sidderen alsof we aan onszelf zijn overgeleverd. Als wij ons deel doen, kunnen we het evangelie naleven en zijn beginselen verdedigen. We kunnen aan anderen de veilige Weg, de verlossende Waarheid, het vreugdevolle Leven bekendmaken.[2] We kunnen ons zo nodig bekeren, en als we alles hebben gedaan, kunnen we bidden. Aldus kunnen we elkaar tot zegen zijn, en vooral degenen die onze bescherming het hardst nodig hebben — de kinderen. Als ouders kunnen we zorgen voor een stabiel leven zoals we dat altijd hebben gedaan — met liefde en geloof, die we op de volgende generatie overdragen, aan één kind tegelijk.

In zo'n gebed voor de kinderen bespreek ik een concreet aspect van hun veiligheid. Ik spreek bedachtzaam en liefdevol tot de volwassen leden van de kerk, ouders of anderen, die cynisch of sceptisch zijn, die niet altijd helemaal toegewijd zijn, die hun tent altijd opzetten aan de rand van het terrein van de kerkleer. Tot hen allen — leden die wij liefhebben en die wij toewensen dat ze zich prettiger voelen als ze wat dichterbij komen — zeg ik: vergeet alstublieft niet dat de volle prijs voor zo'n houding niet altijd tijdens uw leven wordt opgeëist. Nee, helaas kunnen sommige elementen oplopen tot een soort onverantwoorde, nationale schuld die uit de zak van uw kinderen en kleinkinderen betaald wordt, wat veel duurder is dan ooit in uw bedoeling lag.

In deze kerk is een zee van ruimte — en een gebod uit de Schriften — voor studie en leren, voor vergelijking en overdenking, voor discussie en wachten op meer openbaring. Allemaal leren we 'regel op regel, (...) voorschrift op voorschrift'[3] met waar geloof als doel, wat leidt tot een werkelijk christelijke levenswijze. Er is daarbij geen plaats voor dwang of

manipulatie, voor intimidatie of schijnheiligheid. Maar geen enkel kind in deze kerk mag in onzekerheid verkeren over de toewijding van zijn of haar ouders aan de Heer Jezus Christus, de herstelling van zijn kerk, de levende profeten en de apostelen, die nu, net als vroeger, de kerk leiden volgens 'de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, (…) en de kracht Gods tot zaligheid.'[4] In zulke belangrijke geloofszaken verontschuldigen profeten zich niet als ze vragen om eenheid, om overeenstemming, in de veelzeggende betekenis die de profeet Joseph Smith aan dat laatste woord verbond.[5] In elk geval scheen er, zoals ouderling Neal Maxwell eens in de wandelgangen tegen me zei, 'geen enkel probleem met overeenstemming te bestaan op de dag dat de Rode Zee uiteenweek.'

Ouders kunnen niet zomaar wat lonken naar kritiek of cynisme om zich vervolgens te verbazen als hun kinderen er een hele romance mee aangaan. Als kinderen in zaken van geloofsovertuiging gevaar lopen meegesleurd te worden in die intellectuele of culturele stroomversnelling, moeten wij als ouders steviger dan ooit vasthouden aan hechte, niet mis te verstane normen die duidelijk herkenbaar zijn voor onze gezinsleden. Niemand heeft er baat bij als wij samen met hen over de rand vallen en ze, door het donderend geraas van de waterval heen, uitleggen dat we echt wel wisten dat de kerk waar was, dat de sleutels van het priesterschap in deze kerk waren, maar dat we niemand de vrijheid wilden ontnemen om anders te denken. Nee, we kunnen van de kinderen nauwelijks verwachten dat ze veilig aan wal komen als de ouders niet weten waar ze hun eigen schip moeten verankeren. Jesaja heeft eens, in verband met ongelovigen, een variatie op dat zinnebeeld gebruikt: '[hun] touwen hangen slap; zij houden de mast niet in zijn voetstuk, zij spannen het zeil niet.'[6]

Ik denk dat sommige ouders niet begrijpen dat zij, ondanks het feit dat zij volgens henzelf een sterk getuigenis hebben, dat geloof voor hun kinderen moeilijk waarneembaar maken. We kunnen redelijk actieve heiligen der laatste dagen zijn, maar als we geen integer, evangeliegericht leven leiden en niet op onze kinderen hebben overgebracht dat we er diep van overtuigd zijn dat de herstelling heeft plaatsgevonden en dat de kerk vanaf het eerste visioen tot op dit moment door God geleid wordt, dan kan wel eens blijken dat die kinderen, tot onze spijt maar niet tot onze verbazing, *geen* actieve heiligen der laatste dagen zijn.

Nog niet zo lang geleden ontmoetten zuster Holland en ik een aardige jongeman die met ons in contact kwam nadat hij had rondgekeken in de occulte wereld en diverse oosterse godsdiensten, op zoek naar een godsdienstige overtuiging. Zijn vader, gaf hij toe, geloofde helemaal nergens in. Maar zijn grootvader, vertelde hij, was eigenlijk lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. 'Maar hij deed er niet zo veel mee', zei de jongeman. 'Hij sprak altijd nogal cynisch over de kerk.' Via een cynische grootvader naar een zoon die niet weet of God bestaat, naar een kleinzoon die nu wanhopig op zoek is naar wat God al aan zijn familie had gegeven! Wat een klassiek voorbeeld van de waarschuwing die ouderling Richard L. Evans eens gaf.

Hij zei: 'Sommige ouders denken onterecht dat ze het niet zo nauw hoeven nemen met de regels van de kerk, of ze hebben een zogenaamd liberale kijk op fundamentele zaken — ze denken dat een zekere laksheid of tolerantie geen kwaad kan — of ze onderwijzen niet, gaan niet naar de kerk, of uiten kritiek. Sommige ouders (…) lijken te denken dat ze een loopje kunnen nemen met de grondbeginselen zonder hun gezin of de toekomst van hun gezin te schaden. *Maar'*, merkte hij op, *'als een ouder iets van de koers afwijkt, heb je kans dat de kinderen nog verder afdwalen.*'[7]

Geen enkele ouder of wie dan ook, heeft ooit toestemming gekregen om, al is het onopzettelijk, te zorgen dat een kind (of iemand anders) ontrouw wordt, de kern van het geloof uit het oog verliest, alleen maar omdat we slim of onafhankelijk willen zijn. Op het gebied van godsdienst is een sceptische geest geen groter bewijs van deugd dan een gelovig hart. En analytisch uitpluizen van, bijvoorbeeld, literaire fictie kan ronduit afbrekend werken voor gezinnen die hunkeren naar geloof. Een dergelijke afwijking van de juiste koers kan een bedrieglijk langzame en subtiele uitwerking hebben. Iemand heeft eens opgemerkt: 'Hoe weet ik wanneer ik moet gillen als je mijn badwater elke tien minuten maar één graad warmer maakt?'[8]

Toen ze hun heilige tabernakel in de Sinaï-woestijn oprichtten, kregen de kinderen van Israël het gebod om de touwen lang te maken en de pinnen waaraan ze vastzaten, stevig in de grond te slaan.[9] Waarom? Er steken regelmatig stormen op in het leven. Maak het dus in orde, zet het vast, en doe dat steeds weer. Zelfs dan weten we dat sommige kinderen nog keuzen maken waarmee ze het hart van hun ouders breken. Zelfs als ouders alles goed doen, kunnen hun kinderen toch afdwalen. Ze houden hun keuzevrijheid. Maar zelfs in die verdrietige uren is het een troost te weten dat uw kinderen wisten dat u bent blijven geloven in Christus, in zijn ware kerk, in de sleutels van het priesterschap en in wie die sleutels dragen. Het zal u dan een troost zijn te weten dat uw kinderen, als ze verkiezen om het enge, smalle pad te verlaten, zich ervan bewust zijn dat hun ouders standvastig zijn gebleven. Bovendien zullen ze eerder op dat pad terugkeren als ze 'tot zichzelf komen',[10] en zich het liefdevolle voorbeeld en de zachtmoedige lessen herinneren die u ze daar hebt gegeven.

Leef het evangelie zo duidelijk mogelijk na. Houd u aan uw verbonden. Uw kinderen weten dat u die hebt gesloten. Geef priesterschapszegens. En geef uw getuigenis![11] Ga er niet zomaar vanuit dat uw kinderen op eigen houtje aanvoelen wat u gelooft. De profeet Nephi zei aan het einde van zijn leven dat zij hun verslag over Christus hadden gemaakt en hun overtuiging omtrent zijn evangelie hadden opgeschreven om 'onze kinderen *[tot geloof] (...) te brengen*' — opdat 'onze kinderen mogen *weten* (...) [en geloven in] de juiste weg.'[12]

Net als Nephi kunnen we ons afvragen wat onze kinderen weten. Van ons? En zelf? Weten onze kinderen dat we van de Schriften houden? Zien ze dat we ze lezen, onderstrepen en er dagelijks houvast aan hebben? Hebben onze kinderen ooit onverwacht een deur opengedaan en gezien dat we geknield zaten te bidden? Hebben ze gemerkt dat we niet alleen *met* hen, maar ook *voor* hen bidden, uit louter ouderlijke liefde? Weten onze kinderen dat we vasten zien als iets meer dan een moeilijke verplichting op de eerste zondag van de maand? Weten ze dat we voor hen en hun toekomst hebben gevast op dagen dat ze het niet merkten? Weten ze dat we graag in de tempel zijn, vooral omdat daar een band met hen wordt gesmeed die niet door de dood of de legioenen van de hel verbroken kunnen worden? Weten ze dat we van de plaatselijke en algemene leiders houden en ze steunen, hoe onvolmaakt ze ook zijn, wegens hun bereidheid om roepingen te aanvaarden waarom ze niet gevraagd hebben, om een rechtschapenheidsnorm in stand te houden die zij niet hebben ingesteld? Weten die kinderen dat we God met heel ons hart liefhebben en ernaar verlangen zijn eniggeboren Zoon te zien en aan zijn voeten te vallen? Ik hoop dat ze dat weten.

Broeders en zusters, onze kinderen vliegen pijlsnel uit met de motivatie die wij ze meegeven en naar het doel dat wij aangeven. En zelfs als wij die pijl bezorgd nakijken en weten dat alle kwaad de koers ervan kan veranderen, putten we moed uit de gedachte dat de belangrijkste factor die de bestemming van die pijl in dit leven bepaalt, gevormd wordt door de stabiliteit, kracht en onwrikbare overtuiging van wie de boog hanteert.[13]

Carl Sandberg heeft eens gezegd: 'Een baby vertegenwoordigt Gods opinie dat het leven door moet gaan.'[14] Wees sterk, voor de toekomst van die baby, en die van uzelf. Blijf geloven. Blijf liefhebben en getuigen. Blijf bidden. Die gebeden zullen gehoord en beantwoord worden als u dat het minst verwacht. Aan niemand stuurt God sneller hulp dan aan een kind — en aan de ouder van een kind.

'En [Jezus] zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

'En [zij] richtten hun ogen ten hemel en zagen (...) de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel neerdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, en zij waren met vuur omgeven; en de engelen dienden hen.'[15]

Dat dit altijd zo mag zijn, bid ik ernstig — voor de kinderen — in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

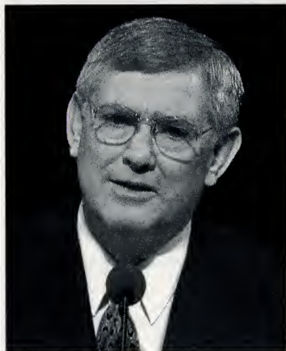
NOTEN

1. 3 Nephi 17:11, 14–16, 18, 21–23.
2. Zie Johannes 14:6.
3. 2 Nephi 28:30.
4. LV 68:4.
5. Zie LV 128:13.
6. Jesaja 33:23.
7. Conference Report, oktober 1964, p. 135–136; cursivering toegevoegd.
8. Marshall McLuhan, geciteerd in John Leo, 'The Proper Place for Commercials', *U.S. News and World Report,* 30 oktober 1989, p. 71.
9. Zie Jesaja 54:2; 3 Nephi 22:2.
10. Zie Lucas 15:17.
11. Zie *Lectures on Faith,* samengesteld door Joseph Smith (1985), p. 37, voor een gezaghebbende uitspraak over de kracht die van het getuigenis van een ouder uitgaat.
12. 2 Nephi 25:23, 26, 28; cursivering toegevoegd.
13. Mijn dank gaat uit naar Kahlil Gibran, die mij deze metafoor aanreikte in *The Prophet.*
14. *The Columbia World of Quotations* (1996), nr. 48047.
15. 3 Nephi 17:23–24.

De stank van zonde kwijtraken

OUDERLING SPENCER V. JONES
van de Zeventig

Onze liefdevolle hemelse Vader (...) weet dat u en ik zondigen en onrein worden. Daarom heeft Hij voor een reinigingsmiddel gezorgd dat (...) echt werkt.

Iedere beslissing die we nemen, goed of slecht, heeft bepaalde gevolgen.

Ik ben opgegroeid in wat je een saai boerengehucht zou noemen: Virden (New Mexico) — inwonertal: 135. Ik was jong en liep me op een zomeravond met mijn neven en enkele vrienden te vervelen. We wilden iets spannends doen. Iemand stelde voor om een buurman te gaan plagen. Ik wist eigenlijk wel dat het niet goed was, maar ik was niet moedig genoeg om tegen de enthousiaste reactie van de groep in te gaan.

Na ons kattenkwaad renden we de donkere landweg op. We lachten en feliciteerden elkaar met de geslaagde streek. Plotseling struikelde iemand en riep: 'O jee, ik ben op een kat gaan staan!' Bijna meteen voelden we een dunne nevel over ons heen komen. Met een verschrikkelijke stank. Het was geen kat, maar een stinkdier. Het beest had uit zelfverdediging een enorme stank verspreid. Er is geen stank waar je zo misselijk van wordt als die van een stinkdier, en we stonken verschrikkelijk.

Ontmoedigd gingen we naar huis, op zoek naar ouderlijke troost voor onze erbarmelijke toestand. Toen we de keuken inliepen, rook moeder ons meteen en stuurde ons de tuin in. We werden het huis uitgezet. Toen begon ze met het reinigingsproces. Ze verbrandde onze kleren. En toen leek het wel of alle bekende huismiddeltjes gebruikt werden om de stank van ons te verwijderen. We werden eerst met tomatensap, toen met melk en ten slotte met zelfgemaakte loogzeep gewassen. Maar de stank bleef hangen. Zelfs de krachtige aftershave van mijn vader was niet tegen de stank opgewassen. Dagenlang aten we buiten onder een boom, sliepen in een tent en mochten niet in de auto.

Na een tijdje, toen we zo dom waren om te denken dat de stank verdreven was, liepen we op een paar normaal ruikende meisjes af. Ze lieten ons niet eens in de buurt komen, en verbrijzelden daarmee ons broze ego.

Ik geef toe dat het geen gebruikelijk gevolg van zonde is om door een stinkdier ondergesproeid te worden. De meeste gevolgen zijn niet zo direct of ingrijpend. Maar uiteindelijk zullen alle zonden bepaalde gevolgen hebben.

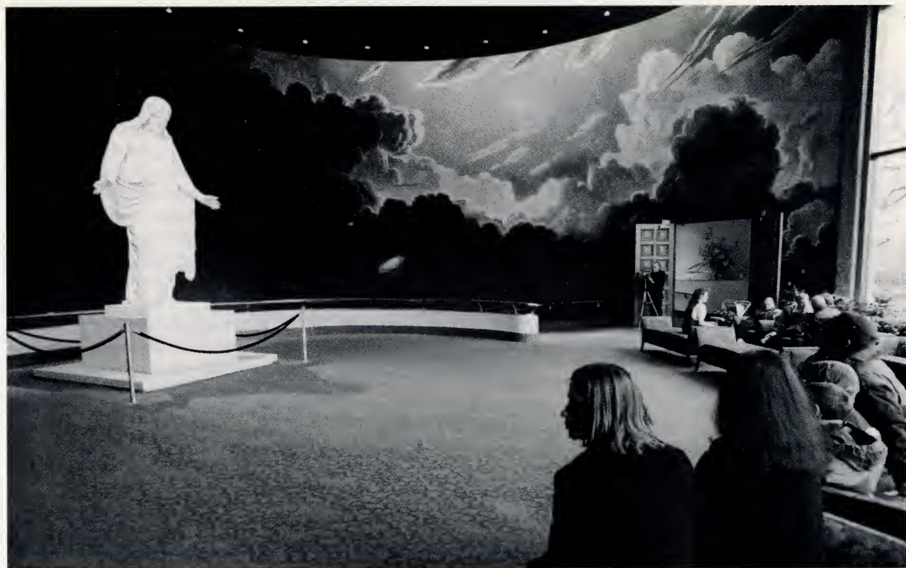
De gevolgen van zonden kunnen soms nauwelijks merkbaar zijn voor de zondaar. Misschien overtuigen we onszelf, net zoals wij op die meisjes afgingen, dat niemand onze zonden zal herkennen en dat we ze goed verborgen hebben. Maar voor onze hemelse Vader en vaak voor geestelijk ontvankelijke leiders, ouders en vrienden zijn onze zonden overduidelijk.

Toen ik met ouderling Richard G. Scott een haardvuuravond voor jongeren bijwoonde, zag ik vijf jongeren die wat uiterlijk en lichaamstaal betreft bijna uitschreeuwden dat er op geestelijk gebied iets in hun leven ontbrak. Toen ik na de bijeenkomst met ouderling Scott over die vijf jongeren sprak, antwoordde hij eenvoudigweg: 'Er waren er acht.'

Jesaja heeft geprofeteerd: 'Hun gelaatsuitdrukking getuigt tegen hen en openbaart, dat hun zonde als die van Sodom is, en zij kunnen het niet verbergen' (2 Nephi 13:9; zie ook Jesaja 3:9).

God heeft gezegd: 'Hij die zondigt en zich niet bekeert, moet worden uitgeworpen' (LV 42:28). Zoals mijn neven en ik uit ons aardse thuis werden 'geworpen' als een gevolg van ons kattenkwaad, zullen wij uit het huis van onze hemelse Vader worden geworpen als we ons niet bekeren.

'Wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken', zoals ik met de aftershave van mijn vader had geprobeerd, 'dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd' (LV 121:37). Dan raken we onze gaven van de Geest kwijt. De Heer heeft gezegd: 'En van hem, die zich niet bekeert, zal zelfs het licht,

***Het Christusbeeld** in het **Bezoekerscentrum Noord op Temple Square** stelt menigeen in de gelegenheid de rol en zending van de Heiland te overdenken.*

dat hij heeft ontvangen, worden weggenomen' (LV 1:33).

Wij hebben allemaal het licht van Christus, ofwel een geweten. Het fluistert ons voortdurend in om het goede te doen. Goede keuzen brengen goede gevolgen voort. Maar als we onze bekering uitstellen en blijven zondigen, is het net alsof we tegen het stinkdier blijven trappen. De stank zal na iedere zonde erger worden, waardoor we ons steeds meer van God en onze dierbaren zullen verwijderen. Dan lijken we al snel op Laman en Lemuël, die, na veel slechte keuzen, 'gevoelloos' waren geworden en de stille zachte stem niet meer konden horen. (Zie 1 Nephi 17:45.)

Als ik naar mijn geweten had geluisterd toen ik het gevoel kreeg dat we onze buurman niet mochten plagen, had ik die hele stinkende toestand kunnen voorkomen.

Bij monde van Nephi heeft de Heer gezegd: 'Niets, wat onrein is, kan bij God wonen; daarom moet gij voor eeuwig worden verworpen' (1 Nephi 10:21).

Maar, onze liefdevolle hemelse Vader kent onze zwaktes en weet dat u en ik zondigen en onrein worden. Daarom heeft Hij voor een reinigingsmiddel gezorgd dat — in tegenstelling tot tomatensap, melk en loogzeep — echt werkt.

Hij heeft in een Heiland voorzien, zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus, die onze zonden op Zich heeft genomen (zie Alma 22:14).

In de hof van Getsemane was Christus een volmaakt voorbeeld van gehoorzaamheid, welk lijden 'God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden' (LV 19:18). Toen liet Hij toe 'dat Hij op het kruis werd verheven en voor de zonden der wereld ter dood gebracht' (1 Nephi 11:33).

'Aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen. En hoe groot is zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!' (LV 18:11, 13.)

De Heiland heeft gezegd: 'Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken' (LV 58:43). Daarbij hoort de prachtige belofte: 'Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw' (Jesaja 1:18).

Als de Geest u influistert om iets in uw leven te veranderen, houd dan het volgende in gedachten: uw ziel is waardevol. Onze hemelse Vader wil dat wij deel uitmaken van zijn eeuwige gezin.

Ik verzoek u liefdevol 'de dag uwer bekering niet uit te stellen' (zie Alma 34:33). Begin nu met dat reinigingsproces. Verwijder de stank van zonde door bekering. Dan kan de Heiland u door de verzoening reinigen. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

De instructies opvolgen

OUDERLING D. REX GERRATT
van de Zeventig

Als u uw hart en uw verstand openstelt voor de Geest, zal de Heer u op zijn eigen tijd en wijze de instructies geven die u tot zegen zullen zijn.

Toen ik enige jaren geleden wijkadministrateur was, werden de wijkbenodigdheden voor het nieuwe jaar bij mij thuis bezorgd. Op een van de vele dozen stond iets voor de administrateur dat mijn aandacht trok. Op de doos zat een sticker met de vetgedrukte woorden: **'Gelieve de instructies op te volgen als niets anders lukt.'**

Ik beschouwde dat niet als een algemeen advies, maar was ervan overtuigd dat iemand op de hoofdzetel van de kerk mij kende.

Hoewel het op dat moment grappig was, blijft de boodschap op die sticker me bij: **'Gelieve de instructies op te volgen als niets anders lukt.'**

Iedereen heeft problemen. Iedereen heeft de vrijheid om beslissingen te nemen die zijn of haar vooruitgang beïnvloeden. Goede keuzen leiden tot beloofde zegeningen, en slechte keuzen hebben altijd ongewenste gevolgen.

Het leven is onzeker. Onze tijd is kort. Onze tijd is kostbaar. Dit is de tijd om ons voor te bereiden God te ontmoeten (zie Alma 34:32). We mogen geen tijd verspillen aan experimenten of zaken die schadelijk zijn voor ons lichaam en onze ziel.

Niemand onder ons is volmaakt en we hebben allemaal hulp nodig. Maar als we ontvankelijk zijn en luisteren, worden we niet aan ons lot overgelaten.

'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet.

Ken Hem in al uw wegen, dan zal hij uw paden recht maken' (Spreuken 3:5–6).

Hoe ontvangen we instructies?

Ten eerste moeten we oprecht verlangen.

Ten tweede moeten we geloof hebben — we moeten geloven dat de Heer ons kent, ons liefheeft en onze gebeden verhoort.

Joseph Smith las in de Bijbel in Jakobus 1:5:

'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

'Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende.'

Joseph volgde de instructies op en kreeg antwoord op zijn gebed. Ook wij zullen antwoord op ons gebed krijgen.

Ik ben agrariër geweest en vader van een groot gezin. Hoewel persoonlijk en gezinsgebed altijd deel hebben uitgemaakt van ons leven, had ik zo nu en dan de behoefte om 's avonds op het land of bij de hooiberg neer te knielen, naar de hemel op te kijken en mijn hemelse Vader in gebed aan te roepen. Ik heb altijd zijn warmte gevoeld en wist dan, net als nu, dat Hij naar me luistert en mijn gebeden beantwoordt — met zijn wijsheid, voor mijn bestwil.

Waar u zich ook bevindt — als u hoop nodig hebt, als u troost nodig hebt, als u ongelukkig bent, als u leiding nodig hebt en op zoek bent naar een doel in uw leven — dan moedig ik u aan, vrienden, om uw hoofd te buigen en op uw knieën te gaan! Bedank God in uw eigen woorden voor het zoenoffer dat zijn Zoon voor u gebracht heeft en voor alle zegeningen die Hij u heeft gegeven. Dan zult u tranen in de ogen krijgen en de warmte van de Geest in uw hart voelen.

Praat dan met de Heer, vraag Hem om troost, leiding en inzicht. Als u uw hart en uw verstand openstelt voor de Geest, zal de Heer u op zijn eigen tijd en wijze de instructies geven die u tot zegen zullen zijn.

In de Schriften staan de instructies van voormalige en huidige profeten. 'Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid' (2 Timoteüs 3:16).

In deze bedeling heeft de Heer ons

deze vertroostende raad gegeven: 'Weest daarom niet bevreesd voor uw vijanden, want in mijn hart heb ik besloten, (...) dat Ik u in alles zal beproeven of gij in mijn verbond wilt verblijven, zelfs tot in de dood, opdat gij waardig moogt worden bevonden' (LV 98:14).

Als wij instructies willen opvolgen, moeten we hard werken, toegewijd zijn en tot het einde toe volharden.

'Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben' (2 Nephi 31:20).

'En verder zeg Ik u: Indien gij acht geeft alles te doen, wat Ik u ook gebiede, zal Ik, de Here, alle wraak en toorn van u afwenden, en de poorten der hel zullen u niet overweldigen' (LV 98:22).

'Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen' (LV 38:30).

Net als in het verleden ontvangen we instructies van de profeet van de Heer. Ik getuig tot u dat ik weet dat president Gordon B. Hinckley momenteel de profeet van de Heer is. Hij geeft ons geïnspireerde raad voor deze tijd.

Tijdens de algemene conferentie in oktober 2001 heeft hij gezegd:

'Momenteel staan we oog in oog met bepaalde problemen, ernstig en overweldigend, die ons zorgen baren. We hebben zeker de Heer nodig. (...)

'Onze deugd zal ons veiligheid verschaffen. Onze rechtschapenheid zal ons kracht verschaffen. God heeft duidelijk gesteld dat Hij ons niet zal verlaten als wij Hem niet verlaten.' ('Tot w'u wederzien', *Liahona*, januari 2002, p. 104–105.)

Als we instructies hebben ontvangen, moeten we gehoorzaam zijn en gehoor geven aan de raad die we hebben ontvangen. Wij moeten naar onze leiders luisteren en hen navolgen.

Op een keer vergeleek de Heiland de schare met schapen die geen herder hadden (zie Matteüs 9:36). Ieder lid van de kerk heeft herders. We noemen hen quorumleiders, bisschoppen en gemeentepresidenten.

De Heer moedigt ons aan om de Schriften te bestuderen en de geboden te onderhouden.

Hij heeft beloofd dat al zijn woorden in vervulling zullen gaan, 'door mijn eigen stem, of door de stem mijner dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:37–38).

De Heer heeft gezegd: 'Wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid' (LV 68:4).

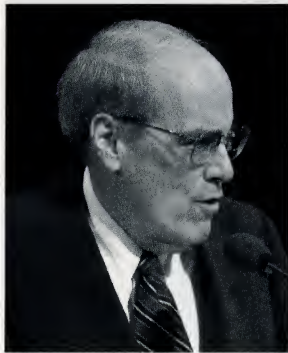
'Gelieve de instructies op te volgen als niets anders lukt.'

Dat we dat zullen doen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Eeuwig huwelijk

OUDERLING F. BURTON HOWARD
van de Zeventig

Als u wilt dat iets eeuwig is, moet u het anders behandelen. (…) Het wordt bijzonder omdat u daarvoor hebt gezorgd.

Enkele jaren geleden gingen mijn vrouw en ik naar een huwelijksreceptie die in een tuin werd gehouden. Eerder die dag waren we naar de tempel geweest waar twee jonge mensen die wij kenden voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld waren. Ze hielden heel veel van elkaar. Ze hadden elkaar op bijna wonderbaarlijke wijze leren kennen. Er werden veel tranen van geluk vergoten. Aan het eind van een volmaakte dag stonden we tijdens de receptie in de rij. Voor ons stond een goede vriend van de familie. Toen hij aan de beurt was om het echtpaar te feliciteren, zong hij met een prachtige tenorstem de bezielende woorden uit het boek Ruth: 'Waar gij zult heengaan, zal ik heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten: uw volk is mijn volk en uw God is mijn God; waar gij zult sterven, zal ik sterven (…)' (Ruth 1:16–17).

We waren zeer ontroerd en voelden ons gerustgesteld over hun kans op geluk. Dat komt voornamelijk omdat mijn vrouw en ik diezelfde woorden al ruim veertig jaar aan de muur hebben hangen.

Helaas neemt het belang van deze prachtige woorden steeds meer af. Veel te veel huwelijken eindigen in echtscheiding. Zelfzucht, zonde en persoonlijk gemak worden vaak belangrijker gevonden dan verbonden en beloften.

Het eeuwig huwelijk is een beginsel dat al vóór de grondlegging van de wereld is ingesteld en dat al eerder op aarde was dan de dood. Al vóór de val had God Adam en Eva in de hof van Eden aan elkaar gegeven. In de Schriften staat: 'Ten dage, dat God Adam schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods; man en vrouw schiep Hij hen, en Hij *zegende* hen' (Genesis 5:1–2; cursivering toegevoegd).

De profeten hebben unaniem verkondigd dat het eeuwig huwelijk het volmaakte hoogtepunt van Gods grote plan voor het zegenen van zijn kinderen is. President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'Door trouw te zijn aan het huwelijksverbond krijgen we op aarde volledige vreugde en in het hiernamaals prachtige beloningen.' (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], p. 533–534.) President Howard W. Hunter heeft het celestiale huwelijk beschreven als 'de kronende evangelieverordening'. Hij heeft verduidelijkt dat het sluiten ervan wel 'iets langer kan duren [voor sommige mensen], misschien pas in het hiernamaals', maar dat ieder mens de kans zal krijgen. (*Teachings of Howard W. Hunter,* ed. Clyde J. Williams [1997], p. 132, 140.) President Gordon B. Hinckley heeft het eeuwig huwelijk 'prachtig' genoemd (zie 'What God Hath Joined Together', *Ensign,* mei 1991, p. 71), en 'de waardevolste gave'. ('The Marriage That Endures', *Ensign,* mei 1974, p. 23.)

Maar hoe groot en heerlijk de gave ook is, zij is niet gratis. In feite is die voorwaardelijk. En als we de gave ontvangen, kan die van ons worden weggenomen als we het bijbehorende verbond niet naleven. 'In de celestiale heerlijkheid zijn drie hemelen of graden; en om de hoogste te verwerven, moet een man [en een vrouw ook uiteraard] deze staat in het priesterschap aanvaarden [namelijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond].' (LV 131:1–2.)

Een verbond is een heilige belofte. Wij beloven om iets te doen en God verbindt zich om op zijn beurt iets te doen. Aan hen die het huwelijksverbond naleven, belooft God de volheid van zijn heerlijkheid, eeuwig leven, eeuwig nakomelingschap, verhoging in het celestiale koninkrijk en een volheid van vreugde. Dat weten we allemaal, maar soms staan we niet voldoende stil bij wat *wij* moeten doen om deze zegeningen te kunnen ontvangen. In de Schriften staat duidelijk dat bij dit verbond in ieder geval drie verplichtingen horen.

Ten eerste is een eeuwig huwelijk eeuwig. *Eeuwig* houdt voortdurende groei en ontwikkeling in. Het houdt in dat man en vrouw oprecht proberen zich te vervolmaken. Het houdt in dat het huwelijk niet bij het eerste teken van onenigheid of moeilijkheden lichtvaardig aan de kant wordt gezet. Het houdt in dat de liefde in de loop der tijd sterker wordt en verder reikt dan

het graf. Het houdt in dat de partners voor eeuwig met elkaars gezelschap worden gezegend en dat ze problemen en geschillen moeten oplossen, omdat ze met de dood niet vanzelf worden opgelost. *Eeuwig* houdt bekering, vergeving, lankmoedigheid, geduld, hoop, naastenliefde en nederigheid in. Deze eigenschappen horen bij alles wat eeuwig is, en als we een eeuwig huwelijk willen hebben, moeten we ze aanleren en ontwikkelen.

Ten tweede is een eeuwig huwelijk door God ingesteld. Dat houdt in dat de partijen van het verbond ermee instemmen dat ze God in hun huwelijk uitnodigen, samen bidden, de geboden onderhouden, en verlangens en begeerten binnen de perken houden die de profeten hebben aangegeven. Het houdt in dat ze gelijkwaardige partners zijn. En het betekent dat ze buitenshuis net zo trouw en rein zijn als thuis. Dat is gedeeltelijk wat *door God ingesteld* betekent.

Ten derde is het eeuwig huwelijk ook een deelgenootschap met God. Hij belooft het eeuwige leven aan de mensen die in de tempel verzegeld zijn. Er spreekt eenheid met de Schepper uit het gebod aan Adam en Eva om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen. Ze hebben de plicht om hun kinderen in het evangelie te onderwijzen, want ze zijn ook zijn kinderen. Daarom hebben we gezinsavond, schriftstudie en gesprekken over het evangelie, en daarom helpen we anderen. We steunen elkaar in onze roepingen en taken. Hoe kunnen we één met God zijn als we elkaar niet steunen als de vrouw in het jeugdwerk of de man in de bisschap wordt geroepen?

Het verbond van het huwelijk omvat dus in ieder geval deze punten en waarschijnlijk ook andere. Ik denk niet dat ik er ver naast zit als ik zeg dat zij die hun man of vrouw verbaal of lichamelijk mishandelen, of zij die de ander vernederen of onrechtvaardige heerschappij uitoefenen, zich niet aan het verbond houden. En dat geldt ook voor hen die de geboden niet naleven of hun leiders niet steunen. Zelfs zij die roepingen weigeren, hun naasten veronachtzamen of enigszins wereldse gewoonten overnemen, lopen gevaar. Als wij ons deel van het verbond niet naleven, hebben we geen belofte.

Maar ik ben vooral van mening dat het eeuwig huwelijk niet tot stand gebracht kan worden zonder het vaste voornemen om er hard aan te werken. Het meeste hierover heb ik van mijn vrouw geleerd. We zijn nu bijna 47 jaar getrouwd. Vanaf het begin wist ze wat voor huwelijk ze wilde.

We begonnen als arme studenten, maar haar beeld van ons huwelijk werd geïllustreerd door het tafelzilver. Zoals ook tegenwoordig gebruikelijk is, vulde ze een huwelijkslijst in bij een plaatselijk warenhuis. In plaats van alle potten, pannen en apparaten die we nodig hadden en graag wilden hebben, koos zij iets anders. Ze vroeg om

tafelzilver. Ze koos een bepaalde stijl en een bepaald aantal en zette alleen maar messen, vorken en lepels op haar verlanglijstje. Geen handdoeken, geen broodrooster, geen televisie — alleen maar messen, vorken en lepels.

De bruiloft brak aan. Onze vrienden en de vrienden van onze ouders gaven cadeaus. We gingen op een korte huwelijksreis en besloten de cadeaus uit te pakken als we thuiskwamen. Toen we dat deden, waren we geschokt. We hadden geen enkel mes en geen enkele vork gekregen. We maakten er grapjes over en het leven ging verder.

We kregen twee kinderen toen we nog rechten studeerden. We hadden weinig geld. Maar als mijn vrouw wat extra geld verdiende of als ze geld voor haar verjaardag kreeg, legde ze dat opzij. En als ze genoeg had, ging ze naar de stad om een vork of een lepel te kopen. Het duurde enkele jaren tot we voldoende tafelzilver hadden om het te gebruiken. Toen we uiteindelijk vier couverts hadden, begonnen we wat vrienden uit te nodigen om bij ons te komen eten.

Maar voordat ze kwamen, hadden we een kleine discussie in de keuken. Welk bestek zouden we gebruiken, het oude van roestvrij staal of het mooie tafelzilver? In die tijd koos ik vaak voor het bestek van roestvrij staal. Dat was makkelijker. Je kon het na het eten gewoon in de vaatwasser doen. Het tafelzilver kostte veel meer moeite. Mijn vrouw had het onder het bed verstopt, zodat het niet zo gemakkelijk door inbrekers te vinden zou zijn. Ze had erop gestaan dat ik een speciale doek kocht om het in te bewaren. Het bestek zat in aparte zakjes, en het was niet eenvoudig om alles te verzamelen. Na gebruik moest het tafelzilver met de hand afgewassen en afgedroogd worden zodat er geen vlekjes op zouden komen. Het moest terug in de zakjes worden gedaan zodat het niet dof zou worden, in de doek gewikkeld en zorgvuldig verstopt zodat het niet gestolen zou worden. En als het maar enigszins dof begon te worden, moest ik zilverpoets halen en poetsten we het samen op.

In de loop der jaren hebben we het tafelzilver aangevuld, en ik heb met verbazing aanschouwd hoe ze het verzorgde. Mijn vrouw wordt niet snel boos. Maar ik kan me nog herinneren dat een van onze kinderen een keer een zilveren vork te pakken had en er in de tuin mee wilde spelen. Ze reageerde met een boze blik en een waarschuwing dat niemand dat ooit in zijn hoofd mocht halen! Nooit!

Ik merkte dat het tafelzilver nooit mee naar de kerk ging als ze voor de wijk een maaltijd kookte, en nooit werd uitgeleend als ze iets te eten maakte voor iemand die ziek of behoeftig was. We namen het nooit mee als we gingen picknicken of kamperen. We hebben het in feite nooit ergens mee naartoe genomen. En het kwam zelfs nauwelijks op tafel. Sommige vrienden hebben er nooit mee gegeten, en wisten niet eens dat we het hadden. Zij aten met het roestvrijstalen bestek.

Toen werden we op zending geroepen. Ik kwam op een dag thuis en kreeg te horen dat ik een kluisje moest huren voor het zilver. Ze wilde het niet meenemen. Ze wilde het niet achterlaten. Ze wilde het niet kwijtraken.

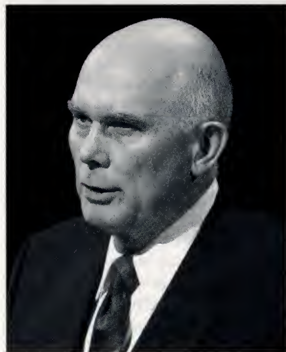
Jarenlang vond ik haar een beetje zonderling, maar op een dag besefte ik dat zij al heel lang wist wat ik pas begon te begrijpen. *Als u wilt dat iets eeuwig is, moet u het anders behandelen.* Dan beschermt u het. Dan misbruikt u het nooit. Dan stelt u het niet bloot aan de elementen. Dan zorgt u ervoor dat het niet gewoon wordt. Als het ooit dof wordt, poetst u het op tot het weer glimt. Het wordt bijzonder omdat u daarvoor hebt gezorgd. En het wordt in de loop der tijd steeds waardevoller en dierbaarder.

Dat geldt ook voor het eeuwig huwelijk. Dat moeten we op dezelfde wijze behandelen. Ik bid dat wij het als een waardevolle gave zullen beschouwen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

In alles dank betuigen

OUDERLING DALLIN H. OAKS
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wanneer wij in alles dank betuigen, zien we ontberingen en tegenspoed in de context van het doel van het leven.

In een van de perioden van geestelijke en materiële tegenspoed in het Boek van Mormon, toen het volk van God 'allerlei kwellingen verduurde', gebood de Heer hun om 'voor alles dank te betuigen' (Mosiah 26:38–39). Ik wil dat toepassen op onze tijd.

I.

Gods kinderen hebben altijd het gebod gekregen om te danken. In het hele Oude en het Nieuwe Testament staan er voorbeelden van. De apostel Paulus schreef: 'Dankt onder alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u' (1 Tessalonicenzen 5:18). De profeet Alma heeft gezegd: 'Wanneer gij des morgens opstaat, laat uw hart dan vol dankbaarheid tot God zijn' (Alma 37:37). En in een hedendaagse openbaring heeft de Heer gezegd: 'Hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig' (LV 78:19).

II.

Er is zoveel waar we dankbaar voor kunnen zijn. Allereerst zijn we dankbaar voor onze Heiland, Jezus Christus. Hij heeft volgens het plan van de Vader de wereld geschapen. Bij monde van zijn profeten heeft Hij het heilsplan met de bijbehorende geboden en verordeningen geopenbaard. Hij is op aarde gekomen om ons te onderrichten en de weg te wijzen. Hij heeft geleden voor onze zonden en de prijs voldaan, op voorwaarde dat wij ons bekeren. Hij heeft zijn leven gegeven en de dood overwonnen, en Hij is opgestaan uit het graf, opdat wij allemaal opnieuw kunnen leven. Hij is het Licht en het Leven der wereld. Koning Benjamin heeft gezegd dat wij, als wij 'alle dank en lof, die [onze] ganse ziel vermag te bezitten, [zouden] geven aan die God, Die [ons] heeft geschapen, bewaakt en bewaard, en (…) Hem [zouden] dienen met geheel [onze] ziel, [wij] nog onnutte dienstknechten zouden zijn' (Mosiah 2:20–21).

Wij zijn dankbaar voor de geopenbaarde waarheden die ons in alles een maatstaf zijn. In de Bijbel staat dat de Heer ons apostelen en profeten heeft gegeven 'om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon' (zie Efeziërs 4:11–12). Wij maken gebruik van de geopenbaarde waarheid die zij ons geven. 'Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt' (Efeziërs 4:14). Wie elk onheil en elke nieuwe bewering of ontdekking beziet in het licht van de geopenbaarde waarheid, hoeft niet 'heen en weder geslingerd' te worden, maar kan standvastig blijven staan. God is in zijn hemelen en zijn beloften staan vast. 'Wees niet bedroefd' zei Hij tegen ons in verband met de verwoestingen die voorafgaan aan het einde van de wereld, want 'wanneer al deze dingen zullen geschieden, moogt gij weten dat de beloften die aan u zijn gedaan, zullen worden vervuld' (LV 45:35). Wat een houvast voor de ziel in deze zorgelijke tijden!

Wij zijn dankbaar voor de geboden. Zij houden ons weg van valkuilen en ze maken de weg vrij voor zegeningen. Geboden markeren het pad en wijzen ons de weg naar geluk in dit leven en eeuwig leven in de wereld hierna.

III.

De afgelopen acht maanden in de Filipijnen heb ik veel horen getuigen van de zegeningen van het evangelie. Tijdens de inwijding van een kerkgebouw uitte een Filipijnse bisschop zijn dankbaarheid voor de evangelieboodschap die ongeveer tien jaar geleden in zijn leven was gekomen. Hij beschreef hoe het evangelie hem gered heeft van een zelfzuchtig, buitensporig leven en verkeerde gewoonten, en hoe hij daardoor een goede echtgenoot en

vader is geworden. Hij getuigde van de zegeningen die hij had ontvangen door zijn tiende te betalen.

Tijdens een leidersvergadering zei een raadgever in een ringpresidium, tevens advocaat en voornaam burger: 'Ik kan zonder voorbehoud tot de hele wereld getuigen dat mijn lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het mooiste is dat me ooit is overkomen. Het (...) heeft veel invloed gehad op mijn leven en dat van mijn gezin, hoewel ik vind dat ik nog meer moet leren en toepassen. Deze kerk is werkelijk een wonderbaar werk en een wonder.'

U hoeft niet naar de Filipijnen te gaan om zulke getuigenissen te horen. U vindt ze overal waar de evangelieboodschap wordt ontvangen en nageleefd. Maar mijn vrouw en ik zijn ontzettend dankbaar dat we in de Filipijnen wonen en werken, waar we in een nieuwe omgeving duizenden fantastische leden hebben ontmoet en het evangelie in een nieuw licht hebben gezien.

In de werelddelen waar de kerk nog niet zo lang gevestigd is, zien we hoe belangrijk het is om de kerk te vestigen — niet alleen om te onderwijzen en te dopen, maar om de leden actief te houden door ze liefde te geven, te roepen en te ordenen, en te voeden met het goede woord van God. We hebben gezien hoe belangrijk het is om de leden te vragen de cultuurgebonden gewoonten af te leggen die strijdig zijn met de geboden en verbonden van het evangelie, opdat zij en hun nageslacht 'geen vreemdelingen en bijwoners meer [zijn], maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is' (Efeziërs 2:19–20).

Mensen die dat doen, hebben deel aan de wereldwijde evangeliecultuur van geboden, verbonden, verordeningen en zegeningen. Die mensen ondergaan een 'grote verandering' in hun hart, 'zodat [zij] geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen' (Mosiah 5:2). Gods beeld is 'in [hun] gelaat (...) gegrift' (Alma 5:19). Zulke volgelingen van Christus vinden we in elk land waar het evangelie en de kerk gevestigd zijn. Daarvan zijn er veel in de Filipijnen, en we doen ons best om er nog meer toe aan te sporen. We doen dat vanuit kernen met sterke leden, en we geven onderwijs waar er genoeg toegewijde leden zijn die kunnen begeleiden, lesgeven, het voorbeeld en nodige hulp kunnen geven aan de ijverige nieuwe leden die nog maar nauwelijks weten wat het evangelie vraagt en geeft.

IV.

Uit de openbaringen, waarvoor we dankbaar zijn, leren we dat we zelfs moeten danken voor onze bezoekingen, want daardoor wenden we ons tot God en kunnen we ons voorbereiden om te worden wie God wil dat we worden. De Heer zei tegen de profeet Moroni: 'Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn', en beloofde toen: 'Indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27). Te midden van de vervolgingen die de heiligen in Missouri ondergingen, zei de Heer iets dergelijks: 'Voorwaar zeg Ik u, mijn vrienden: Vreest niet, laat uw hart vertroost zijn; ja, verblijdt u te allen tijde, en geeft dank in alles; (...) en alles, waarmede gij zijt bezocht, zal tezamen werken voor uw welzijn' (LV 98:1, 3). En tegen Joseph Smith in de gevangenis van Liberty zei de Heer: 'Weet (...), mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen' (LV 122:7). Brigham Young begreep het. Hij heeft gezegd: 'Er is niets in dit leven, geen enkele ervaring, of zij is heilzaam voor allen die zich erin verdiepen en het beste van die ervaring proberen te maken.' (*Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young*, [1997], p. 179.)

Iemand heeft eens gezegd dat er een groot verschil is tussen twintig jaar ervaring en ervaring van een jaar die zich twintig keer herhaalt. Als we de leringen en beloften van de Heer begrijpen, leren we van onze tegenslagen en groeien erdoor.

Veel geïnspireerde leringen van onze hedendaagse profeten zijn gebundeld in *Leringen van kerkpresidenten*, onze cursus voor de Melchizedekse priesterschap en de ZHV. De tijdloze leringen en beginselen in die boeken vormen een bron van goddelijke wijsheid en leiding. Verstandige leerkrachten in wijken en gemeenten gaan niet uit van hun eigen onderwerpen en wijsheid, maar van deze geïnspireerde leringen en hun toepassing op huidige situaties en problemen.

Wij lezen bijvoorbeeld in het boek dat nu in gebruik is, wat president John Taylor heeft gezegd over dankbaarheid voor lijden: 'Wij hebben door leed veel geleerd. We noemen het leed. Ik noem het een school van ervaring. (...) Ik heb altijd geloofd dat beproevingen worden gegeven om de heiligen van God te zuiveren, zodat zij, zoals er in de Schriften staat, als goud mogen worden dat zeven keer door vuur gezuiverd is' (*Leringen van kerkpresidenten: John Taylor* [2001], p. 203). Pioniers als president John Taylor, die getuige waren van de moord op hun profeet, langdurig werden vervolgd en ongelooflijke ontberingen hebben geleden voor hun geloof, loofden God en dankten Hem. Door hun problemen en hun moedige en geïnspireerde aanpak ervan, groeiden zij in geloof en in geestelijk opzicht. Door hun beproevingen werden zij zoals God het wilde, en legden zij het fundament van het belangrijke werk dat ons nu tot zegen is.

Net als de pioniers behoren we God te danken voor onze beproevingen en te bidden om leiding bij de

aanpak ervan. Als we ons zo opstellen, en door ons geloof en onze gehoorzaamheid, zullen we waarmaken wat God ons heeft beloofd. Het is allemaal onderdeel van het plan.

Ik kijk graag naar de musical en de film *Fiddler on the Roof*. Daarin zingt een Joodse vader: 'Als ik toch eens rijk was'. Zijn gedenkwaardige gebed sluit hij af met deze smeekbede:

Heer, die de leeuw en het lam schiep,
U bepaalde wie en wat ik werd.
Zou het een groot, eeuwig plan verstoren,
Als ik een rijk man was?
(tekst: Sheldon Harnick [1964])

Jazeker, Tevye, dat zou kunnen. Laten we onze dank betuigen voor wat we zijn en voor de omstandigheden die God gegeven heeft voor onze reis door de sterfelijkheid.

In vroeger tijden heeft de profeet Lehi deze waarheid aan zijn zoon Jakob doorgegeven:

'In uw kinderjaren hebt gij ellende en veel smart doorstaan, omdat uw broeders zo ruw waren.

'Toch, Jakob, mijn eerstgeborene in de wildernis, kent gij de grootheid Gods; en Hij zal uw ellende tot uw welzijn heiligen' (2 Nephi 2:1–2).

Mijn moeder hield van die tekst en leefde volgens dat beginsel. De grootste beproeving van haar leven was de dood van haar man, onze vader, na slechts elf jaar huwelijk. Dat veranderde haar leven en ze ondervond veel tegenspoed toen ze de kost ging verdienen en alleen stond voor de opvoeding van haar drie kinderen. Toch hoorde ik haar vaak zeggen dat de Heer die smart voor haar welzijn heiligde omdat de dood van haar man haar dwong om haar talenten te ontwikkelen, dienstbaar te zijn en te worden wat ze zonder die schijnbare tragedie nooit geworden was. Onze moeder was een geestelijke reus, sterk, en volledig de lovende woorden waardig die haar drie kinderen op haar grafsteen zetten: 'Haar geloof schonk ieder kracht'.

De zegeningen van tegenspoed hebben hun uitwerking op anderen. Ik weet dat het een zegen was om opgevoed te worden door een weduwe wier kinderen vroeg en hard moesten leren werken. Ik weet dat betrekkelijke armoede en hard werken geen grotere tegenslagen zijn dan overvloed en veel vrije tijd. Ik weet ook dat bij tegenspoed je kracht toeneemt en dat je geloof ontwikkelt in situaties die je niet kunt voorzien.

V.

Wanneer wij in alles dank betuigen, zien we ontberingen en tegenspoed in de context van het doel van het leven. We zijn hierheen gestuurd om beproefd te worden. In *alles* moet een tegenstelling zijn. Het is de bedoeling dat we leren en groeien door die tegenspoed, door onze moeilijkheden het hoofd te bieden en anderen te leren dat ook te doen. Onze beminde collega, ouderling

Neal A. Maxwell, heeft ons daarvan een goed voorbeeld gegeven. Door zijn moed, doordat hij nederig aanvaardde dat hij kanker had, en trouw zijn werk bleef doen, heeft hij duizenden getroost en miljoenen eeuwige beginselen bijgebracht. Aan zijn voorbeeld zien we dat de Heer niet alleen onze smart tot ons welzijn heiligt, maar dat Hij die gebruikt tot zegen van talloze anderen.

Jezus onderwees die les toen Hij en zijn discipelen een blindgeboren man ontmoetten. 'Wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is?' vroegen de discipelen. 'Geen van hen', antwoordde Jezus. De man was blindgeboren opdat de werken Gods in hem geopenbaard werden. (Zie Johannes 9:2–3.)

Als wij het leven door een geestelijke lens zien, ontdekken we veel voorbeelden van werken Gods die door de tegenspoed van zijn kinderen bevorderd worden. Ik ga vaak naar het Amerikaanse oorlogsmonument in Manila. Voor mij is dat een heilige plek. Daar liggen meer dan 17 duizend soldaten, matrozen en vliegeniers begraven die in de Tweede Wereldoorlog in de Stille Zuidzee gesneuveld zijn. Het monument is ook ter ere van ruim 36 duizend andere gesneuvelde militairen wier lichaam nooit gevonden is. Als ik langs de prachtige muren loop waarin hun namen zijn gegraveerd met de staat waar ze vandaan kwamen, zie ik er veel van, naar ik veronderstel, getrouwe leden van onze kerk.

Peinzend over de dood van zoveel goede leden en over het grote leed dat dit hun dierbaren berokkend heeft, dacht ik aan het belangrijke visioen van president Joseph F. Smith in Leer en Verbonden 138. Hij zag een ontelbare schare van rechtschapen geesten die tijdens hun leven getrouw waren geweest in hun getuigenis van Jezus (vs. 12). Zij waren aangesteld als boodschappers, bekleed 'met macht en gezag', en met de opdracht om 'uit te gaan en het licht van het evangelie te brengen aan hen die zich in duisternis bevonden (…) en zo werd het evangelie aan de doden gepredikt' (vs. 30). Peinzend over die openbaring en denkend aan de miljoenen gesneuvelden, verheug ik me in het plan van de Heer waarin de ellende van de dood van veel rechtschapen mensen verandert in de zegening van goede boodschappers die het evangelie verkondigen aan hun talloze wapenbroeders.

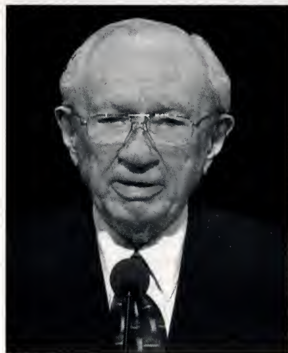
Als wij begrijpen dat God ons de kans biedt op zegeningen en dat Hij ons zegent door onze eigen tegenslagen en die van anderen, begrijpen we waarom Hij ons steeds weer heeft geboden om 'de Here, uw God, in alles [te] danken (LV 59:7).

Ik bid dat we de waarheid en het doel begrijpen van de leringen en geboden die ik heb beschreven, en dat we trouw en sterk genoeg zijn om in alles dank te betuigen. Ik getuig van Jezus Christus, onze Heiland, Verlosser en Schepper, voor wie wij dank betuigen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Slotwoord

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Ik smeek dat ieder van ons ernaar zal streven om dichter bij de Heer te leven, en vaker en met meer geloof tot Hem te komen in gebed.

Geliefde broeders en zusters, wat ons nu nog rest is het werk. We moeten allemaal erg dankbaar zijn voor deze fijne conferentie. We zijn in vrede bijeengekomen, zonder enige storing. We hebben het veel over de heerlijke zegeningen van de Heer gehad. Onze waardering voor de grote zegeningen van het evangelie is erg toegenomen. Met het horen van de getuigenissen van de sprekers is ons eigen getuigenis van de waarheid aangewakkerd tot een helder brandend vuur. Ik hoop dat iedereen die deze fijne conferentie heeft bijgewoond, ten goede geraakt is, dat ieder van ons een beter mens is geworden door wat we deze twee dagen samen hebben meegemaakt. Zelf kan ik zeggen dat ik me dichter bij de Heer voel. Ik hoop dat dit ook voor u geldt. Ik heb een sterker verlangen om zijn geboden te onderhouden, zijn leringen na te leven, en tot Hem te komen in gebed, waarmee ik mijn band onderhoud met Hem die mijn Vader en mijn God is.

Daarom smeek ik ieder van ons aan het eind van deze grote samenkomst van heiligen der laatste dagen dat wij ernaar zullen streven om dichter bij de Heer te leven, en vaker en met meer geloof tot Hem te komen in gebed.

Ouders, bid voor uw kinderen. Bid dat zij beschermd mogen worden tegen het kwaad van de wereld. Bid dat zij in geloof en kennis mogen toenemen. Bid dat zij geleid mogen worden naar een nuttig en goed leven. Mannen, bid voor uw vrouw. Dank de Heer voor haar en smeek zijn zegeningen over haar af. Vrouwen, bid voor uw man. Veel mannen leiden een moeilijk leven met talloze problemen en grote complicaties. Bid de Almachtige dat ze geleid, gezegend, beschermd en geïnspireerd mogen worden in hun rechtschapen bezigheden.

Bid om vrede op aarde, dat de Almachtige die het heelal bestuurt zijn hand zal uitstrekken en zijn Geest over de volken zal hangen, zodat zij elkaar niet zullen bestrijden. Bid voor het weer. We hebben op de ene plek overstromingen en op de andere droogte. Als er maar genoeg gebeden worden opgezonden naar de hemel om water voor de grond, zal de Heer die gebeden ten behoeve van de rechtschapenen verhoren, daarvan ben ik overtuigd.

Jaren geleden, in 1969, was ik in

Zuid-Amerika. Ik vloog van Argentinië naar Santiago (Chili). Het Andesgebergte was droog. Er lag geen sneeuw. Het gras was verdord. Chili maakte een verschrikkelijke periode van droogte door.

De mensen smeekten om hulp en om water.

Tijdens ons bezoek wijdden we twee nieuwe gebouwen in. Bij elk van die inwijdingsdiensten smeekten we de Heer om regen voor het land. Ik heb het getuigenis van velen die bij die diensten waren dat de hemelen opengingen en de regens zo overvloedig vielen dat de mensen de Heer vroegen om er een eind aan te maken.

Bid om wijsheid en begrip op uw moeilijke levenspad. Als u vastbesloten bent om dwaze en onverstandige dingen te doen, dan denk ik dat de Heer u niet zal tegenhouden. Maar als u naar wijsheid streeft en de raad opvolgt van de ingevingen die u krijgt, dan ben ik ervan overtuigd dat u gezegend zult worden.

Laten we een biddend volk zijn. Laten we onze kinderen opvoeden met het goede woord en de vermaning van de Heer. (Zie Enos 1:1.) Mogen de zegeningen van de hemel welverdiend de uwe zijn. Met de woorden uit Deuteronomium: 'Nu dan, Israël, wat vraagt de Here, uw God, van u dan de Here, uw God, te vrezen door in al zijn wegen te wandelen; Hem lief te hebben; de Here, uw God, te dienen met uw ganse hart en met uw ganse ziel' (Deuteronomium 10:12).

Wees er zeker van, broeders en zusters, dat 'Hij, wakend over Israël, sluimert noch slaapt' (Felix Mendelssohn, *Elia)*.

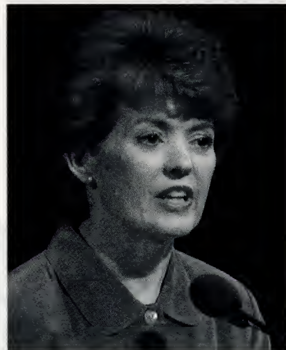
Ik bid dat de zegeningen van de hemel op u mogen rusten. Ik spreek mijn liefde voor u uit. Ik ben dankbaar dat u mij toegenegen bent en dat u getrouw zoveel energie steekt in de verbreiding van het werk van de Almachtige. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

ALGEMENE BIJEENKOMST VAN DE JONGEVROUWEN
29 maart 2003

Standvastig in onze verbonden

SUSAN W. TANNER
Algemeen jongevrouwenpresidente

Standvastig zijn in Christus houdt in dat we ons aan onze verbonden houden. (...) Als we die dingen doen (...) wordt onze geest opgebouwd en ons hart vervuld van liefde.

Sinds ik een half jaar geleden geroepen werd, voel ik een intense, door God gegeven liefde voor jullie, lieve zusters. Mijn intense verlangen is dat jullie, jongevrouwen overal ter wereld, weten dat we van jullie houden — niet alleen ik, maar ook jullie ouders en leidsters, en vooral jullie hemelse Vader.

Soms is die liefde moeilijk te voelen. Ik ken een jongevrouw bij wie alles voor de wind leek te gaan. Ze was net gekozen in de leerlingenraad, ze had succesvol auditie gedaan voor het koor, en ze was gekozen tot koningin van het eindejaarsfeest. Toen ze op een dag uit school kwam, liet ze zich huilend op haar bed vallen. Haar moeder vroeg wat er aan de hand was en de dochter barstte uit: 'Ik ben een mislukkeling; niemand mag me; ik heb geen enkel talent; ik loop achter op school; en ik ben ook nog lelijk.' Niemand zou denken dat ze zich onzeker, eenzaam en onbekwaam voelde; maar de meeste tieners voelen zich af en toe zo.

En sommige jongeren gaan gebukt onder lasten die nog duidelijker zijn. Ik ken bijvoorbeeld een jongevrouw wiens moeder kanker heeft en stervende is. Een ander heeft gescheiden ouders. Eén meisje blijft in de weekends alleen thuis omdat al haar vriendinnen dan ergens iets gaan drinken. Eén jongevrouw is invalide geworden door een ongeluk. De vader van een ander meisje is opgeroepen voor militaire dienst. En weer een andere zuster maakt zich zorgen over haar eigenzinnige broer.

Welke hulp is er voor de jeugd met deze verschillende en grote problemen? Het thema van dit jaar, wat vanavond ons uitgangspunt is, voorziet in een antwoord. Er staat: 'Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen' (2 Nephi 31:20). Ik hou van die tekst. Er staat in *hoe* we met onze problemen

moeten omgaan. Als ik voorwaarts streef met hoop en liefde, *voel* ik ook hoop en liefde.

Standvastig zijn in Christus houdt in dat we ons aan onze verbonden houden. Elke week hernieuwen we ons doopverbond dat we zijn naam op ons nemen, Hem altijd indachtig zijn, en zijn geboden onderhouden. (Zie LV 20:77.) We zijn standvastig in Christus als we die dingen doen, onze geest wordt opgebouwd en ons hart vervuld wordt van liefde. Kortom, als ik me aan mijn verbonden houd, voel ik hoop en liefde.

Mijn jonge vriendin die ik Lindsey zal noemen, had behoefte aan hoop. Bij haar thuis ontbraken de Geest en de liefde. Ze had losbandige vriendinnen, en zelfs de meeste jongevrouwenleidsters zagen haar slechts als een 'project'. Maar diep van binnen voelde ze dat de Heer van haar hield, ondanks haar jammerlijke situatie. Ze probeerde Hem altijd indachtig te zijn. Ze deed niet mee met de verkeerde dingen die haar vriendinnen deden. Ze probeerde in de beslotenheid van haar slaapkamer tot onze hemelse Vader te bidden omdat ze zijn Geest wilde voelen. Iets in haar wilde goed zijn, zijn geboden onderhouden. Zelfs met haar beperkte kennis en zonder hulp van buitenaf, probeerde ze zich te houden aan haar doopverbond. Ze had de hoop om door te zetten, en ze voelde liefde van haar hemelse Vader.

De Heer heeft ons beloofd dat Hij ons niet vergeet omdat Hij ons in zijn 'handpalmen [heeft] gegraveerd' (Jesaja 49:16). En wij beloven Hem dat we Hem niet vergeten omdat we Hem in ons hart hebben gegraveerd.

De eerste heiligen leerden dat tijdens hun lijden in Missouri. De Heer raadde hen aan om 'geduldig (…) op de Here [te wachten], want uw gebeden zijn tot in de oren van de Here (…) gekomen. (…)

'Daarom geeft Hij u deze belofte met een onveranderlijk verbond, dat ze zullen worden verhoord; en alles, waarmede gij zijt bezocht, zal tezamen werken voor uw welzijn' (LV 98:2–3). Die belofte nam hun beproevingen niet weg, maar het troostte hen, het gaf hun hoop voor de toekomst.

Zo ging ook Abraham standvastig voort. Hij hield zich vast aan wat God hem beloofd had. Steeds als ik lees hoe Abraham naar de berg Moría trok om zijn zoon Isaak te offeren, voel ik met hem mee. Hij wist niet hoe die test zou aflopen. Wij weten dat wel vanuit geschiedkundig perspectief. Hij ging het onbekende tegemoet. En toch was hij standvastig. Hij overleefde op de belofte dat de Heer hem zou zegenen. Hoe nerveus hij ook geweest mag zijn, het belette hem niet standvastig in Christus voorwaarts te streven.

Net als de heiligen in Missouri wist Lindsey dat onze hemelse Vader haar, ondanks haar jammerlijke omstandigheden, niet had losgelaten, Hij bleef van haar houden. Ze vond troost in het 'onveranderlijk verbond' van zijn liefde — dat 'alles, waarmede gij zijt bezocht, tezamen (zal) werken voor uw welzijn'. (LV 98:3.) Net als het pad van Abraham was het hare niet gemakkelijk, maar ze zette door. Doordat ze dat deed, kreeg ze hulp. Een bijzondere leidster hield van haar en leidde haar. Ze kwam nader tot onze hemelse Vader en vond uiteindelijk een jongeman die van haar hield, haar veel over het evangelie vertelde, en met haar trouwde.

Uiteindelijk werden veel zegeningen waarnaar ze verlangd had, over haar uitgestort. Ze merkte dat de Geest in haar eigen gezin aanwezig kon zijn en dat ze rechtschapen kinderen kon opvoeden. Eens stond ze alleen en werd er niet op haar gelet, nu voelt ze zich omhuld door liefde. Dat komt doordat ze doorzette en geduldig wachtte op de Heer. Door standvastig in Christus te zijn, kreeg Lindsey hoop. Dat krijgen wij ook als we worstelen met levensproblemen. De woorden die het koor vanavond zingt, zullen ons aansporen om tot Hem te komen:

Wat er ook mocht gebeuren,
welk gevaar er ook dreigt;
Hij is in alles mijn toevlucht,
beschermt mij tegen mijn vijand.
Kom tot Hem, allen die ontmoedigd zijn,
die zondigen en somber zijn,
Die moe zijn en naar rust verlangen.
Kom tot Hem! Kom tot Hem!
(Naar 'Kom tot Hem!', *Hymns*, nr. 114.)

Doordat we ons aan onze verbonden houden, krijgen we hoop om door te gaan, en het verandert ons hart. De Heer zegt in Jeremia: 'Dit is het verbond dat Ik (...) maken zal. (...) Ik zal mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven' (Jeremia 31:33). Verbonden verruimen ons hart en daardoor voelen we 'liefde voor God en alle mensen'. (2 Nephi 31:20.) Denk eraan: als we ons aan onze verbonden houden, voelen we hoop en liefde.

Tijdens de bergrede vertelde Jezus over deugden als liefde, vergevensgezindheid en mededogen. Hij heeft gezegd dat wij, zijn discipelen, zijn naam en zijn karaktertrekken op ons moeten nemen. Daardoor verandert ons hart en wordt onze band met anderen hechter. Ouderling Marvin J. Ashton heeft gezegd: 'Wanneer wij ons waarlijk tot Jezus Christus bekeren en ons aan Hem toewijden, (gebeurt) er iets opmerkelijks: onze aandacht richt zich op het welzijn van onze medemens, wij gaan anderen met meer geduld en liefde behandelen.' ('De tong kan een scherp zwaard zijn', *De Ster*, juli 1992, p. 17.)

Kun je standvastiger in Christus zijn bij je thuis, bij je eigen familieleden? De belofte om zijn naam en karaktertrekken op je te nemen, houdt in dat je wat zachter spreekt, wat vriendelijker bent, je broers en zussen onzelfzuchtiger helpt, en je ouders openlijker waardeert en helpt.

Onze zoon heeft dat lang geleden gedaan tijdens een gezinsuitstapje. We hadden lang gereden om een mooi kasteel te bekijken. Toen we er eindelijk waren, was een van onze jongere dochters moe en humeurig. Ze weigerde uit de auto te komen en het stukje te lopen naar de plek waarvoor we zo'n eind gereden hadden. De meesten van ons waren ongeduldig. Maar onze zoon van veertien nam haar vriendelijk op zijn rug en droeg haar naar het kasteel. De spanning week door zijn stille uiting van liefde. Dat leeft in onze herinnering voort, meer nog dan hoe het kasteel er uitzag.

Soms is het thuis het moeilijkste om ons van onze beste kant te laten zien. Het vereist dat we ijverig proberen 'voorwaarts te streven'. Maar als je je aan je verbond houdt, leer je meer houden van degenen aan wie je voor eeuwig verbonden bent. Dan zul je ook in staat zijn om je liefde te geven aan anderen, buiten die kring.

Jaren geleden woonden we korte tijd in Brazilië. Twee weken voordat we naar huis terug zouden gaan, kregen we een auto-ongeluk. Toen we na de avondmaalsdienst in de stortregen naar huis reden, kwamen we bij een kruispunt. Een auto kwam achter een geparkeerd voertuig vandaan en raakte ons in de flank. Gelukkig raakte in beide auto's niemand gewond, maar de auto's waren beide behoorlijk gedeukt. Toen mijn man, John, uitstapte om de situatie met de andere bestuurder te bespreken, bleef ik maar zeggen dat het niet onze fout was. Al snel kwam hij terug en reed langzaam naar het boerderijtje waar we woonden. Metaal knarste tegen de banden. De andere auto volgde. John zei alleen: 'Ik leg het later wel uit.'

Toen we thuis waren, pakte John ons envelopje met reservegeld en betaalde de familie voor de reparatie van hun auto. Ze vertrokken blij. Ik stond versteld. Toen riep John ons gezin bij elkaar. Hij legde enigszins verontschuldigend uit wat hij gedaan had. 'Ik weet dat dit ongeluk niet onze schuld was, maar toen ik met dat gezin onderhandelde, dacht ik alleen maar dat ik nog maar net iets meer dan een uur geleden onze hemelse Vader beloofd had altijd te doen wat Hij zou doen. Ik wist dat Hij, als Hij in mijn plaats was, mededogen zou hebben met dat gezin en al het mogelijke zou doen om ze te helpen.' Wat een voorbeeldige man en vader! Hij had aan zijn verbonden gedacht. Door in christelijke liefde te handelen, had hij harten verzacht.

Ik getuig dat ik, als ik elke dag mijn verbonden gedenk, hoop en liefde voel. Ik weet dat standvastig zijn in Christus mij onverzwakte hoop geeft en liefde voor God en alle mensen.

'Wat vraagt onze Vader ons te doen? Wat staat er in de Schrift? Leef als zijn Zoon en houd zijn woord steeds in je hart gegrift.' ('Hij zond zijn Zoon', *Kinderliedjes*, p. 20–21; *Liahona*, april 1992, K11.) Ik bid dat wij allemaal tot Hem komen voor hoop, en zijn voorbeeld van liefde volgen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Dan houdt nog het anker der hope

JULIE B. BECK
Eerste raadgeefster van het algemeen jongevrouwenpresidium

Je kunt elke morgen met onverzwakte hoop uitkijken naar nieuwe avonturen, omdat je een Heiland hebt.

Een paar dagen voordat onze oudste kleindochter werd geboren, vroegen haar ouders zich af of de baby een jongen of een meisje zou zijn. De zondag daarop zongen ze in de kerk: 'Dan houdt nog het anker der hope' ('Wij danken U, Heer, voor profeten', lofzang 17). Plotseling wisten ze het en zeiden tegen elkaar: 'Het is een meisje!' Toen de baby geboren was, noemden ze haar Hope.

Hope, die zo'n passende naam heeft, is nu vijf. Elke dag kijkt ze bij het ontwaken uit naar nieuwe avonturen. Ze zit dit jaar voor het eerst op school en wil zo veel leren. De onverzwakte hoop straalt uit haar ogen. (Zie 2 Nephi 31:20.)

De afgelopen paar weken heb ik met veel van jullie, jongevrouwen, gesproken. Ik heb met jullie gesproken over je talenten, je worstelingen, en je toekomstdromen. Ik zie jullie gezicht nog voor me. Ik zie het gelukkige gezicht van de jongevrouw die nog maar een half jaar lid van de kerk is. Ik zie het eenzame gezicht van een meisje dat in haar familie het enige lid is en in haar eentje bij de bushalte staat. Ik zie het bezorgde gezicht van een meisje dat vroeg: 'Kan ik ooit goed genoeg zijn voor de tempel?' En ik zie het vermoeide gezicht van jongevrouwen die vroeg waren opgestaan voor het seminarie. Sommigen van jullie vinden het leven heerlijk, en sommigen maken zich zorgen over jullie problemen en de toekomst. Toen ik met jullie sprak, keek ik of ik in jullie ogen de onverzwakte hoop weerspiegeld zag.

Ik vraag me soms af of jullie eraan denken dat jullie dochters zijn van onze hemelse Vader die van jullie houdt. Toen je je liet dopen, volgde je het voorbeeld van je Heiland en begaf je je op de weg die terugleidt naar je hemels thuis. Nephi zegt: 'Dan zijt gij op dit enge en smalle pad dat naar het eeuwige leven leidt; dan zijt gij binnengegaan door de poort' (2 Nephi 31:18). Omdat je nu al op dat pad bent, hoef je daar alleen maar op te blijven, en om er te blijven, moet je hoop hebben, het anker der hope dat je pad verlicht.

Mormon vraagt: 'Waarop zult gij hopen?' Hij noemt drie soorten hoop: 'Door de verzoening van Christus en door de kracht van zijn opstanding (zult gij) hoop (...) hebben om tot het eeuwige leven te worden opgewekt' (Moroni 7:41).

Toen je je liet dopen, werd je deelgenoot van die eerste belangrijke hoop, de verzoening van Christus. Elke keer als je deelneemt aan het avondmaal en het waardig bent, heb je de kans om opnieuw te beginnen en een beetje beter te leven. Alsof je het oude, slechte deel van jezelf begraaft en een nieuw leven begint.

Ik heb met twee jongevrouwen gesproken die letterlijk hun oude manier van doen hadden begraven. Ze hadden kleding die niet aan de norm van verbondsdochters van God voldeed, dus groeven ze een diep gat in de grond, stopten al hun onfatsoenlijke kleding erin, en begroeven die!

Je hoop en geloof in de Heiland zullen toenemen als je je bekeert en bij jezelf veranderingen aanbrengt. Dat is hetzelfde als je zonden begraven. Misschien wil je ook de hulp van je ouders en je bisschop inroepen terwijl je aan je vooruitgang werkt. Als je je bekeert, aan het avondmaal deelneemt en het waardig bent, kun je 'in nieuwheid des levens wandelen' (Romeinen 6:4). Er bestaat een anker van hoop voor je door de verzoening van Christus. Omdat je je hebt laten dopen, ben je al op weg naar het eeuwige leven. Blijf op dat pad!

De tweede belangrijke hoop is de opstanding. Aan jullie allemaal is beloofd dat je door onze Heiland, Jezus Christus, zult herrijzen, en je weet dat er, als dit leven voorbij is, nog veel meer leven is.

Mijn nichtje Katie was een hoopvolle, twintigjarige studente met veel talenten en toekomstplannen. Vier jaar geleden kwam Katie om bij een

auto-ongeluk. Hoewel onze familie haar nog steeds erg mist, weten we dat we met haar herenigd worden, en we maken ons geen zorgen om haar. In Katie's portefeuille zat haar tempelaanbeveling die haar bisschop haar had gegeven zodat ze zich voor haar voorouders kon laten dopen. Katie leefde het evangelie na. Niet lang voordat Katie stierf, schreef ze: 'Als dit mijn laatste dag op aarde was, zou ik deze woorden nalaten. Maak elke dag zinvol. (…) Blijf dicht bij de Heer. Vergaar alle mogelijke kennis over de Schriften, over het evangelie, over de scheppingen van de Heer (…). Wees dienstbaar, (…) denk *altijd* aan Christus' voorbeeld en zijn verzoening, en streef er elke dag naar om op Hem te lijken.' Ze had het pad naar het eeuwige leven betreden en was erop gebleven.

Door Christus heb je 'het anker der hope', en je hoeft je niet druk te maken over ziekte, dood, armoede of andere beproevingen. De Heer zal voor je zorgen. Het is jouw taak om de geboden te onderhouden, je in de woorden van Christus te verheugen en op het pad naar je hemelse thuis te blijven.

Met de hoop van de verzoening en de opstanding heb je nog een derde belangrijke hoop: de hoop op het eeuwige leven. Omdat je een Heiland hebt, kun je een toekomst plannen die verder gaat dan dit leven. Als je de geboden onderhoudt, heb je een belofte van eeuwig leven. Je kunt je ook voorbereiden door studie en leren, en door bekend te worden :met alle goede boeken, en met talen, (…) en volken' (LV 90:15). Je begrijpt: 'Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen' (LV 130:18).

Ik ben gezegend met een moeder die altijd heeft beziggehouden met haar voorbereiding om God te ontmoeten. Ze begrijpt de beginselen van scheppen, leren en dienen. Haar motto is altijd geweest: 'Aanvaard de taak waarin je jezelf moet overtreffen, en je zult groeien.' Ik noem wat hoogtepunten uit haar avontuurlijke leven. In haar jeugd woonde ze in de ruige Uinta-bergen. Haar vader werkte daar. Ze leerde hoge bomen snoeien, vissen, en kamperen in de openlucht. In de winter ging ze in de stad naar school, speelde in een basketbalteam en leerde trompet spelen.

Ze ging naar het voortgezet onderwijs en werd verpleegster. Toen ze getrouwd was, ging ze met haar man op zending in Brazilië waar ze Portugees leerde. Ze is naar veel landen geweest en heeft duizenden over het evangelie verteld. Ze bestudeert de Schriften dagelijks, heeft diverse boeken over familiegeschiedenis geschreven, werkt in de tempel, houdt contact met 62 kleinkinderen en kan in één ochtend zeshonderd donuts bakken!

Mijn moeder is haar hele leven op het pad van de Heiland gebleven, met onwrikbaar geloof in Hem (zie 2 Nephi 31:19). Elke dag kijkt ze bij het ontwaken uit naar nieuwe avonturen. Voor haar is dit leven heel boeiend en ze heeft nog zoveel te leren.

Omdat jij een Heiland hebt, geloof jij ook in een gelukkig, eeuwig leven waarin je schept, helpt en leert. Je bevindt je al op het enge en smalle pad, en er is een anker der hope voor je.

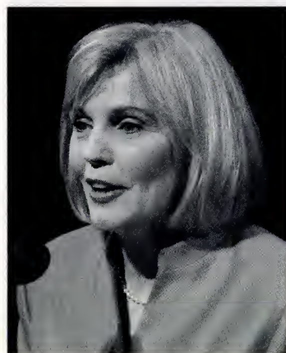
Enkele jaren geleden was ik bij mijn bewonderenswaardige oma van 97. Ineengedoken in haar rolstoel, zwak en bijna blind, sprak ze stilletjes over haar leven. Ik zei: 'Dit is een slechte wereld. Er zijn zo veel verleidingen en problemen. Is het mogelijk om volgens onze normen te blijven leven en naar onze hemelse Vader terug te keren?' Ze ging langzaam rechtop zitten en zei op gebiedende toon: 'Jazeker! Je moet! Daarom ben je hier!' Bedankt, oma, dat u me hoop hebt bijgebracht.

Net als Katie, mijn moeder en kleine Hope van vijf, kun je elke ochtend met onverzwakte hoop uitkijken naar nieuwe avonturen, omdat je een Heiland hebt. Je hebt je laten dopen in zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Je hoeft daar alleen maar te blijven en met onverzwakte hoop voorwaarts te streven naar je hemels thuis. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Streef voorwaarts en wees standvastig

ELAINE S. DALTON
Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

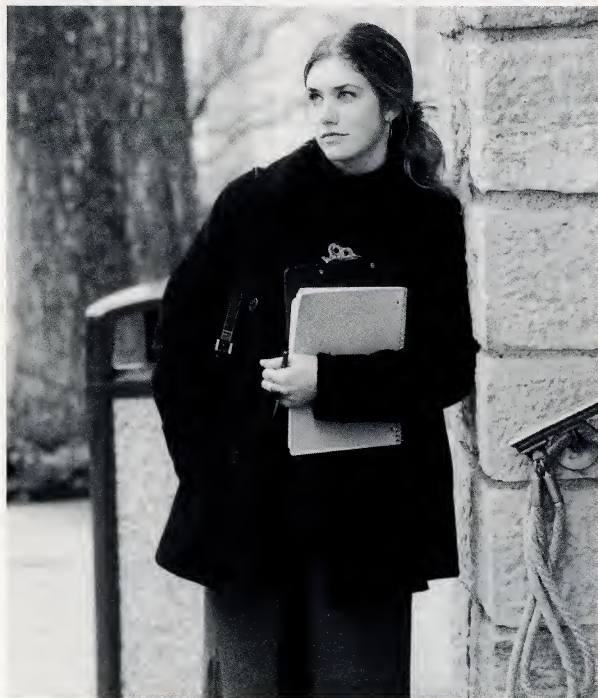
Je kunt voorwaarts streven met visie. De Heilige Geest zal je helpen om standvastig te blijven, en dankzij je getuigenis van de Heiland kun je doorgaan met onverzwakte hoop.

Op een pier in Kopenhagen (Denemarken) staat een bronzen beeld van een jongevrouw, Kristina. Kristina kijkt uit over de zee in de richting van haar doel. Ze wil zich voegen bij de heiligen in Zion. De wind waait fel in haar gezicht, maar ze kijkt niet om. Ze is standvastig en zet door met iets wat heel moeilijk is, maar waarvan ze weet dat het goed is. Ik hou van dat beeld. Voor mij vertegenwoordigt Kristina mijn eigen Deense betovergrootmoeder die er onder grote tegenstand voor koos lid van de kerk te worden. Ik ben dankbaar voor haar moed en getuigenis. Van haar keuze op die dag hing niet alleen mijn eeuwige bestemming af, maar ook het lot van generaties.

In het Boek van Mormon zegt Nephi dat we voorwaarts kunnen streven (zie 2 Nephi 31:20). Hij zegt dat we het niet alleen kunnen, maar ook *moeten*. Misschien zag Nephi, net als Kristina, dat de standvastige keuzen van één persoon invloed hebben op generaties. Toen Nephi's vader hem naar Jeruzalem terugstuurde om de platen van Laban te bemachtigen, zei hij: 'Ziet, het is naar de wijsheid Gods, dat wij deze verslagen moeten verkrijgen om de taal onzer vaderen voor *onze kinderen* te bewaren' (1 Nephi 3:19; cursivering toegevoegd). Nephi dacht al aan zijn toekomstige gezin toen hij nog geen huwelijk in het vooruitzicht had. Vergeet niet dat zijn familie *alleen* was in de wildernis! Nephi had niet alleen een beeld van zijn terugkeer naar zijn hemels huis, maar hij had ook een beeld van wat hij in zijn aards thuis wilde bereiken.

De Heiland zal jullie laten zien en

begrijpen wat Hij met jullie voor ogen heeft. Jullie zijn zijn dierbare dochters. Hij kent jullie persoonlijk en heeft een plan voor jullie leven. Hij heeft beloofd dat, als jullie een rechtschapen leven leiden, zijn Geest altijd met jullie zal zijn.

Zoals de wind Kristina op die pier in Denemarken fel in het gezicht blies, zullen jullie allemaal tegenstand ondervinden van wereldse krachten. 'Voorwaarts streven' houdt tegenstand in. In de Schriften staat niet doorlopen, of gewoon doorgaan. Er staat: voorwaarts *streven*! Daarvoor moet je zicht hebben op waar je heen wil. De Heilige Geest zal je helpen om standvastig te blijven, en dankzij je getuigenis van de Heiland kun je doorgaan met onverzwakte hoop.

Een aantal jaren geleden kwalificeerden mijn man en ik ons voor de Boston Marathon. De avond vóór de marathon reden we, in een poging om ons voor te stellen hoe het zou zijn om de wedstrijd uit te lopen, naar Boston, tot ongeveer een kilometer voor de eindmeet. In de avondstilte trokken we onze sportschoenen aan en liepen die laatste kilometer naar de finish. Toen we de finish passeerden, staken we triomfantelijk onze armen in de lucht en deden alsof we gewonnen hadden! We deden alsof duizenden toeschouwers op de tribunes ons toejuichten. De volgende dag liepen we de wedstrijd. 42 kilometer is een hele afstand. Er zijn heuvels die ze zeer terecht 'Heartbreak' noemen. Terwijl ik door die heuvels liep, dacht ik steeds aan de finish en hoe het de avond daarvóór voelde om die lijn zegevierend te passeren. Dat beeld van de finish maakte dat ik die marathon uitliep in een koude stortbui, waar New England om bekend staat.

Jouw beeld van je toekomst maakt dat je voorwaarts streeft. Neem een paar minuten de tijd om je voor te stellen waar je over één, twee of vijf jaar wilt zijn. Kom dan in actie om je voor te bereiden. Mensen lopen niet zomaar een marathon door te besluiten het te doen. Ze moeten dagelijks trainen, langzaam hun uithoudingsvermogen opbouwen om die 42 kilometer te lopen. Zo is het ook in het leven. Met dagelijks bidden en de Schriften bestuderen bereik je je doelen. De beslissingen die je dagelijks neemt, hebben invloed op generaties.

Door het seminarie vormde Melissa zich een beeld van de jongevrouw die ze wilde worden. Ze was geen lid van onze kerk, maar ze volgde het seminarie met haar vriendinnen. Toen ze achttien werd, kreeg ze les van de zendelingen. Ze wist dat wat ze haar leerden, waar was! Er heerste zo'n lieflijke geest bij haar doop. Je had het gevoel dat niet alleen haar vriendinnen en familieleden daar waren, maar ook haar toekomstige gezin. De bisschop merkte op dat hij haar toekomstige gezin bijna kon horen zeggen: 'Bedankt, mam!'

Net als Melissa heb jij je doopverbond gesloten. Door je aan je verbond te houden, kun je geleid worden door de Heilige Geest. De Heilige Geest zal je beschermen en sterken en je 'alles' vertellen 'wat [je] moet doen' (2 Nephi 32:5). Die gave maakt dat je anders bent dan de wereld.

We weten dat jullie veel weerstand ondervinden vanwege je normen. Jongevrouwen in Tennessee en Arkansas vertelden me dat ze op school weerstand ondervinden vanwege hun overtuiging. De jongevrouwen die ik in Haïti ontmoette, staan ook dagelijks onder druk om mee te doen met dingen die voor een verbondsjongevrouw niet passend zijn. Toch glinsteren hun ogen door de hoop van het evangelie. Zij blijven

standvastig omdat zij luisteren naar de 'stille, zachte stem' (1 Koningen 19:12) van de Heilige Geest en gehoor geven aan zijn influisteringen.

De Heilige Geest zal je ook leiden bij jouw beslissingen in verband met je toekomst. Nog een jongevrouw die ik ken, had verkering met een lange, knappe jongeman — de ster van het basketbalteam van de school, en klassenvertegenwoordiger. Toen ze het over hun toekomstplannen hadden, legde ze uit dat ze lang geleden had besloten om in de tempel te trouwen met een teruggekeerde zendeling. Hij was niet van plan om op zending te gaan, en het kwam niet meer ter sprake. Op het kerstfeest daarna gaf hij haar een cadeautje. Toen ze het openmaakte, besefte ze dat het een brief was van een profeet van God die haar vriend riep voor een zending. Door haar positieve invloed had hij dat belangrijke besluit genomen.

Ook jij kunt de jongemannen met wie je omgaat helpen 'om op een iets hoger niveau te komen, om iets beter te worden.' (Gordon B. Hinckley, 'De zoektocht naar uitmuntendheid', *De Ster*, september 1999, p. 8.) Jij kunt jongemannen helpen zich voor te bereiden op een eervolle zending. Jij kunt ze helpen zedelijk rein te blijven zodat ze hun priesterschap met ere dragen. Jouw positieve invloed op een jongeman kan eeuwige gevolgen hebben, niet alleen op zijn leven, maar ook op dat van generaties.

Toen onze dochter Emi vijftien was, kwam ze tot een besluit. Op een ochtend zag ik dat haar Boek van Mormon open lag bij Alma 48. Ze had de verzen met een beschrijving van opperbevelhebber Moroni gemarkeerd: 'Moroni was een sterk en machtig man; hij was een man van volmaakt verstand. (…) Ja, een man die standvastig was in het geloof van Christus' (vss. 11, 13).

In de kantlijn had ze geschreven: 'Ik wil trouwen met iemand als Moroni.' Zeven jaar later — gebeurde

Vele jongevrouwen, met hun leidsters, verzamelen zich bij het Conferentiecentrum voor de algemene bijeenkomst van de jongevrouwen.

dat! Emi vormde zich een beeld van haar toekomstige echtgenoot door in de Schriften te lezen en naar de influisteringen van de Heilige Geest te luisteren. Ze leerde ook de Heiland en zijn 'grote plan van gelukzaligheid' (Alma 42:8) kennen en begrijpen.

Als jij in de Schriften leest, kom je te weten dat de Heiland niet alleen het licht en het leven van de wereld is, maar ook onze enige, onverzwakte hoop. Door Hem kun je hopen op je terugkeer naar je Vader in de hemel. Door Hem kun je je bekeren en overwinnen wat je belemmert om standvastig te zijn. Door Hem kun je de kracht en de moed vinden om voorwaarts te streven, ook als je tegenwind krijgt.

Jij hoeft waarschijnlijk niet staande op een pier zulke moeilijke keuzen te doen als Kristina. En misschien zul je nooit de heuvels van een marathon op moeten lopen. Maar je krijgt wel te maken met keuzen die eeuwige gevolgen hebben. Je kunt voorwaarts streven met visie. De Heilige Geest zal je helpen om standvastig te blijven, en dankzij je getuigenis van de Heiland kun je doorgaan met onverzwakte hoop.

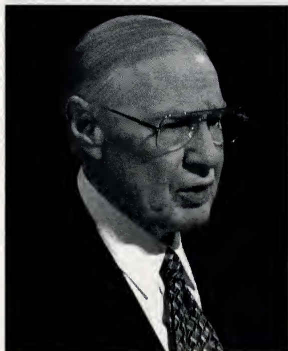
Misschien liggen er een paar steile heuvels in het verschiet, maar onze Heer en Heiland, Jezus Christus, heeft beloofd dat Hij elke stap met je meeklimt. Nooit is er een tijd geweest waarin het zo belangrijk was om voorwaarts te streven en standvastig te zijn als nu.

Daarom zeg ik, met Nephi: 'Daarom *moet* gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop. (…) Indien gij aldus voorwaarts zult streven (…) en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben' (2 Nephi 31:20; cursivering toegevoegd). In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

De deugden van rechtschapen dochters Gods

PRESIDENT JAMES E. FAUST
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Ik moedig jullie aan om je deugden verder te ontwikkelen en je voor te nemen er nog veel meer aan te kweken.

Geliefde jonge zusters. Ik ben erg onder de indruk nu ik hier ben, want jullie hebben zo'n enorm potentieel om goed te doen. Jullie zijn een onmisbaar onderdeel van de toekomst van de kerk en de wereld, net als jullie moeder, tantes en grootmoeders in het verleden. Jullie kunnen geluk vinden dat je mooiste dromen en verwachtingen te boven gaat.

Wij vinden het een eer om vanavond president Gordon B. Hinckley, president Thomas S. Monson en de andere algemene autoriteiten in ons midden te hebben. Ik ben de zusters Tanner, Beck en Dalton dankbaar voor hun mooie boodschap over standvastig in Christus zijn. De muziek van dit jongevrouwenkoor was ook prachtig.

Het Eerste Presidium heeft de priesterschapsleiders een brief gestuurd, gedateerd 19 maart 2003, met het verzoek de jongevrouwen te begeleiden in hun overgang naar het vrouwzijn. Dat is erg belangrijk. In de brief staat dat ouders weliswaar als eerste de taak hebben om jongvolwassen vrouwen bij deze overgang te begeleiden, maar dat de bisschap en JV- en ZHV-leidsters daar samen ook hun steentje aan bij moeten dragen.

Geliefde jonge zusters, op mijn reizen voor de kerk naar verschillende delen van de wereld heb ik sommigen van jullie fijne jongevrouwen ontmoet, en ik was altijd onder de indruk van jullie standvastigheid. Ik kan zonder aarzelen zeggen dat jullie 'onverzwakte hoop' voor jullie toekomst kunnen hebben en oneindige vreugde als jullie 'voorwaarts streven' als rechtschapen dochters Gods.[1] Jullie zijn deugdzame, veelbelovende jongevrouwen. Ik moedig jullie aan om je deugden verder te ontwikkelen en je voor te nemen er nog veel meer aan te kweken.

Vanavond wil ik het hebben over enkele van die deugden. Veel mensen begrijpen niet goed wat *deugd* eigenlijk inhoudt. Men denkt over het algemeen dat het kuis of zedelijk rein zijn betekent, maar *deugd* omvat in zijn ruimere betekenis alle rechtschapen eigenschappen die mede ons karakter vormen. Op een oud borduurlapje uit 1813, in een museum in Newfoundland, staat geborduurd: 'Deugdzaamheid is de voornaamste schoonheid van het verstand en het edelste sieraad van de mens. De deugd beschermt en leidt ons, en doet een beroep op ons verstand als onze zinnen dwalen.'

Ik wil tien deugden noemen die ieder van jullie aan kan kweken als jullie uitmuntendheid en geluk nastreven:

1. Geloof

Ik noem geloof als eerste omdat het de belangrijkste deugd is. De profeet Joseph Smith heeft ons geleerd dat geloof in de Heer Jezus Christus 'het fundament van alle rechtschapenheid'[2] is. Ik beloof jullie, lieve jongedames, dat je geloof zal groeien als je ernaar streeft om de geboden te onderhouden. Als we ons geloof oefenen, worden we opgewekt en optimistisch, liefdevol en moedig, want geloof is de drijvende kracht achter al die deugden.

2. Eerlijkheid

Een jonge vrouw die in een volleybalteam van een universiteit speelt, vertelt dat haar vriendin Muki en zij een keer samen meededen aan een kampioenschap:

'Ik herinner me dat de wedstrijd erg spannend werd. (...) Gracie [een van de tegenspeelsters] kwam naar het net, sprong en smashte de bal zo hard als ze kon. (...) De lijnrechters gaven aan dat de bal uit was, waarop de scheidsrechter zijn vinger opstak

om het punt aan [onze ploeg] toe te kennen. We begonnen al aan de gebruikelijke *high fives* toen we merkten dat Muki de lijnrechter wenkte dat ze de bal bij het blokkeren had aangeraakt. Muki gaf zelf haar touché aan. De lijnrechters (…) gaven echter aan dat (…) de bal uit was, [waarmee ze] de touché verwierpen.

'De rustige, teruggetrokken Muki had blijk gegeven van meer integriteit en eerlijkheid dan ik ooit gezien had. Gracie Shute was zo onder de indruk dat ze na de wedstrijd met Muki sprak (…) en later gaf Muki Gracie een boek-van-mormon. Ik weet niet of Gracie het gelezen heeft (…), maar ik weet wel dat Gracie geraakt was door Muki´s voorbeeld, en dat gold voor ons allemaal.'[3]

Je kunt niet eerlijk zijn tegen anderen als je niet eerlijk bent tegen jezelf.

3. Kuisheid

In 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' lezen we: 'Het heilige voortplantingsvermogen [mag] alleen gebruikt worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.'[4] En de Heer zegt in het Boek van Mormon: 'Ik, de Here God, schep behagen in de kuisheid der vrouwen.'[5] Wie buiten het huwelijk om lichamelijk intiem is met iemand, kan schuldgevoelens krijgen, maar ook hevig emotioneel en fysiek leed ervaren. Als man en vrouw intieme betrekkingen hebben buiten de door de Heer gestelde grenzen, dan brengt dat voor de betrokkenen grote ellende, schaamte, ontaarding en droefenis teweeg.

Daar staat tegenover dat we grote vreugde en geluk ervaren als we deze heilige gaven gebruiken zoals de Heer het bedoeld heeft. Wanneer we kinderen en een nageslacht krijgen, worden wij medeschepper met God. Ieder die kuis leeft vóór het huwelijk en trouw is in het huwelijk, bezit de heilige sleutel tot zelfrespect en geluk. President N. Eldon

Tanner heeft goede raad gegeven die ik wil herhalen: 'Onthoudt dat je veel verder komt met respect dan met populariteit.'[6] Ik wijs jullie verder op de uitstekende adviezen op het gebied van seksuele reinheid in de brochure *Voor de kracht van de jeugd*.

4. Nederigheid

Nederigheid heeft alles te maken met evenwicht. Als je bijvoorbeeld een complimentje krijgt, dan neem je dat in dank aan, maar laat het niet naar je hoofd stijgen. Jongedames, jullie hebben al veel geleerd, maar er valt nog meer te leren. Als je nederig bent, dan sta je open om iets te leren. De Heer heeft beloofd: 'Want mijn Geest wordt de wereld ingezonden om de nederigen en verslagenen te verlichten'[7]. Een van mijn lievelingsuitspraken is: 'Leer te zeggen "Dat weet ik niet." Als je die uitspraak gebruikt als het werkelijk zo is, dan zul je hem vaak gebruiken.'[8]

5. Zelfdiscipline

Je hebt zelfdiscipline nodig om je doelen te bereiken en je talenten te ontwikkelen. Zelfdiscipline ontwikkel je in je jeugd, daarna zal die voor de rest van je leven deel zijn van je karakter. Het karakter dat zich op die manier uit zelfdiscipline ontwikkeld heeft, zal je in de opstanding behouden.[9]

Werken is een beginsel dat ook bij zelfdiscipline hoort. Lieve jonge zusters, ik leef al heel wat jaren langer dan jullie, maar zelfs in grootvaders tijd was er iets wat ervoor zorgde dat je slaap nodig had — ze noemden het *werken*.

6. Redelijkheid

We moeten andere mensen redelijk en met medeleven behandelen. De Heiland heeft ons de gelijkenis gegeven van de onrechtvaardige slaaf, die een grote geldschuld had. Zijn meester schold hem de schuld kwijt, maar de slaaf liet vervolgens een medeslaaf in de gevangenis gooien voor een veel kleinere schuld. Zijn meester vermaande hem omdat hij de ander niet het mededogen had betoond dat hij zelf had ontvangen, en zorgde ervoor dat hij hetzelfde lot onderging als zijn medeslaaf.[10]

Als je anderen redelijk behandelt, zullen ze jou ook eerder redelijk behandelen. Er was eens een zondagsschoollerares die in dit beginsel onderwees. Ze zei tegen haar leerlingen: 'Onthoudt dit goed: we zijn hier om anderen te helpen.' Een meisje in haar klas vroeg: 'En waarom zijn die anderen er dan?'

7. Matigheid

In het woord van wijsheid staat dat we matig moeten zijn in alles, en dat we af moeten blijven van wat de Heer ons verboden heeft. Je doet er

goed aan om extreme kledingstijl, haardracht, make-up, gedrag, taalgebruik en muziek te vermijden. Dergelijke buitensporigheden kunnen wel de aandacht van sommige mensen trekken, maar het is veel waarschijnlijker dat je er de mensen op wie je indruk wilt maken mee afstoot.

Toen ik een tiener was, ging ik met mijn vrienden eens naar een pretpark en maakten we een ritje in de vliegende schotel. Hij leek een beetje op een bord dat ondersteboven lag, en hij draaide in het rond. De meesten probeerden in het midden te komen om er niet vanaf gegooid te worden door de middelpuntvliedende kracht als de schotel sneller ging draaien. Soms probeerden zij die aan de rand zaten een vriend vast te pakken die dichter bij het midden zat, maar daardoor werden ze beiden volledig van de schotel afgeworpen. Ik zag al gauw in dat de middelpuntvliedende kracht in het midden het zwakst was. Ik was veilig in het midden hoewel de schotel nog ronddraaide. Maar het werd riskant als iemand aan de rand mij te pakken kreeg. Ik kwam erachter dat je alleen maar veilig bent als je dicht bij het midden blijft.

8. Verzorging

Jaren geleden, toen het buitenlandse studieprogramma in Jeruzalem nog in een kibboets was gehuisvest, zochten president Howard W. Hunter, mijn vrouw en ik enkele studenten van de BYU op. Een van hen had deze waarschuwing op zijn deur: 'Als netheid dichtbij goddelijkheid ligt — welkom in het vagevuur!'

President Hinckley heeft deze uitstekende raad gegeven: 'Wees rein in kleding en gedrag. (...) De tijd waarin we nu leven is een tijd van slordige kleding en slordig gedrag geworden. Maar ik maak me niet zo druk om wat jullie dragen, als om dat het schoon is. (...) Zorg ervoor dat je schoon bent.'[11] Bedenk dat de kerk en jij allebei beoordeeld worden naar hoe schoon je bent en hoe netjes je er uitziet.

9. Moed

Lieve jongedames, je hebt veel moed nodig — de moed om je te verzetten tegen druk van leeftijdgenoten, om verleiding te weerstaan, om spot of uitstoting te verdragen, om pal te staan voor de waarheid. Je hebt ook de moed nodig om de moeilijkheden van het leven tegemoet te treden. Een jongevrouw, een veldloper, heeft geschreven: 'Ik ben vaak in de verleiding om het tijdens een veldloop op te geven. Bij de eerste veldloop dit jaar werd het me bijna te veel en wilde ik stoppen, toen ik aan het derde couplet van "O, vast als een rotssteen" moest denken. Daardoor kreeg ik de moed om de veldloop uit te lopen.'[12]

Vat moed! Ik ben met u, o, weest niet verschrikt,
want Ik ben uw God die uw lot hier beschikt.
Ik sterk u en help u en waarschuw voor 't kwaad, (...)
als gij vol vertrouwen Mij nimmer verlaat.[13]

10. Bevalligheid

In de Leer en Verbonden staat dat we 'in genade' moeten 'toenemen'.[14] Genade is een deugd die we van God krijgen. Het is de neiging om aardig te zijn en goed te doen. Het is een bekoorlijke eigenschap of prestatie; een prettig, elegant verschijnsel.[15] Bekoorlijkheid is aantrekkelijkheid die ontstaat door een gevoel van innerlijke waardigheid; een schoonheid die ontstaat door een gevoel van eigenwaarde. Men zegt dat je gezichtsuitdrukking het belangrijkste is wat je draagt. Een fijne vrijgezel die ik ken, heeft een lijstje eigenschappen die hij zoekt in zijn toekomstige vrouw. Opgewektheid staat bovenaan de lijst.

We merken vaak dat de invloed van een goede vrouw onderschat wordt. Het is een invloed die vaak subtiel is, maar grote gevolgen heeft. Eén vrouw kan grote invloed uitoefenen op een heel volk. Ik haal twee voorbeelden uit de Schriften aan, één goed en één slecht voorbeeld.

In het boek Ether verleidde de mooie dochter van Jared Akish door een sensuele dans om met haar te trouwen. Akish moest zijn bruid betalen door haar grootvader, koning Omer, te vermoorden, zodat haar vader koning kon worden. Op haar aandringen sloot Akish zich door een eed bij een geheime vereniging aan die de vernietiging van de Jaredieten veroorzaakten.[16]

Aan de andere kant redde Ester, een jodin uit het Oude Testament, haar volk. Toen de Joden in gevangenschap leefden, trouwde Ester met koning Ahasveros. De koning ondertekende

een bevel om alle Joden ter dood te brengen. Esters neef Mordekai spoorde haar aan om een goed woordje voor haar volk te doen bij de koning. Hij zei: 'Wie weet, of gij niet juist met het oog op deze tijd de koninklijke waardigheid verkregen hebt.'[17] Ester smeekte de koning met gevaar voor eigen leven om haar volk te sparen. De koning luisterde naar haar bede en spaarde hen. Eén vrouw kan grote invloed uitoefenen, zelfs op een heel volk.

We leven in een moeilijke tijd. Ik geloof dat jullie geest bewaard is voor deze laatste dagen; dat jullie, net als Ester, naar de aarde zijn gekomen 'met het oog op deze tijd'. Misschien zal je belangrijkste blijvende prestatie zijn dat je een goede invloed hebt op andere mensen; dat je goddelijke, vrouwelijke, innerlijke schoonheid en intuïtie zich uiten in je stille kracht, zachtaardigheid, waardigheid, bekoorlijkheid, vriendelijkheid, creativiteit, gevoeligheid, uitstraling en geestelijkheid. Breid die edele vrouwelijke gaven uit. Ze maken je aantrekkelijk en zelfs onweerstaanbaar als je anderen als dienstmaagd van God dient.

Ik getuig dat je, als je die deugden toepast, in staat bent om 'standvastig in Christus voorwaarts [te] streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen.'[18] In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie 2 Nephi 31:20.
2. *Lectures on Faith* [1985], p. 1.
3. Brief van Michele Lewis, 12 augustus 1996.
4. *Liahona*, oktober 1998, p. 24.
5. Jakob 2:28.
6. 'No Greater Honor; The Woman's Role', *Woman* (1979), p. 8.
7. LV 136:33.
8. 'Rumsfeld's Rules', *Parade Magazine*, 18 november 2001, p. 9.
9. Zie LV 130:18.
10. Zie Matteüs 18:23–34.
11. '"Be Ye Clean"', *Ensign*, mei 1996, p. 48–49.
12. 'Feedback', *New Era*, augustus 1990, p. 3.
13. *Hymns*, nr. 85.
14. LV 50:40.
15. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10de uitgave (2000), 'grace', p. 504.
16. Zie Ether 8:8–21, Helaman 6:28.
17. Ester 4:14.
18. 2 Nephi 31:20.

SPECIALE SATELLIETUITZENDING VOOR KINDEREN
8 februari 2003

Het licht van zijn liefde

GAYLE M. CLEGG
Tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Vader in de hemel begrijpt al zijn kinderen. Hij weet ons de liefde te geven die we het hardst nodig hebben.

Toen ik negen was, verhuisden we. In het nieuwe huis sliepen mijn zus en ik in de kelder die nog niet af was. Soms, als ik 's avonds probeerde te slapen, leken de onafgemaakte muren op vage figuren. Door die figuren had ik enge dromen. Soms slaapwandelde ik door ons huis en dan werd ik plotseling wakker op een vreemde plaats.

Op een avond werd ik helemaal in de war en bang wakker. Ik probeerde om hulp te roepen, maar er kwam geen geluid uit mijn mond. Het was zo donker dat ik geen hand voor ogen kon zien. Opeens deed iemand het licht aan en kon ik zien waar ik was. Mijn moeder moet gehoord hebben dat ik slaapwandelde en kwam in de kelder kijken. Toen ze zag dat ik niet veilig in bed lag, deed ze het licht aan om me te zoeken.

Gewoon omdat ze op de lichtknop had gedrukt, wist ik precies waar ik was, hoeveel mijn moeder van me hield en hoe ik weer veilig onder de dekens kon kruipen. Omdat de schaduwen me bang maakten, vroeg ik of mijn moeder het licht aan wilde laten. Dat vond ze goed. Ik ben blij dat mijn moeder genoeg van me hield om naar beneden te komen en het licht aan te doen.

Vandaag voelden we een ander licht van binnen toen we het kinderkoor hoorden zingen: 'Omdat de Heer zoveel houdt van mij (…) ben ik echt heel blij' ('Ik volg Hem in geloof', *Liahona*, februari 2003, p. K16.) Omdat we dat voelen, gaan we elke week naar de kerk en zingen we jeugdwerkliedjes en lofzangen, soms steeds weer dezelfde. We kennen de woorden wel, maar opeens vullen die woorden ons hart met licht en liefde. Het lijkt wel of we ons herinneren wie we echt zijn. Omdat we kinderen van onze hemelse Vader zijn, lijkt het of Hij naar beneden komt en een licht voor ons ontsteekt.

Dat gevoel van licht in de kerk is net als mijn gevoel van liefde en

veiligheid toen mijn moeder het licht in de kelder aan deed.

Een dokter, Rachel Remen, vertelde eens een verhaal over een knappe, jonge voetballer die het gevoel van liefde en daardoor het licht verloor. Hij had een goed leven, vrienden, en een gespierd lichaam Toen kreeg hij kanker in zijn been. Zijn been moest eraf tot boven de knie. Voetbal en roem waren nu verleden tijd. Hij werd boos. Zijn leven werd somber en verwarrend. Hij wist niet zeker meer wie hij was.

Dokter Remen liet die jongeman tekenen waar zijn lichaam op leek. Hij tekende eenvoudig een vaas. Toen tekende hij met een dik, zwart potlood een grote barst in de vaas. Het was duidelijk dat hij zijn lichaam zag als een gebroken vaas die je nooit meer kon gebruiken. Maar dat was niet waar. Hij kreeg een kunstbeen zodat hij kon lopen. Maar in zijn hart was het zo donker dat zijn lichaam niet genas.

Toen sprak hij met mensen die net zulke problemen hadden als hij. Hij begreep wat ze voelden. Hij zorgde dat andere mensen zich beter gingen voelen. Er kwam licht in zijn eigen hart, en hij werd beter.

Hij ontmoette een jongedame met dezelfde soort problemen. Haar hart was vol angst. Toen hij voor het eerst bij haar in het ziekenhuis kwam, wilde ze niet naar hem kijken, en ze lag in bed met haar ogen dicht. Hij probeerde van alles om contact met haar te krijgen. Hij deed de radio aan, vertelde grappen, en ten slotte deed hij zijn kunstbeen af en liet het op de grond vallen. Geschrokken deed ze haar ogen open en zag hem voor het eerst terwijl hij op de muziek de kamer rondhuppelde en met zijn vingers knipte. Ze barstte in lachen uit en zei: 'Als jij kunt dansen, kan ik misschien wel zingen.' Ze werden vrienden. Ze vertelden elkaar over hun angsten en gaven elkaar hoop.

Toen de jongeman laatst bij de dokter was, bekeek hij zijn oude tekening van de gebarsten vaas en zei: 'Die tekening van mij is niet af.' Hij pakte een geel potlood en trok lijnen vanaf de barst naar de rand van het papier. Hij legde zijn vinger op de lelijke, zwarte barst en zei: 'Daar komt het licht doorheen.' (Zie *Kitchen Table Wisdom* [1996], p. 114–118). Ik denk dat hij bedoelde dat donkere en moeilijke ervaringen een middel zijn om het licht van de liefde van onze hemelse Vader te voelen.

De avond dat ik slaapwandelde en bang wakker werd, lag ik al die tijd naast mijn zusje. Zij was okay, maar ik had iemand nodig die me het licht liet zien.

Dit gebeurt met ons allemaal. Het wonderlijke is niet dat we allemaal iets anders meemaken, maar dat onze hemelse Vader ieder van ons begrijpt. Hij weet ons de liefde te geven die we het hardst nodig hebben. Soms voelen we zijn liefde door onze ouders, leerkrachten en vrienden. Soms voelen we zijn liefde door de influisteringen van de Heilige Geest. Soms voelen we zijn liefde door muziek en knuffels, door de Schriften en onze gebeden. Hij kan ons met zijn licht omgeven wanneer we het nodig hebben, want we zijn zijn kinderen.

Ik weet dat onze hemelse Vader van ons allemaal houdt. Als wij 'de liefde van God altijd in [ons hart hebben]' (Alma 13:29), krijgen we het vertrouwen om moeilijke dingen te doen. Ik voel die liefde nu ik vandaag tot jullie spreek. Ik hoop dat je onthoudt wat je voelt als je getuigenissen hoort over de liefde van onze hemelse Vader voor jou en dan probeert daar te zijn waar je het licht van zijn liefde kan voelen.

Ik bid dat alle kinderen de liefde van onze hemelse Vader mogen voelen en koesteren. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ik kan altijd en overal tot mijn hemelse Vader bidden

SYDNEY S. REYNOLDS
Eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Ik weet dat ik altijd en overal tot mijn hemelse Vader kan bidden, en daar ben ik heel dankbaar voor.

Mijn jonge broers en zusjes, kunnen jullie je herinneren wanneer je voor het laatst een antwoord op je gebed hebt gehad? Was je iets kwijt geraakt? Was je bang? Misschien was je ziek of was iemand van wie je houdt ziek. Ik heb op zulke momenten ook gebeden.

Waar was je de laatste keer dat je bad? Ik heb op allerlei plekjes gebeden. Ik heb op het strand gebeden, in de bergen, in de kerk, buiten waar ik speelde. Ik heb thuis gebeden, in het vliegtuig en in het ziekenhuis. Ik weet dat ik altijd en overal tot mijn hemelse Vader kan bidden. Ik weet dat Hij mij hoort.

Ik wil jullie een verhaaltje over twee kinderen vertellen — een jongen van ongeveer zes jaar en een meisje dat net zeven was. Op een warme zomerdag gingen ze met hun vader een eindje rijden in de oude jeep van hun opa. Toen ze anderhalf uur op weg waren, begon de jeep rare geluiden te maken. Toen ze in het eerstvolgende stadje een benzinestation naderden, kapte de auto er helemaal mee. 'We kunnen hem wel maken', zei de bediende, en hij stuurde hen naar een auto-onderdelenwinkel aan de andere kant van de stad. Toen ze in de winkel waren, zagen de kinderen allerlei interessante dingen, en ze merkten niet dat hun vader in het kantoortje achterin de winkel met de manager was gaan praten. Zij wisten alleen dat ze hem niet meer zagen. Ze keken naar buiten en zagen daar een man die een zelfde soort hoed op had als hun vader. Hij ging net de hoek om, dus renden ze achter hem aan en riepen: 'Papa! Papa!'

Tegen de tijd dat ze erachter waren dat het hun vader niet was, waren ze verdwaald. Ze konden de winkel niet meer terugvinden, wisten niet waar ze waren en kenden niemand in die stad. Het meisje wilde deze kant op en de jongen dacht dat ze die kant op moesten. Hoe konden ze hun vader terugvinden, of de jeep? Zij zei: 'We moeten bidden.' De jongen vond het een beetje raar om zo op straat te bidden, maar toen ze gebeden hadden, begonnen ze beiden in dezelfde richting te lopen. Ze vonden het benzinestation, kropen op de achterbank van de jeep, en wachtten. Even later — het leek hun veel later — kwam hun vader. Hij had ook gebeden dat hij hen zou vinden en dat hij hen snel zou vinden.

In de Schriften staan veel verhalen over antwoorden op het gebed. Weet je nog welke verhalen dat zijn? Nephi kreeg de opdracht om een schip te bouwen en kreeg te horen waar hij voedsel kon vinden; Daniël bad om bescherming tegen de leeuwen; Enos bad dag en nacht dat zijn zonden vergeven zouden worden; Hanna bad dat ze een baby mocht krijgen. Maar mijn lievelingsverhaal over gebed is het verhaal over een jongen die iets wilde weten. Hij wilde weten van welke kerk hij lid moest worden. Zijn vrienden en familieleden sloten zich bij verschillende kerken aan. Maar hij wist gewoon niet wat de juiste kerk was. Hij was pas 14 jaar.

Op zekere dag las Joseph Smith het volgende in de Bijbel: 'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.' (Jakobus 1:5.) Wat maakte die tekst een indruk op hem! Hij had nog nooit eerder hardop gebeden, maar hij moest een antwoord krijgen en hij geloofde wat er in die tekst stond.

Nederig ging hij naar een bosrijk stuk grond dichtbij zijn huis, knielde neer en begon te bidden. Dit was zo'n belangrijk gebed dat de machten der duisternis de sterke boerenjongen probeerden te overweldigen, maar hij riep God om hulp. Terwijl hij dat deed daalde een licht neer en de duisternis verdween. Joseph zag twee personen in het licht staan. Een van hen wees op de Ander en zei: 'Deze is mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:17.) Het waren God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus.

Als ik aan dat verhaal denk, denk ik ook aan mijn kinderen. Ze zijn allemaal op zending geweest in gebieden buiten de Verenigde Staten. Ze moesten allemaal een vreeemde taal leren. Een van de dingen die ze in die vreeemde taal leerden vertellen, was het verhaal over het gebed van Joseph Smith. Waarom leerden ze dat? Omdat de mensen met wie zij spraken, moesten weten dat onze hemelse Vader en Jezus Joseph Smith uitgekozen hadden als de profeet die het evangelie en de kerk van Jezus Christus weer op aarde zou herstellen. *En* de mensen moesten weten dat zij tot onze hemelse Vader konden bidden en antwoord op hun gebeden krijgen, net zoals Joseph Smith antwoord op zijn gebeden kreeg. Hij zal ook antwoord geven op jouw gebeden. Ik weet dat ik altijd en overal tot mijn hemelse Vader kan bidden.

Hier is mijn getuigenis op de vingers van één hand:

1. Ik weet dat God onze Vader in de hemel is en dat Hij van ons houdt.
2. Jezus Christus is zijn Zoon, onze Heiland en Verlosser.
3. Joseph Smith is een profeet van God. Hij heeft het Boek van Mormon met de gave en macht van God vertaald.
4. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is nu de kerk van de Heer hier op aarde.
5. De levende profeet is president Gordon B. Hinckley.

In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Laat zien dat je het weet

COLEEN K. MENLOVE
Algemeen jeugdwerkpresidente

Elke dag krijgen we de kans om te laten zien dat we weten hoe we als Jezus kunnen worden en Hem in geloof kunnen volgen.

Lieve jeugdwerkkinderen, dit jaar vieren we dat het jeugdwerk 125 jaar geleden werd opgericht. Het werd opgericht door een profeet van God zodat kinderen over het evangelie van Jezus Christus zouden leren en het blij zouden naleven. Het jeugdwerk is belangrijk en dit zal een mooi feestjaar worden. Het allerbelangrijkste is dat wij — jullie ouders, leidsters en leerkrachten — jullie, kinderen, de eer geven. Wij houden van jullie. We zijn blij met wie je bent en wat je kunt worden.

Jij bent een kind van God. Je hebt een liefdevolle hemelse Vader die je gebeden hoort en beantwoordt. Hij wil dat je waardig bent om op een goede dag weer bij Hem te wonen. Als je dat weet, kun je hoopvolle plannen maken voor je aardse en eeuwige toekomst. Als je aan de toekomst denkt, kijk dan veel verder dan morgen. Door de Schriften, de leringen van hedendaagse profeten, en zelfs de jeugdwerkliedjes kun je begrijpen wat je eeuwige mogelijkheden zijn en je erop voorbereiden. Jezus Christus heeft ons door zijn voorbeeld laten zien hoe we bij onze hemelse Vader terug kunnen keren. Jullie hebben allemaal de kans om over Jezus Christus te leren en Hem dan in geloof na te volgen.

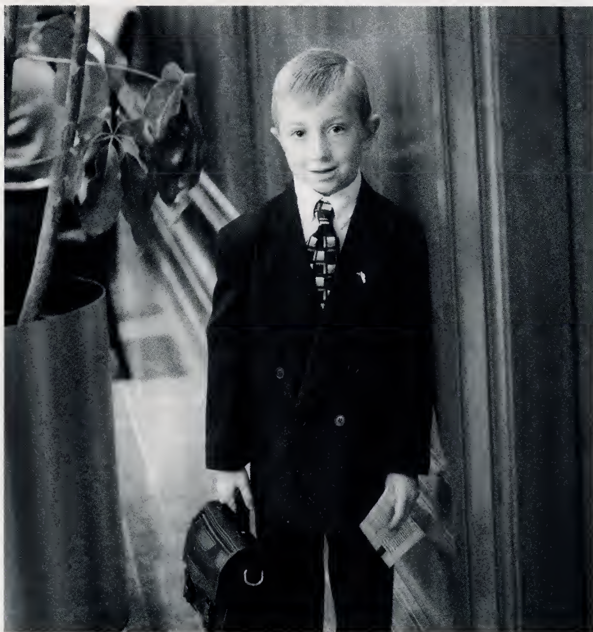
We laten zien dat we weten hoe we Hem moeten volgen door doopverbonden te sluiten en na te komen, en door de Heilige Geest te ontvangen en naar Hem te luisteren. We laten zien dat we weten hoe we Hem moeten volgen als we waardig aan het avondmaal deelnemen en aan Jezus denken. Ik wil het hebben over een andere manier om te laten zien dat we het weten — door de geboden te onderhouden.

De Heer heeft gezegd: 'Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is mijn evangelie; en gij weet, wat gij in mijn kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen.'[1] Ik hou van het jeugdwerklied 'Ik wil graag als Jezus worden'[2] en ik voel me fijn als ik het zing. Elke dag krijgen we de kans om te laten zien dat we weten hoe we als Jezus kunnen worden en Hem in geloof kunnen volgen.

Toen John van tien jaar bij de zwemploeg kwam, zei hij tegen zijn trainer dat hij mee kon doen aan de wedstrijden op zaterdag, maar niet op zondag. Bij de laatste wedstrijden van het seizoen was John ingedeeld bij de estafette op zondag. Hij herinnerde zich een gezinsavondles over van tevoren beslissingen nemen omdat het dan makkelijker was om op het beslissende moment te doen wat juist was. John zei: 'Voordat ik in mijn ploeg kwam, had ik besloten om niet op zondag te zwemmen. Daardoor kon ik makkelijker tegen onze trainer zeggen dat ik de estafette niet kon zwemmen. Ik dacht dat de trainer boos zou zijn. Maar aan het einde van het jaar vertelde hij de ploeg hoe trots hij was dat ik normen had en me eraan hield.'[3] John toont dat hij het weet door de sabbat te heiligen en een voorbeeld te zijn van iemand die Jezus' leringen naleeft. Elke keer als jij de sabbat heiligt, laat je zien dat je het weet.

Misschien heb je wel eens zoiets meegemaakt als ik toen ik elf was. Ik had een vriendin die ik bewonderde omdat ze zo veel leek te weten. Op een dag bood ze me een sigaret aan. Ze zei dat ze me zou leren roken en zette me onder druk met uitspraken als 'Het kan geen kwaad — eentje maar'. Ik wilde haar niet beledigen, maar ik had al heel jong besloten dat ik nooit zou roken. Door dat besluit kon ik makkelijker weigeren. Toon dat je het weet door het woord van wijsheid na te leven.

Toen Caitlin zes was, vroeg ze haar dansleraar of ze voor de danstest een minder opzichtig pakje aan mocht. Toen haar leraar dat afwees, wist Caitlin wat haar te doen stond. Ze zei tegen de leraar dat ze zich moest terugtrekken omdat ze moest doen

wat Jezus wilde. Caitlin zei: 'Het was een moeilijk besluit, maar naderhand had ik een goed gevoel.'[4] We respecteren ons lichaam door ons fatsoenlijk te kleden. We laten daarmee zien dat we weten hoe we de geboden moeten naleven en de Heiland moeten volgen.

We laten zien dat we het weten door naleving van het gebod om van elkaar te houden. Onze profeet, president Gordon B. Hinckley, heeft gezegd: 'We krijgen veel kracht doordat we weten dat jij en ik zoons en dochters van God zijn. (...) Iemand die dat weet en de invloed ervan in zijn [of haar] leven toelaat, zal zich niet verlagen tot iets wat slecht of ordinair is.'[5] Jezus heeft gezegd dat we onze naasten moeten liefhebben als onszelf. Die belangrijke leer heeft Hij verduidelijkt met het voorbeeld van de barmhartige Samaritaan, die goede daden deed toen niemand anders iets wilde doen. Toen zei de Heiland: 'Ga heen, doe gij evenzo.'[6] De Heiland leerde ons dat we van elkaar moeten houden en goed voor elkaar moeten zijn — zelfs voor mensen met andere normen. Die verschillen zijn geen smoes om anderen te mijden of onvriendelijk te zijn.

Een vriendinnetje van de achtjarige Chelsea zei dat ze een bepaalde jongen niet mocht omdat hij geen lid van de kerk was. Wat denk je dat Chelsea deed? Wat zou jij doen? Chelsea zei tegen haar vriendin dat het niet erg was dat hij geen lid van de kerk was; en dat hij evengoed een goed mens was.[7] Wij tonen dat we weten hoe we de Heiland moeten volgen als we elkaar vriendelijk en met respect behandelen.

Zijn we wel vriendelijk voor onze eigen familieleden? De allerbelangrijkste en soms de allermoeilijkste plek om vriendelijk te zijn, is bij ons zelf thuis, voor onze ouders en onze broers en zussen. Toen onze zoon, Mitch, tien was, wilde hij thuis helpen, vooral als hij het leuk kon maken. Als er niemand keek, hing hij een bel aan een touwtje om zijn nek en speelde voor piccolo terwijl hij klusjes in huis deed. Als de gezinsleden merkten dat er klusjes gedaan waren, zei hij gewoon: 'Dat moet de piccolo geweest zijn.' Mitch heeft ons geweldig geholpen en bracht ook plezier en vreugde in ons gezin.

De jongens en meisjes over wie ik verteld heb, tonen dat zij het weten door de sabbat te heiligen, zich aan het woord van wijsheid te houden, door zich fatsoenlijk te kleden en door aardig te zijn voor vrienden en familieleden. Ook jij kunt tonen dat je het weet door je aan deze en de andere geboden te houden.

Lid zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen betekent dat we de kans hebben gekregen om alle zegeningen van het evangelie te ontvangen. Elke dag kun je vol vertrouwen zeggen:

'Ik ben een kind van God.

Ik weet dat mijn hemelse Vader van mij houdt, en ik houd van Hem.

Ik kan altijd en overal tot mijn hemelse Vader bidden.

Ik probeer Jezus Christus te gedenken en te volgen.'

Besluit vandaag om te tonen dat je het weet door Jezus Christus in geloof te volgen. De weg terug naar je hemelse Vader zal niet makkelijk zijn. Je moet moedig zijn om dag na dag de Heiland te blijven volgen. Ik getuig dat je nu en in de eeuwigheid vrede en geluk zult voelen, als je besluit te tonen dat je het weet door Jezus Christus in geloof te volgen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 3 Nephi 27:21.
2. *Children's Songbook,* p. 78.
3. John S. Netherton, 'Sticking to Standards', *Friend,* mei 2000, p. 47.
4. Caitlin McGrath, 'A Modest Choice', *Friend,* mei 2000, achteromslag (binnen).
5. '"God Hath Not Given Us the Spirit of Fear,"' *Ensign,* oktober 1984, p. 2.
6. Lucas 10:37.
7. Zie Chelsea M. Bryant, 'Creating Kindness', *Friend,* maart 2000, p. 35.

Jij bent een kind van God

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Vergeet nooit, lieve jonge vrienden, dat je echt een kind van God bent (...) een kind van wie Hij houdt en dat Hij wil helpen en zegenen.

Beste jonge vrienden, geliefde jongens en meisjes, ik ben zo dankbaar dat ik samen met jullie de 125ste verjaardag van het jeugdwerk kan vieren.

Ik denk dat er in de kerk nog nooit zo'n bijeenkomst voor jongens en meisjes is geweest. We zijn in dit prachtige Conferentiecentrum hier in Salt Lake City. Het is vol kinderen, hun leerkrachten en hun ouders — wel 21 duizend. En in duizenden andere gebouwen over de hele wereld zijn jullie bijeengekomen om deze fijne viering mee te maken. Mijn woorden worden in veel talen vertaald. We wonen in verschillende landen en hebben verschillende vlaggen. Maar we hebben allemaal één ding gemeen: We zijn allemaal lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. En dat jullie op al die verschillende plekken bijeenkomen, is een teken dat de kerk enorm is gegroeid sinds zij is gesticht.

De kerk heeft niet altijd een jeugdwerk gehad. In de eerste 48 jaar van haar geschiedenis hadden de jongens en meisjes geen eigen organisatie. Een heel lieve vrouw die Aurelia Spencer Rogers heette, vond dat de kleine jongens hun eigen organisatie moesten hebben om 'betere mannen te leren worden'.

Haar idee werd voorgelegd aan de president van de kerk, dat was toen John Taylor. Hij dacht: als een eigen organisatie goed is voor kleine jongens, is het ook goed voor kleine meisjes, want dan zou het zingen beter gaan klinken. En zo kwam het dat 125 jaar geleden het eerste jeugdwerk bijeenkwam met 224 jongens en meisjes 'om gehoorzaamheid, geloof in God, gebed, stiptheid en goede manieren te leren.' (*Encyclopedia of Mormonism*, 5 delen [1992], deel 3, p. 1146.)

Uit dat kleine begin is het jeugdwerk gegroeid tot een onderdeel van de kerk dat over de hele wereld te vinden is. Nu zijn er bijna een miljoen kinderen in het jeugdwerk.

Dat is goed, want jongens en meisjes moeten net zo goed hun eigen organisatie hebben als jongemannen en jongevrouwen en oudere leden van de kerk hun eigen organisaties hebben waar ze les krijgen.

De drie vrouwen die tot jullie hebben gesproken, geven leiding aan het jeugdwerk over de hele wereld. Samen hebben zij 23 kinderen, dus ze weten wat jullie interesseert.

Wat hebben jullie geluk, jonge vrienden, dat jullie zulke fijne leerkrachten hebben. Ze hebben jullie erg lief, en ze willen jullie graag elke week zien en jullie vertellen over de wegen van de Heer.

Broeder Artel Ricks heeft een interessant verhaal over een geïnspireerde jeugdwerklerares. Artel was een jongetje van vijf of zes. Op een avond had de familie het aan tafel over tiende. Ze vertelden hem dat 'tiende één tiende deel is van alles wat we verdienen, en iedereen die de Heer liefheeft, betaalt Hem tiende'.

Hij had de Heer ook lief en wilde Hem dus zijn tiende geven. Hij haalde zijn spaargeld tevoorschijn en legde daarvan een tiende deel apart. Hij zegt: 'Ik ging naar de enige kamer in het huis met een slot op de deur — de badkamer — en knielde bij de badkuip neer. Ik hield de drie of vier munten in mijn open hand en vroeg de Heer om ze te accepteren. [Ik was er zeker van dat Hij zou verschijnen om de munten in ontvangst te nemen.] Ik bepleitte dat enige tijd bij de Heer [maar er gebeurde niets. Waarom wilde Hij mijn tiende niet accepteren?] Toen ik opstond, voelde ik me zo naar dat ik niemand durfde te vertellen wat er was gebeurd. (...)

'Enkele dagen later zei de jeugdwerklerares dat ze het gevoel had iets uit te moeten leggen dat niet in de les stond. Ik zat er verbaasd bij toen ze ons leerde hoe je tiende betaalt [aan de bisschop, de dienstknecht van de Heer]. Maar ik leerde iets dat veel belangrijker was dan de vraag hoe je

tiende moet betalen. Ik leerde dat de Heer mijn gebed had gehoord en verhoord, dat Hij me liefhad, en dat ik belangrijk voor Hem was. In latere jaren ging ik nog een andere les waarderen die mijn jeugdwerklerares me had geleerd die dag — onderwijzen met de Geest.

'De herinnering aan die les was zo ontroerend dat ik er dertig jaar lang niemand over kon vertellen. Zelfs nu, na zestig jaar, vind ik het nog moeilijk om erover te vertellen zonder dat me de tranen in de ogen schieten. Het is jammer dat een fantastische jeugdwerklerares nooit heeft geweten dat de Heer door haar tot een kleine jongen had gesproken.' ('An Answer to Prayer', *Tambuli*, mei 1988, p. 28.)

Toen ik een kleine jongen was, ging ik naar het jeugdwerk. In die tijd kwamen we op dinsdagmiddag bij elkaar, na school. In mijn herinnering lijkt het wel of we altijd moe en hongerig waren als we laat in de middag van school kwamen. Maar onze leraressen waren zo aardig voor ons. Vaak namen ze koekjes voor ons mee. Maar belangrijker was dat ze ons fijne lessen gaven. Daar leerden we van Jezus en zijn grote liefde voor ons. We leerden van God, onze eeuwige vader, tot Wie wij in gebed konden komen.

We leerden van de jonge Joseph, die het bos inging om te bidden en antwoord kreeg op zijn gebed toen onze hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus hem bezochten. Daar leerden we van de kerkgeschiedenis, van de moedige en getrouwe mannen en vrouwen, jongens en meisjes die zo hard werkten om de kerk sterk te maken. Daar leerden we dat we altijd lief en behulpzaam voor elkaar moeten zijn. We leerden dat het erg belangrijk is om thuis te helpen. We leerden ons ordelijk gedragen.

Het jeugdwerk is nu op zondag. In veel opzichten is dat een betere dag. We zijn nog niet moe van een lange dag op school. Ik weet dat jullie het jeugdwerk vrij lang vinden duren, maar onze leerkrachten zijn goed voorbereid. En we hebben niet alleen goede lessen, maar ook activiteiten.

Daar zingen we samen de fijne liedjes van het jeugdwerk. Een liedje dat we zongen toen ik klein was, ging zo:

Vader, laat uw godd'lijk licht
Schijnen op ons nu,
raak toch onze ogen aan,
leer ons over U.
Vader, moog' met onze hulp
uw woord gaan overal:
het waarheidsvuur gloeit in ons hart,
daarvoor staan wij pal.
('Het licht van God', *Zing maar mee*, B–26)

De woorden van dat prachtige lied zijn geschreven door Matilda W. Cahoon, die mijn lerares op de basisschool was.

Nu hebben jullie het prachtige boek *Kinderliedjes*, dat vol staat met allerlei soorten muziek alleen voor jullie. Sommige van die liedjes zijn vandaag al gezongen. We hebben samen dat prachtige liedje gezongen dat voor jullie, jeugdwerkkinderen, geschreven is, maar tegenwoordig door iedereen in de kerk gezongen wordt. Het is zo'n mooi lied. En er staan zulke grote waarheden in.

Ik ben een kind van God,
door Hem op aard' gebracht.

Hij heeft mij met een veilig thuis
en ouders lief bedacht.

Leid mij, help mij, blijf dicht bij mij,
vraag ik hun steeds weer,
leer mij al wat ik moet doen
dat ik tot Hem wederkeer.
('Ik ben een kind van God', lofzang 195)

Wat een prachtig lied is dat. En wat staat er een geweldige waarheid in. Jullie hebben een aardse vader. Hij is de lieve metgezel van je moeder. Ik hoop dat je van hem houdt, en dat je naar hem luistert. Maar je hebt nog een andere vader. Dat is je Vader in de hemel. Hij is de Vader van je geest, net zoals je aardse vader de vader van je lichaam is. En het is net zo belangrijk om je Vader in de hemel te gehoorzamen als je aardse vader.

We praten met onze aardse vader. Hij is onze goede vriend, beschermer, degene die over het algemeen zorgt dat we eten, kleren en een thuis hebben. Maar we praten ook tot onze Vader in de hemel. Dat doen we in gebed. Ik hoop dat jullie elke avond en ochtend op je knieën gaan en met je Vader in de hemel praten. Ik hoop dat jullie Hem 's morgens bedanken voor je nachtrust, voor de warmte, de gemakken en de liefde die je thuis hebt. Ik hoop dat jullie Hem vragen om die dag over je te waken en je te leiden. Ik hoop dat jullie voor je vader en je moeder en je broers en zussen bidden, en dat je denkt aan alle mensen die ziek en behoeftig zijn. Ik hoop dat jullie bij het bidden aan de zendelingen van de kerk denken.

En ik hoop dat jullie 's avonds vóór het slapen gaan weer op je knieën gaan en Hem danken voor de zegeningen van die dag. Dank Hem nog een keer voor je ouders en je leerkrachten. Vraag Hem om je te zegenen met een goede nachtrust en om alle andere mensen te zegenen, en vooral mensen in nood of die niet genoeg te eten hebben en geen goede plek om te slapen.

Als je weet dat je een kind van God bent, is het toch niet teveel gevraagd om elke dag een paar minuten de tijd te nemen om met je Vader in de hemel te praten?

Als je echt weet dat je een kind van God bent, dan weet je ook dat Hij veel verwacht van jou, zijn kind. Hij verwacht van je dat je zijn leringen volgt en de leringen van zijn geliefde Zoon Jezus. Hij verwacht van je dat je vriendelijk en aardig bent voor andere mensen. Hij vindt het niet fijn als je vloekt of smerige taal gebruikt. Hij vindt het niet fijn als je op de een of andere manier oneerlijk bent, als je ook maar een beetje steelt of bedriegt. Hij is blij als je in je gebeden tot Hem denkt aan mensen die het minder goed hebben dan jij. Hij zal over je waken, zal je leiden en beschermen. Hij zal je zegenen in je werk op school en in het jeugdwerk. Hij zal je thuis zegenen en dan word je een betere jongen of een beter meisje: je wordt je ouders gehoorzaam, maakt minder ruzie met je broers en zussen, en helpt thuis met karweitjes.

En zo groei je uit tot een sterke jongeman of -vrouw in de kerk. Je wordt ook een beter lid van de samenleving.

Elke man of vrouw die ooit op aarde heeft geleefd, zelfs de Heer Jezus, was ooit een jongen of een meisje zoals jij. Ze groeiden volgens het voorbeeld dat ze kregen. Als dat een goed voorbeeld was, dan werden ze goede mannen en vrouwen.

Vergeet nooit, lieve jonge vrienden, dat je echt een kind van God bent, dat iets van zijn goddelijke aard heeft geërfd, een kind waar Hij van houdt, en dat Hij wil helpen en zegenen. Ik bid dat onze hemelse Vader je zal zegenen. Moge Hij goedgunstig op jullie neerkijken. Mogen jullie zijn paden bewandelen en zijn leringen volgen. Mogen jullie nooit de slechte woorden gebruiken die de jongens en meisjes op school vaak gebruiken. Mogen jullie altijd tot Hem bidden, altijd bidden in de naam van zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus. Mogen wij allemaal besluiten om Hem altijd in geloof te volgen. Moge het leven goed voor jullie zijn, want jullie zijn echt kinderen van God, die zijn liefde en zegeningen verdienen.

Vergeet nooit dat je lid bent van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik bid dat de Heer jullie zal zegenen en ik geef jullie mijn liefde in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

Zij hebben ook tot ons gesproken

Verslag van de 173ste aprilconferentie van 5-6 april 2003 voor de kinderen van de kerk

President Gordon B. Hinckley: Het evangelie van Jezus Christus is de weg naar vrede. Voor zover wij het volgen en ernaar leven, worden wij gezegend en zijn wij voorspoedig. Wat is het toch fijn om bij dit heerlijke werk betrokken te zijn. Laten we ons verheugen in die prachtige kans die we hebben. Laten we opgewekt ons werk doen.

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium: Verlangens zijn geen vervanging van een grondige voorbereiding op de wisselvalligheden van het leven. Voorbereiding vergt veel werk, maar absoluut noodzakelijk voor onze vooruitgang.

Onze reis in de toekomst gaat niet over een glad geasfalteerde snelweg die zich uitstrekt van hier tot de eeuwigheid. Integendeel, er zijn splitsingen en bochten in de weg, om nog maar te zwijgen van de onverwachte hobbels. We moeten dagelijks bidden tot een liefdevolle hemelse Vader, die wil dat we slagen in het leven.

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium: Er zijn zoveel schakeringen in goed en fout dat jullie zelf moeten bepalen waar je de grens trekt. Ik moedig jullie ten zeerste aan om iets niet te doen als er enige twijfel bestaat of het goed of fout is. Wij hebben allemaal onze keuzevrijheid gekregen, en door de gave van de Heilige Geest kunnen we te weten komen wat goed of fout is, en wat waar en niet waar is.

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen: Door gebed kunnen we God onze liefde tonen. En Hij heeft het zo gemakkelijk gemaakt. We kunnen altijd tot Hem bidden. Er is geen speciaal apparaat voor nodig. We hoeven zelfs geen batterijen op te laden of een maandelijks onderhoudscontract te hebben. (...)

Men kan zelfs in stilte bidden. Men kan een gebed *denken*, vooral als woorden zouden belemmeren. (...)

We beëindigen ons gebed 'in de naam van Jezus Christus. Amen.' Aan het gebed van iemand anders, voegen we duidelijk hoorbaar ons 'amen' toe, wat wil zeggen: 'Dat is ook mijn gebed.'

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen: Net als de pioniers behoren we God te danken voor onze beproevingen en te bidden om leiding bij de aanpak ervan. Als we ons zo opstellen, en door ons geloof en onze gehoorzaamheid, zullen we waarmaken wat God ons heeft beloofd. Het is allemaal onderdeel van het plan.

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen: De Heilige Geest is een persoon van Geest, een afzonderlijk lid van de Godheid. Hij getuigt van de macht van God, de goddelijke aard van Christus, en de waarheid van het herstelde evangelie. (...)

Bij onze bevestiging krijgen we het *recht* op het gezelschap van de Heilige Geest, maar het is een recht dat we voortdurend moeten verdienen door gehoorzaamheid en naleving van de normen. We kunnen deze gave niet als vanzelfsprekend beschouwen.

Ouderling Dennis B. Neuenschwander van het Presidium der Zeventig: Avondmaalsdiensten zijn veel meer dan gewoon bijeenkomsten. Ze zijn heilige ervaringen op heilige plaatsen. Tijdens die wekelijkse diensten denken we aan het grootste offer dat ooit gebracht is. Dan denken we aan de liefde van God, die zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft zodat wij het eeuwige leven kunnen beërven. Als wij aan het avondmaal deelnemen, gedenken wij Hem en beloven we zijn naam op ons te nemen en zijn geboden te onderhouden. ■

Leringen voor onze tijd, 2003

'Leringen voor onze tijd' vormt het lesmateriaal voor de vierde zondag van de maand in de Melchizedekse priesterschap en de ZHV. Hiervoor kiest het Eerste Presidium ieder jaar tien onderwerpen met leermiddelen uit. Hier volgen de onderwerpen met de leermiddelen voor het jaar 2003. Het ring- of districtspresidium kiest ook twee onderwerpen uit.

De leerkracht kiest een of misschien twee leermiddelen uit die het beste passen bij de behoeften van de leden van de groep of het quorum; de leerkracht hoeft niet alle leermiddelen te gebruiken. De leid(st)ers en leerkrachten worden aangemoedigd om besprekingen op gang te brengen, niet een preek of een voordracht te houden. Ze moeten manieren bedenken om de leden van de groep of het quorum te stimuleren, zodat zij de beginselen die in de bespreking behandeld worden, in hun leven toe zullen passen. Ideeën voor de voorbereiding en het leiden van de bespreking in het quorum of de groep staan in *Onderwijzen — geen grotere roeping* en *Leidraad onderwijs*.

1. Hoop door middel van de verzoening van Jezus Christus.

Matteüs 27:11–61; Lucas 22:39–46; Johannes 20:1–22; Alma 34:8–18; 42; LV 19:1–20.

James E. Faust, 'Onze vurigste hoop is in de verzoening', *Liahona*, januari 2002, blz. 19–22.

Dallin H. Oaks, 'Het evangelie in ons leven', *Liahona,* juli 2002, blz. 36–39.

Joseph B. Wirthlin, '"Volg Mij"', *Liahona,* juli 2002, blz. 15–18.

'De verzoening', hoofdstuk 12 in *Evangeliebeginselen*.

2. Het doel van tiende en offergaven

Maleachi 3:8–12; LV 64:23; 119:1–4; 120:1.

Gordon B. Hinckley, 'Wij wandelen in geloof', *Liahona,* juli 2002, blz. 80–82.

Jeffrey R. Holland, '"Als een besproeide hof"', *Liahona,* januari 2002, blz. 37–39.

'Tiende en offeranden', hoofdstuk 32 in *Evangeliebeginselen.*

3. Gebed

Matteüs 6:9–13; 7:7; Alma 7:23; LV 93:49.

Thomas S. Monson, 'Ze bidden en gaan', *Liahona,* juli 2002, blz. 54–57.

James E. Faust, 'De reddingslijn van het gebed', *Liahona,* juli 2002, blz. 62–69.

Henry B. Eyring, 'Gebed', *Liahona,* januari 2002, blz. 16–19.

'Persoonlijk en gezinsgebed', les 34 in *De vrouw in de kerk, deel B.*

4. Wees goedsmoeds

Johannes 14:27; 16:33; 2 Nephi 4:16–35; 10:23; LV 78:17–22.

Gordon B. Hinckley, 'Wij zien op naar Christus', *Liahona,* juli 2002, blz. 101–102.

Thomas S. Monson, 'Dit is de tijd', *Liahona,* januari 2002, blz. 68–71.

M. Russell Ballard, 'De vrede in het koninkrijk', *Liahona,* juli 2002, blz. 98–101.

'Geloof in Jezus Christus', hoofdstuk 18 in *Evangeliebeginselen.*

5. Onze naasten liefhebben en versterken

Matteüs 22:35–40; Lucas 22:31–32; Mosiah 23:15; LV 88:123–125; 108:7.

Gordon B. Hinckley, 'Bukken om iemand anders op te richten', *Liahona,* januari 2002, blz. 60–67.

Boyd K. Packer, 'Kinderen', *Liahona,* juli 2002, blz. 7–10.

M. Russell Ballard, 'De leer van insluiting,' *Liahona,* januari 2002, blz. 40–43.

'Liefde, naastenliefde en dienstbetoon', les 8 in *De vrouw in de kerk, deel A.*

6. In geloof wandelen

Hebreeën 11; Alma 32:16–23; Ether 12:4–22, 27.

Gordon B. Hinckley, 'Wij wandelen in geloof', *Liahona,* juli 2002, blz. 80–82.

David B. Haight, 'Het geloof van onze profeten', *Liahona,* januari 2002, blz. 24–27.

Russell M. Nelson, 'O, vast als een rotssteen', *Liahona,* juli 2002, blz. 83–86.

'Geloof in Jezus Christus', les 1 in *De vrouw in de kerk, deel A.*

7. Ons best doen voor de Heer

Matteüs 25:14–30; Mosiah 3:19; 5:12–13; LV 76:50–70.

James E. Faust, '"Een grote zaak"', *Liahona,* januari 2002, blz. 53–56.

Neal A. Maxwell, 'Uw handelen toewijden', *Liahona,* juli 2002, blz. 39–42.

Joseph B. Wirthlin, 'Stap voor stap', *Liahona,* januari 2002, blz. 27–30.

'Gods koninkrijk opbouwen', les 35 in *Priesterschapsplichten en zegeningen, deel B.*

8. Niet snel verontwaardigd zijn

Lucas 15:11–32; 1 Korintiërs 12:1–27; 2 Nephi 26:24–28; 3 Nephi 11:28–30.

Thomas S. Monson, 'Verborgen wiggen', *Liahona,* juli 2002, blz. 19–22.

Jeffrey R. Holland, 'De andere verloren zoon', *Liahona,* juli 2002, blz. 69–72.

'Vergeving schenken en ontvangen', les 33 in *Priesterschapsplichten en zegeningen, deel B.*

9. Nieuwe leden sterken

Matteüs 25:31–46; Lucas 15; Mosiah 2:17.

Richard G. Scott, 'Volledige bekering maakt gelukkig', *Liahona,* juli 2002, blz. 26–28.

Henry B. Eyring, 'Oprechte vrienden', *Liahona,* juli 2002, blz. 29–32.

'Begeleiden: een taak van de priesterschap', les 10 in *Priesterschapsplichten en zegeningen, deel B.*

10. Met de Geest leven

Genesis 37; 39–45.

L. Tom Perry, 'Mannen in wie de Geest van God woont', *Liahona,* juli 2002, blz. 42–45.

Robert D. Hales, 'Uit de duisternis in zijn prachtige licht', *Liahona,* juli 2002, blz. 77–80.

'De gave van de Heilige Geest', les 4 in *De vrouw in de kerk, deel A.* ■

Hulpbronnen voor *Aäronische priesterschap, lesboek 1*

Voor gebruik in 2003, lessen 25–49

De volgende hulpbronnen kunnen als aanvulling op de lessen 25-49 gebruikt worden. Ze dienen niet ter vervanging van die lessen. Gelieve de lessen te geven in de volgorde waarin ze in het boek staan. Het lesboek bevat geen speciale les voor Kerstmis. Als u een speciale kerstles wilt geven (21 december), kunt u conferentietoespraken gebruiken, alsmede artikelen en lofzangen die over de verzoening en de opstanding en het leven en de zending van de Heiland gaan.

K=*De Kindervriend*

Les 25: Vergeving

Boyd K. Packer, 'De hand van de Meester', *Liahona*, juli 2001, 25–28.

Jay E. Jensen, 'Weet jij hoe je je bekeert?', *Liahona*, april 2002, 14–17.

Richard C. Edgley, 'Zie de mens', *Liahona,* januari 2000, 49–51.

'Het offer van de Heiland waarderen', *Liahona*, juni 2001, 26–27.

Les 26: Goed doen op de sabbat

Thomas S. Monson, 'Het beste van onszelf maken', *Liahona*, januari 2000, 21–24.

H. Aldridge Gillespie, 'De zegen van sabbatheiliging', *Liahona,* januari 2001, 93–95.

Karen F. Church, 'Sabbatviering in het gezin', *Liahona,* april 2000, 48.

Les 27: Eerbied

James E. Faust, 'Wie mij eren, zal Ik eren', *Liahona,* juli 2001, 53–56.

L. Tom Perry, 'Eerbied', *Liahona*, maart 2002, K2–3.

Les 28: Eerbied voor de vrouw

Spencer W. Kimball, 'Eenheid in het huwelijk' *Liahona,* oktober 2002, 36–41.

James E. Faust, 'Vrouwzijn: de meest eervolle plaats', *Liahona*, juli 2000, 116–119.

Margaret D. Nadauld, 'De vreugde van het vrouwzijn', *Liahona*, januari 2001, 17–19.

Les 29: Het eeuwige gezin

Russell M. Nelson, 'Uw eigen huis in orde brengen', *Liahona,* januari 2002, 80–83.

Sheri L. Dew, 'Het is voor een man noch een vrouw goed dat zij alleen zijn', *Liahona*, januari 2002, 13–15.

Alfonso Castro Vázquez, '"Ik wil een eeuwig gezin"', *Liahona,* augustus 2000, 26–28.

Les 30: Het heilsplan

Jeffrey R. Holland, 'Zendingswerk en de verzoening', *Liahona*, oktober 2001, 26-32.

Christoffel Golden jr., 'Het plan van onze Vader', *Liahona,* januari 2002, 33–35.

Jay E. Jensen, 'Houd het eeuwig perspectief voor ogen', *Liahona*, juli 2000, 32.

L. Aldin Porter, 'Onze bestemming', *Liahona,* januari 2000, 77–79.

Les 31: Voortgaan in vasten en gebed

James E. Faust, 'De reddingslijn van het gebed', *Liahona*, juli 2002, 62–69.

Joseph B. Wirthlin, 'De wet van vasten', *Liahona*, juli 2001, 88–91.

Vaughn J. Featherstone, 'Eén schakel houdt stand', *Liahona*, januari 2000, 15–18.

Les 32: De tiende

Jeffrey R. Holland, '"Als een besproeide hof"', *Liahona*, januari 2002, 37–39.

Earl C. Tingey, 'De wet van tiende', *Liahona*, juli 2002, 10-12.

Gloria Olave, '"Ik zal zegen in overvloed over u uitgieten"', *Liahona,* april 2001, 26–28.

Les 33: Schriftonderzoek

Boyd K. Packer, 'Het Boek van Mormon: een getuige van Jezus Christus', *Liahona*, januari 2002, 71–74.

Russell M. Nelson, 'Geleid door de Schriften', *Liahona*, januari 2001, 19–22.

Trisha Swanson Dayton, 'Mijn oorlog winnen', *Liahona,* augustus 2001, 26–28.

Les 34: Gehoorzaamheid

Richard G. Scott, 'Het goede doen', *Liahona*, maart 2001, 10–17.

Robert D. Hales, 'Keer terug met eer', *Liahona*, november 2001, 10–15.

Spencer J. Condie, 'De neiging om voortdurend het goede te doen', *Liahona,* juni 2001, 14–21.

Glenn L. Pace, 'Stap niet uit', *Liahona*, maart 2002, 26–27.

Les 35: Het avondmaal

Boyd K. Packer, 'Gereinigd', *De Ster*, mei 1997, 8–10.

David B. Haight, 'Jezus van Nazaret', *De Ster,* juli 1994, 66–68.

Peter B. Gardner, 'Meer dan woorden', *Liahona,* februari 2002, 28–29.

Wayne B. Lynn, 'Te oud om het avondmaal rond te dienen', *Liahona,* mei 2001, 8–9.

Les 36: Getuigenis

James E. Faust, 'Een groeiend getuigenis', *Liahona,* januari 2001, 69–71.

Joseph B. Wirthlin, 'Zuiver getuigenis', *Liahona,* januari 2001, 27–30.

Richard G. Scott, 'De kracht van een sterk getuigenis', *Liahona,* januari 2002, 100–103.

Les 37: Het priesterschap van Aäron

Thomas S. Monson, 'De weg bereiden', *Liahona*, februari 2001, 2–7.

Robert D. Hales, 'Onze plicht jegens God vervullen', *Liahona*, juli 2002, 43–46.

John H. Groberg, 'Priesterschapsmacht', *Liahona*, juli 2001, 51–53.

Les 38: De roeping van Aäronisch-priesterschapsdrager eren

Thomas S. Monson, 'Oproep tot dienen', *Liahona*, januari 2001, 57–60.

Spencer J. Condie, 'Weldoeners voor onze medemensen', *Liahona,* juli 2002, 48–50.

H. David Burton, 'Het priesterschap eren', *Liahona*, juli 2000, 46–48.

Les 39: Zendingswerk door voorbeeld

Thomas S. Monson, '"Een kleine jongen zal ze hoeden"', *Liahona*, juni 2002, 2–9.

Dallin H. Oaks, 'Anderen over het evangelie vertellen', *Liahona*, juli 2002, 7–10.

Peter Arungwa, 'Vijf ronden', *Liahona,* september 2000, 46–47.

Les 40: Het huis des Heren

James E. Faust, '"Wie mag de berg des Heren beklimmen"', *Liahona*, augustus 2001, 2–5.

Jeffrey R. Holland, 'Als duiven op ons raamkozijn', *Liahona,* juli 2000, 90–93.

Tayo M. Tuason, 'Toen de Heer mijn ogen opendeed', *Liahona*, juni 2000, 30–31.

Les 41: Zedelijke reinheid

Thomas S. Monson, 'Pornografie — de dodelijke bacillendrager', *Liahona*, november 2001, 2–6.

Boyd K. Packer, 'Geestelijke krokodillen', *Liahona*, oktober 2002, 8–11.

Neal A. Maxwell, 'Het zevende gebod: een schild', Liahona, januari 2002, 90–93.

'Gevaar! De valstrik van pornografie mijden', *Liahona*, oktober 2002, 12–17.

Les 42: Eerlijkheid

Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een

profeet voor de jongeren', *Liahona*, april 2001, 30–41.

Gordon Swensen, 'De arm van eer', *Liahona,* maart 2001, 8–9.

Les 43: Instrumenten voor schriftstudie

Boyd K. Packer, 'Het Boek van Mormon: een getuige van Jezus Christus', *Liahona*, januari 2002, 71–74.

Russell M. Nelson, 'Geleid door de Schriften', *Liahona*, januari 2001, 19–22.

'Ideeën voor schriftstudie', *Liahona*, september 2001, 29.

Les 44: Een betere huisonderwijzer worden

Henry B. Eyring, 'Waakt met Mij', *Liahona*, juli 2001, 44–47.

John L. Haueter, 'Junior-collega', *Liahona*, november 2001, 28–30.

Malcolm W. Watson, 'Huisonderwijs tot het einde toe', *Liahona,* september 2000, 43–44.

Les 45: Het heilige voortplantingsvermogen

Boyd K. Packer, '"Gij [zijt] Gods tempel"', *Liahona,* januari 2001, 85–88.

Jeffrey R. Holland, 'Persoonlijke reinheid', *Liahona,* oktober 2000, 40–43.

David E. Sorensen, 'Je kunt een ratelslang niet aaien', *Liahona,* juli 2001, 48–50.

Les 46: Beslissingen nemen

James E. Faust, 'Wie denk je dat je bent? — Boodschap voor jongeren', *Liahona*, juni 2001, 2–7.

Sharon G. Larsen, 'Jouw celestiale gids', *Liahona*, juli 2001, 104–106.

Les 47: Toewijding en offerande

Neal A. Maxwell, 'Uw handelen toewijden', *Liahona*, juli 2002, 39–42.

M. Russell Ballard, 'De wet van offerande', *Liahona,* maart 2002, 10–20.

Carol B. Thomas, 'Opoffering — een eeuwige investering', *Liahona*, juli 2001, 77–79.

Cameron McCoy, 'Ik heb nooit achterom gekeken', *Liahona,* maart 2001, 34–37.

Les 48: Het gezag om te dopen

Boyd K. Packer, 'Tongen als van vuur die zich verdeelden', *Liahona*, juli 2000, 7–10.

Robert D. Hales, 'Het doopverbond: in het koninkrijk en van het koninkrijk zijn', *Liahona*, januari 2001, 6–9.

Sergio Arroyo, 'David wees ons de weg', *Liahona,* april 2001, 28–29.

Les 49: Onze tijd verstandig gebruiken

Neal A. Maxwell, 'Wijsheid en orde', *Liahona,* december 2001, 18–23.

Dallin H. Oaks, 'Focus en prioriteiten', *Liahona,* juli 2001, 99–102.

Joseph B. Wirthlin, 'Lessen die ik op mijn levensreis heb geleerd', *Liahona*, mei 2001, 34-43. ■

Hulpbronnen voor *Jongevrouwen — Lesboek 1*

Voor gebruik in 2003, lessen 25-48

De volgende hulpbronnen kunnen als aanvulling op de lessen 25-48 gebruikt worden. Ze dienen niet ter vervanging van die lessen. Gelieve de lessen te geven in de volgorde waarin ze in het boek staan. Het lesboek bevat geen speciale les voor Kerstmis. Als u een speciale kerstles wilt geven (21 december), kunt u conferentietoespraken gebruiken, alsmede artikelen en lofzangen die over de verzoening en de opstanding en het leven en de zending van de Heiland gaan.

Les 25: De sabbat

Thomas S. Monson, 'Het beste van onszelf maken', *Liahona*, januari 2000, 21–24.

H. Aldridge Gillespie, 'De zegen van sabbatheiliging', *Liahona,* januari 2001, 93–95.

Karen F. Church, 'Sabbatviering in het gezin', *Liahona,* april 2000, 48.

Les 26: Het getuigenis

James E. Faust, 'Een groeiend getuigenis', *Liahona,* januari 2001, 69–71.

Joseph B. Wirthlin, 'Zuiver getuigenis', *Liahona,* januari 2001, 27–30.

Richard G. Scott, 'De kracht van een sterk getuigenis', *Liahona,* januari 2002, 100–103.

Les 27: Schriftstudie

Boyd K. Packer, 'Het Boek van Mormon: een getuige van Jezus Christus', *Liahona*, januari 2002, 71–74.

Russell M. Nelson, 'Geleid door de Schriften', Liahona, januari 2001, 19–22.

Trisha Swanson Dayton, 'Mijn oorlog winnen', *Liahona,* augustus 2001, 26–28.

Les 28: Zonde weerstaan

James E. Faust, 'Dat kan mij niet gebeuren', *Liahona,* juli 2002, 51–54.

Neal A. Maxwell, 'Het geruk en getrek van de wereld', *Liahona*, jan 2001, 43–46.

Dallin H. Oaks, 'Opdracht tot wording', *Liahona,* januari 2001, 40–43.

Darrin Lythgoe, 'Verleiding weerstaan', *Liahona,* november 2001, 7.

Les 29: De wederkomst

Gordon B. Hinckley, 'Op het hoogtepunt der eeuwen', *Liahona,* januari 2000, 87–90.

Gordon B. Hinckley, 'De tijd waarin wij leven', *Liahona,* januari 2002, 83–86.

Russell M. Nelson, 'Jezus de Christus: onze Meester, en meer', *Liahona*, apr 2000, 4–19.

Les 30: Dienstbetoon

L. Tom Perry, 'Leren dienen', *Liahona*, mei 2002, 10–19.

David B. Haight, 'Danken en dienen', *Liahona,* juli 2001, 85–88.

Roger Terry, '"Eén van deze mijn minste broeders"', *Liahona,* december 2000, 18–24.

Huang Syi-hua, 'Dienen waar ik kan', *Liahona*, augustus 2001, 44–45.

Les 31: Groepsactiviteiten: een basis voor latere afspraakjes

Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona*, april 2001, 30–41.

Lara Bangerter, 'Man van mijn dromen', *Liahona*, februari 2002, 46–47.

Les 32: Persoonlijke reinheid door zelfdiscipline
James E. Faust, 'De innerlijke vijand', *Liahona*, januari 2001, 54–57.
Boyd K. Packer, 'Geestelijke krokodillen', *Liahona*, oktober 2002, 8–11.
Jeffrey R. Holland, 'Persoonlijke reinheid', *Liahona,* oktober 2000, 40–43.

Les 33: Verderfelijke invloeden van de media vermijden
Thomas S. Monson, 'Pornografie — de dodelijke bacillendrager', *Liahona*, november 2001, 2–6.
David E. Sorensen, 'Je kunt een ratelslang niet aaien', *Liahona,* juli 2001, 48–50.
'Gevaar! De valstrik van pornografie mijden', *Liahona*, oktober 2002, 12–17.

Les 34: Goede gedachten
'Karaktervorming: inspirerende gedachten van David O. McKay', *Liahona*, september 2001, 40–41.
Richard G. Scott, 'In kennis toenemen en er verstandig mee omgaan', *Liahona*, augustus 2002, 12–19.
'Om de wereld te overwinnen', *Liahona*, september 2000, 26–27.

Les 35: Te midden van verzoekingen rechtschapen leven
Neal A. Maxwell, 'Populariteit en beginsel', *Liahona,* augustus 1996, 14–19.
L. Lionel Kendrick, 'Kracht in moeilijke tijden', *Liahona,* maart 2002, 28–35.
Richard C. Edgley, 'Satans zak vol snippen', *Liahona*, jan 2001, 52–53.
Sharon G. Larsen, 'In heilige plaatsen staan', *Liahona*, juli 2002, 103–105.

Les 36: Het belang van waarheid in een deugdzaam leven
Gordon B. Hinckley, 'Pilaren van waarheid', *Liahona,* mei 2002, 2–8.
Thomas S. Monson, '"Wees een voorbeeld"', *Liahona*, januari 2002, 115–118.
James E. Faust, 'Het overvloedige leven vinden', *Liahona,* november 2000, 2–6.

Les 37: Voor ons stoffelijk lichaam zorgen
Boyd K. Packer, '"Gij [zijt] Gods tempel"', *Liahona,* januari 2001, 85–88.
Neal A. Maxwell, 'Wijsheid en orde', *Liahona,* december 2001, 18–23.
M. Russell Ballard, 'Gij moet zijn woord ontvangen', *Liahona,* juli 2001, 79–82.

Les 38: Voeding en het woord van wijsheid
Gordon B. Hinckley, 'Onze Goliats overwinnen', *Liahona,* februari 2002, 2–6.
Jeni Willardson, 'Ik hoorde er niet bij', *Liahona*, november 2001, 31.
Brad Wilcox, 'Een gevaarlijke vraag', *Liahona,* mei 2000, 32–35.

Les 39: Drugmisbruik
Gordon B. Hinckley, 'Deze begunstigde tijd', *De Ster,* september 1995, 2–7.
Dallin H. Oaks, 'Zonde en leed', *Liahona,* april 1994, 26–32.
Jennifer Parry, 'Aanpassing', *Liahona,* maart 2000, 11–12.
Colleen Whitley, '"Ik schaad er niemand mee"', *Liahona,* maart 2000, 40–42.

Les 41: Het vermogen om te slagen
Joseph B. Wirthlin, 'Lessen die ik op mijn levensreis heb geleerd', *Liahona*, mei 2001, 34-43.
John B. Dickson, 'Als het leven moeilijk wordt', *Liahona,* mei 2002, 28–31.
Mary Ellen W. Smoot, "Standvastig en onwrikbaar', *Liahona,* januari 2002, 106–108.

Les 42: De moed om het te proberen
Gordon B. Hinckley, 'Leven naar onze overtuiging', *Liahona,* september 2001, 2–7.

James E. Faust, 'Weest niet bevreesd', *Liahona,* oktober 2002, 2–7.
Jeffrey R. Holland, '"Geeft dan uw vrijmoedigheid niet prijs"', *Liahona*, juni 2000, 34–42.
María Patricia Rojas V., 'Nieuwe dromen', *Liahona,* september 2001, 45–46.

Les 43: Een rechtschapen leven leiden
Richard G. Scott, 'Het goede doen', *Liahona*, maart 2001, 10–17.
Robert D. Hales, 'Keer terug met eer', *Liahona*, november 2001, 10–15.
Spencer J. Condie, 'De neiging om voortdurend het goede te doen', *Liahona,* juni 2001, 14–21.
Glenn L. Pace, 'Stap niet uit', *Liahona*, maart 2002, 26–27.

Les 44: Je tijd verstandig gebruiken
Neal A. Maxwell, 'Wijsheid en orde', *Liahona,* december 2001, 18–23.
Dallin H. Oaks, 'Focus en prioriteiten', *Liahona,* juli 2001, 99–102.
Joseph B. Wirthlin, 'Lessen die ik op mijn levensreis heb geleerd', *Liahona*, mei 2001, 34–43.

Les 45: De waarde van werken
James E. Faust, 'Verloren horizonnen', *Liahona,* juli 1999, 2–6.
L. Tom Perry, 'Zelfredzaam worden', *De Ster,* november 1991, 64–66.

Les 46: Het doel en de waarde van een opleiding
Gordon B. Hinckley, 'Het permanente studiefonds', *Liahona,* september 2001, 60–67.
'"Duidelijke, eenvoudige waarheid': jongemannen en jongevrouwen passen de raad van de profeet toe, *Liahona*, september 2002, 16–21.
Anne Yelvington Lynch, 'Vleugels', *Liahona,* februari 2000, 26–29.

Les 47: De ontwikkeling van talenten aansporen
James E. Faust, 'De noodzaak van een evenwichtig leven', *Liahona,* maart 2000, 2–7.
Carol B. Thomas, 'Ons talent voor spiritualiteit ontwikkelen', *Liahona*, juli 2001, 106-108.
Marissa D. Thompson and Janna Nielsen, 'Je talenten ontdekken en ontwikkelen', *Liahona,* mei 1999, 40–41.

Les 48: Doelen op korte termijn
Gordon B. Hinckley, 'De verplichtingen van het leven', *De Ster,* mei 1999, 2–7.
James E. Faust, 'Een grote zaak', *Liahona,* januari 2002, 53–56.
Joseph B. Wirthlin, 'Stap voor stap', *Liahona,* januari 2002, 27–30. ■

Algemene presidiums van de hulporganisaties

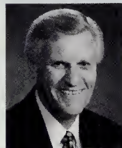
ZONDAGSSCHOOL

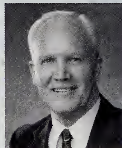

Ouderling John H. Groberg
Eerste raadgever

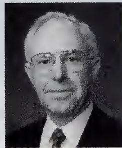

Ouderling Merrill J. Bateman
President

Ouderling Val R. Christensen
Tweede raadgever

JONGEMANNEN

Ouderling Glenn L. Pace
Eerste raadgever

Ouderling F. Melvin Hammond
President

Ouderling Spencer J. Condie
Tweede raadgever

ZUSTERSHULPVERENIGING

Zuster Kathleen H. Hughes
Eerste raadgeefster

Zuster Bonnie D. Parkin
Presidente

Zuster Anne C. Pingree
Tweede raadgeefster

JONGEVROUWEN

Zuster Julie B. Beck
Eerste raadgeefster

Zuster Susan W. Tanner
Presidente

Zuster Elaine S. Dalton
Tweede raadgeefster

JEUGDWERK

Zuster Sydney S. Reynolds
Eerste raadgeefster

Coleen K. Menlove
Presidente

Zuster Gayle M. Clegg
Tweede raadgeefster

KERKNIEUWS

Nieuwe zeventigen geroepen; leiders spreken over oorlog en vrede

In de zaterdagmiddagbijeenkomst van de 173ste algemene aprilconferentie heeft het Eerste Presidium mutaties bekendgemaakt in het Presidium van de Zeventig en het algemeen zondagsschoolpresidium. Ook is een reeds functionerende algemeen autoriteit overgeheveld naar het Eerste Quorum der Zeventig, zijn er vijf nieuwe algemene autoriteiten en 37 nieuwe gebiedszeventigen geroepen.

Vanwege zijn benoeming tot president van de Brigham Young University in Provo onlangs, is ouderling Cecil O. Samuelson jr. van de Zeventig ontheven als lid van het presidium van de Quorums der Zeventig. Ouderling Samuelson is ook ontheven als algemeen zondagsschoolpresident.

Ouderling Merrill J. Bateman van de Zeventig is geroepen als lid van het Presidium der Zeventig en als algemeen zondagsschoolpresident. De ouderlingen John H. Groberg en Val R. Christensen blijven respectievelijk in functie als eerste en tweede raadgever in het algemeen zondagsschoolpresidium.

Ouderling Bruce D. Porter, sinds 1995 lid van het Tweede Quorum der Zeventig, is geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. De nieuwe algemene autoriteiten, geroepen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, zijn de ouderlingen Mervyn B. Arnold, Shirley D. Christensen, Clate W. Mask jr., William W. Parmley, en W. Douglas Shumway.

Ook zijn er 37 gebiedszeventigen gesteund — vier uit Brazilië, twee uit Mexico, twee uit Nigeria, twaalf uit de Verenigde Staten, en uit elk volgende land één: Argentinië, Australië, Bolivia, Costa Rica, Dominicaanse Republiek, Filipijnen, Hongkong, Indonesië, Italië, Oostenrijk, Panama, Samoa, Spanje, Taiwan, Tonga, Venezuela en Zwitserland. (Zie 'De steunverlening van kerkfunctionarissen,“ p. 23 voor de namen van deze broeders.)

Ouderling J. Devn Cornish, een van de gebiedszeventigen, werkzaam in het gebied Noord-Amerika-Zuidoost, is ontheven om de roeping van zendingspresident te vervullen.

In de algemene conferentie gingen president Gordon B. Hinckley en andere kerkleiders in op de huidige conflictsituatie in de wereld en boden woorden van troost, raad en aanwijzing aan alle betrokkenen.

Naar aanleiding van de vraag: 'Wat is het standpunt van de kerk in deze kwestie?' herinnerde president Hinckley de leden van de kerk er nog eens aan dat 'wij geen onenigheid met de moslims of met leden van enig ander geloof hebben. Wij erkennen

en onderwijzen dat alle volken tot de familie van God behoren.'

President Hinckley vroeg de leden van de kerk het twaalfde geloofsartikel te gehoorzamen door de wetten van hun land na te leven en de overheid onderworpen te zijn. Hij waarschuwde: 'Laten wij nooit betrokken raken bij kwade woorden of werken inzake onze broeders en zusters uit verschillende landen, aan welke kant die landen ook staan.'

Ten slotte spoorde hij de heiligen aan te bidden voor de betrokkenen bij het conflict en op de Heiland te vertrouwen: 'Uiteindelijk zijn wij als lid van deze kerk mensen van vrede. Wij zijn volgelingen van onze Verlosser, de Heer Jezus Christus, die de Vredevorst is.'

In zijn toespraak op zaterdagmorgen bracht president Hinckley verslag uit van de voortdurende groei van de kerk. Hij merkte op dat de kerk elk jaar ongeveer 400 kerken bouwt en over de hele wereld tempels blijft bouwen. Ook maakte hij bekend dat ruim achtduizend jonge mannen en vrouwen hebben meegedaan aan het permanente studiefonds, en dat zij hun inkomen gemiddeld vier en een half keer hebben verbeterd dankzij hun opleiding.

De kerk heeft, voorafgaand aan de conferentie, bekendgemaakt dat er geen zendelingen naar Hongkong worden gestuurd totdat er meer bekend is over het SARS-virus. Het welzijn van de zendelingen die momenteel werkzaam zijn in Hongkong heeft de hoogste prioriteit en wordt nauwlettend in de gaten gehouden. Het presidium van het gebied Azië en de medisch adviseur van het gebied komen dagelijks bijeen in Hongkong om de laatste ontwikkelingen te bespreken en de zendingspresidenten van de geschiktste aanwijzingen te voorzien, waarmee zij de beste voorzorgsmaatregelen voor de zendelingen kunnen treffen. ■

Ouderling Mervyn B. Arnold

van de Zeventig

Als mensen een etiket op zouden hebben, zou ouderling Mervyn Bennion Arnold (54), een nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig, er trots een dragen met de woorden: 'Opgekweekt in Granger (Utah).'

Ouderling Arnold is op 19 juli 1948 in Salt Lake City geboren, en is op een boerderij in het westen van de Salt Lake Valley opgegroeid. 'We hadden wel duizend kippen,' herinnert hij zich, 'en een koe die door de kinderen gemolken moest worden. We verbouwden ook een heleboel suikerbieten. Zijn ouders, John Everett Sorensen Arnold en Jasmine Bennion Arnold, hebben vijf zoons en twee dochters opgevoed. Ze hebben de kinderen werklust, dankbaarheid en liefde voor het gezin en het evangelie bijgebracht. 'Ik heb de leringen van het evangelie leren liefhebben,' zegt ouderling Arnold, 'en ik houd van het Boek van Mormon.'

Als we hem vragen hoe hij zijn getuigenis heeft verkregen, antwoordt ouderling Arnold dat het 'een geleidelijk proces is. Van jongs af aan komen er mensen in je leven. Zij helpen je bij het verkrijgen en versterken van dat getuigenis.' Hij kan zich vrijwel al zijn leerkrachten en priesterschapsleiders herinneren en de manier waarop zij hem beïnvloed hebben.

Ouderling Arnold is in Noord-Mexico op zending geweest. Vervolgens is hij naar de Brigham Young University gegaan, waar hij economie en publiekrecht heeft gestudeerd. In 1971 is hij in de Idaho Falls-tempel (Idaho) met Devonna Kress getrouwd. Hij beschrijft haar als 'een prachtige vrouw met een bijzonder sterk getuigenis van het evangelie.' Zij hebben zes kinderen en vier kleinkinderen. Ze zeggen dat hun familie 'de vreugde van ons leven' is.

Ouderling Arnold heeft in projectontwikkeling en later in het bankwezen gewerkt. Van 1985 tot 1988 is hij zendingspresident in Costa Rica, Panama en de San Blas Archipel geweest. Tot voor kort is ouderling Arnold bestuurder opleiding en dienstverlening van de afdeling zendingswerk geweest.

Nu hij aan zijn nieuwe roeping begint, getuigt ouderling Arnold van zijn liefde voor wie hem bovenal tot zegen is geweest: 'Ik weet dat de Heiland leeft! Ik heb Hem lief.' ■

Ouderling Shirley D. Christensen

van de Zeventig

Ouderling Shirley Dean Christensen kan zich de ochtend van 18 mei 1980 nog goed herinneren. Het was een prachtige, zonnige lentedag. Maar rond het middaguur was de lucht boven Royal City (Washington) helemaal zwart, en waren de voorheen groene velden en boomgaarden met as bedekt. De vulkaan Mount Saint Helens, ongeveer 240 kilometer ten westen van Royal City, was tot uitbarsting gekomen.

De volgende dagen zag ouderling Christensen vol afgrijzen dat de met as bedekte bomen in zijn appelboomgaard veel van hun vruchten verloren. Hij was bang dat zijn bedrijf naar de knoppen zou gaan.

Maar de overgebleven appels waren van uitzonderlijke kwaliteit, en het uitdunnen van de vruchten was zijn oogst ten goede gekomen. 'De Heer heeft onze oogst beschermd', zegt hij. 'Het was een van de beste jaren die we ooit hebben gehad.' Hij schrijft die zegen toe aan de trouwe tiendebetaling van zijn gezin en aan hun verlangen om de geboden van de Heer te onderhouden. Hij leerde ook dat tegenspoed soms onverwachte zegeningen kan voortbrengen.

Ouderling Christensen (64), een nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig, is op 8 januari 1939 in Preston (Idaho) geboren, als zoon van LeGrand en Blanche Naef Christensen. Hij groeide op in Idaho en Washington en studeerde aan de Brigham Young University, waar hij Geniel Johnson ontmoette. Zij trouwden op 23 juni 1962 in de Manti-tempel (Utah). Zes van hun kinderen zijn nog in leven.

Ouderling Christensen is van 1959 tot 1961 in Uruguay op zending geweest, en daar heeft hij een sterk getuigenis van de profeet Joseph Smith ontwikkeld. 'Voor die tijd kon ik het verhaal van het eerste visioen wel navertellen. Maar toen ik er met een gebed in mijn hart met anderen over sprak, kreeg ik een sterk getuigenis van de profeet Joseph Smith en het herstelde evangelie', zegt hij. 'Ik wist dat ik in de waarheid onderwees.'

Van 1999 tot 2002 is ouderling Christensen president van het zendingsgebied Resistencia (Argentinië) geweest. Hij is ook tempelwerker, gemeentepresident, bisschop en lid van een ringpresidium geweest. ■

Ouderling Clate W. Mask jr.

van de Zeventig

Ouderling Clate Wheeler Mask jr. weet dat niets toevallig is.

Toen hij tijdens de Tweede wereldoorlog in El Paso (Texas) opgroeide, zat zijn vader, Clate Wheeler Mask sr., die geen lid van de kerk was, in het leger. Dat was een moeilijke tijd.

In die periode leerde zijn moeder, Marva Gonzalez Mask, hem echt bidden. 'We baden of mijn vader lid van de kerk wilde worden en veilig thuis zou komen', zegt hij. 'Toen ik als jongetje naast mijn moeder zat te bidden, wist ik dat God bij ons was.'

Ouderling Mask heeft veel tijd met de ouders van zijn moeder doorgebracht. 'Ik zat bij mijn grootmoeder op schoot en zij vertelde me verhalen uit het Boek van Mormon. Mijn grootvader vertelde me over zijn zending in Mexico', herinnert ouderling Mask zich. 'Dat heeft het verloop van mijn leven bepaald.'

Zijn vader werd lid van de kerk en kwam veilig thuis. Vanaf die tijd had ouderling Mask een sterk getuigenis.

Hij ging in Midden-Amerika op zending. Vlak voordat hij naar huis ging, kreeg hij de opdracht om over enkele zendelingen een verslag te schrijven. 'Een zendelingzuster was in ieder opzicht geweldig, en ik besefte dat ik later met zo'n vrouw wilde trouwen', zegt ouderling Mask.

Na zijn militaire dienst ging ouderling Mask naar de Brigham Young University. Daar kwam hij diezelfde zendelingzuster tegen, Paula Carol Garns. Ze trouwden in 1965 in de Los Angeles-tempel (Californië) en kregen zes kinderen.

Ouderling Mask heeft Engels en Spaans gestudeerd en heeft dertig jaar voor de kerkelijke onderwijsinstellingen gewerkt. Hij is zendingspresident, bisschop, raadgever in de bisschap, zondagsschoolpresident van de ring, hogeraadslid en gemeentepresident geweest.

Ouderling Mask (60) is op 20 augustus 1942 geboren. Hij weet dat zijn nieuwe roeping als lid van het Tweede Quorum der Zeventig net zoveel veranderingen in zijn leven teweeg zal brengen als de andere niet toevallige gebeurtenissen in zijn leven. 'Door alles wat er in zijn leven gebeurd is, is hij op deze roeping voorbereid', zegt zuster Mask. ■

Ouderling William W. Parmley

van de Zeventig

De laatste maanden in het leven van ouderling William Watts Parmley zijn een samenvatting van de laatste decennia. Hij en zijn vrouw, Shanna Nielsen Parmley, besloten dat hij, van beroep cardioloog en hoogleraar geneeskunde aan de University of California in San Francisco, met pensioen zou gaan zodat ze een zending konden vervullen. Toen hij zich op een zending voorbereidde — en in plaats daarvan in het Tweede Quorum der Zeventig werd geroepen — werd de invloed van zijn levenslange getuigenis goed duidelijk.

'Iedereen kent zijn integriteit en zijn liefde voor zijn familieleden', zegt zuster Parmley over degenen die hem kennen. 'Het is overduidelijk dat hij God liefheeft.'

Ouderling Parmley (67) heeft veel kansen gehad om uit te leggen waarom hij is gestopt met een beroep waar mensen over het algemeen niet mee ophouden. Hij herinnert zich een man die hij onlangs tijdens een jaarlijkse conferentie tegenkwam. Hij had de aanwezigen verteld waarom hij zijn beroep eraan had gegeven. Die collega zei de volgende dag: 'Mijn vrouw en ik konden niet slapen omdat uw woorden ons bezig bleven houden. Kunt u ons iets meer over deze zending vertellen?' Dat deed ouderling Parmley, en de man zei toen: 'Kunnen we met u mee?'

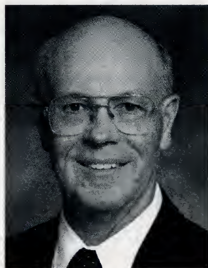
Ouderling Parmley wil in zijn nieuwe roeping graag dienstbaar zijn. Die reactie is kenmerkend voor iemand die zijn leven als arts, echtgenoot, vader, grootvader en lid van de kerk aan dienstbetoon heeft toegewijd.

'Dat is waarom we hier volgens koning Benjamin eigenlijk zijn', zegt ouderling Parmley. 'We dienen elkaar, en op die manier dienen we God.'

Ouderling en zuster Parmley zijn in 1961 in de Salt Lake-tempel getrouwd. Ze hebben vier kinderen en acht kleinkinderen. Ouderling Parmley, de zoon van Thomas Jennison Parmley en LaVern Watts Parmley, is op 22 januari 1936 in Salt Lake City geboren. Hij is in de noordwestelijke staten op zending geweest en is bisschop, ringpresident, regionaal vertegenwoordiger en een van de gebiedszeventigen geweest. ■

Ouderling W. Douglas Shumway

van de Zeventig

Als je aan ouderling Wilford Douglas Shumway vraagt wat het belangrijkste kenmerk van zijn gezin is, antwoordt hij onmiddellijk: 'Loyaliteit.' Of ze in het familiebedrijf werken, of zijn dochter voor zijn stervende moeder zorgt, of zijn acht kinderen voor elkaar zorgen zodat hij als zendingspresident in Bolivia kan functioneren, het gezin van ouderling Shumway is trouw aan elkaar en aan het evangelie. Nu hij als lid van het Tweede Quorum der Zeventig is geroepen, heeft zijn gezin hem dezelfde steun toegezegd.

'Mijn en vrouw en ik zouden deze roeping nooit zonder de steun van ons gezin kunnen aanvaarden', zegt ouderling Shumway.

Ouderling Shumway (62) is de zoon van Wilford Jennings Shumway en Mabel Whiting Shumway. Hij is op 8 mei 1940 geboren en groeide op in Saint Johns (Arizona), waar hij Dixie Ann Jarvis voor het eerst zag. Hun ouders waren goed bevriend met elkaar, en de twee gingen af en toe met elkaar uit. Toen ouderling Shumway van zijn zending in Uruguay thuiskwam, moedigden haar ouders haar aan om de familievriend een kans te geven. Dat deed ze, en ze trouwden in 1963 in de Mesatempel (Arizona). Ze hebben acht kinderen en twintig kleinkinderen.

Ze zijn onlangs van Eagar (Arizona) naar het nabijgelegen Show Low verhuisd, waar het familiebedrijf een hotel en een autowasserette exploiteert. Vorig jaar zomer werd het gebied door enorme bosbranden getroffen. Ouderling Shumway herinnert zich dat een verslaggever drie avonden lang aankondigde dat het vuur de volgende ochtend Show Low zou bereiken. Het vuur bereikte de stad gelukkig niet, en de verslaggever zei uiteindelijk dat er een grote macht aan het werk was geweest die hij niet kon uitleggen.

'Als het vuur ons had bereikt, was ik hier nu niet geweest', zegt ouderling Shumway. 'Dat was verschrikkelijk geweest.'

Zijn gezin en zijn bedrijf werden gespaard, en hij is dankbaar voor deze nieuwe roeping om dienstbaar te zijn. 'Ik vind het een voorrecht om het evangelie van Jezus Christus te prediken', zegt hij. ■

Glen S. Hopkinson, *Vlucht naar het zuiden, 1858*

Toen de Amerikaanse regering het leger van Johnston naar Salt Lake stuurde, loodste president Brigham Young 30 duizend heiligen naar de zuidelijk gelegen Utah Valley. Begin juli 1858 hadden de regering en de kerk de crisis bezworen, waarna de heiligen naar huis begonnen terug te keren.

'Ik hoop dat iedereen die deze fijne conferentie heeft bijgewoond, ten goede geraakt is, dat ieder van ons een beter mens is geworden door wat we (…) samen hebben meegemaakt', sprak president Gordon B. Hinckley in de slotbijeenkomst van de algemene conferentie. 'Mijn bede is (…) dat ieder van ons ernaar zal streven om dichter bij de Heer te leven, en vaker en met meer geloof tot Hem in gebed te gaan.'

DUTCH
4 02239 85120 8

VERSLAG VAN DE 173STE
ALGEMENE APRILCONFERENTIE
5–6 APRIL 2003